

İŞGAL HAREKATINA KARŞI DEVİRİMİ YÜKSELTELİM!

Faşist TC devleti, uzunca bir süredir Güney Kürdistan'ı işgal planları yapmaktaydı. Efrin işgalinden sonra bu niyetini "güvenli bölge oluşturma" adı altında daha sıklıkla dile getiren TC, "Misak-ı Milli sınırları" olarak görüldüğü yerlere işgal saldırısı başlatmakla bu hayalini gerçeğe dönüştürmeye çalışıyor.

Xakurke ve Bradost'ta köyleri bombalayan TC ordusu yerel halktan bir çok insanı katletti. KDP yönetiminin de işgale çanak tutmasıyla bölgeye yerleşen TC devleti, Ertuş Taburu'nu KDP'nin kendisine terk ettiği Kanimasi Tepeleri'ne konuşlandırmış durumda.

Uçaklarla bombardıman yaptıktan sonra askerlerini köylere yerleştiren TC ordusunun, yerleştiği yerlerle sınırlı kalmayıp, tuttuğu alanları genişletmeye çalışacağı görülüyor. Şu ana kadar sınırdan 35 km kadar içeri girmiş olan ordunun ağır zırhlılar eşliğinde Xiner bölgesine ilerlemek isteyeceği bildiriliyor.

Kürt Halkı ise kayıplarına rağmen işgal hareketına karşı koymaya devam ediyor. Kimi yerlerde halk işgalcilere karşı canlı kalkan oluyor, kimi yerlerde ayaklanıyor ve kimi yerlerde de savaşıyor.

Ekonomik ve siyasi kriz içinde olan Türkiye tekelci kapitalizmi bir işgal hareketıyla bu durumdan kurtulmaya çalışıyor. Ancak biliyoruz ki, bu işgal girişimi, Türkiye tekelci kapitalizminin yapısal krizini hafifletmek şöyle dursun daha da derinleştirecektir.

Türkiye ve K.Kürdistan'daki tüm devrimci güçler, işçi sınıfı ve emekçiler, kadınlar, gençler, bu işgal hareketına karşı çıkmalı, devrimi yükseltmelidir. Ancak halkların mücadele birliği ve devrimle savaş önlenemez ve emekçi halklar gerçek özgürlüklerine kavuşabilirler.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

10 - 24 Temmuz 2019 / S 78 / 2 TL

Son seçimlerden yenilgiyle çıkan dinci faşizmin "bundan bir ders alacağı", gemi azya almaktan vazgeçeceği beklentisi içinde olanların hayal kırıklığına uğraması için fazla bir zaman geçmesine gerek kalmadı. "Müzakere", "toplumsal uzlaşma" peşinde koşanların hayalleri karşı devrimin attığı adımlarla her geçen gün boşa çıkarılmaya devam ediyor.

"Yargı Reformu" meselesinin gündeme gelmesiyle, faşist TC devletinin "demokratikleşeceği"ne dair iflah olmaz bir bölük içinde olanlar, aynı süreçte faşist devletin Güney Kürdistan'a karşı başlattığı işgal operasyonu karşısında herhalde İmamoğlu ya da Kılıçdaroğlu'nun yapacağı açıklamaları bekliyor olmalı. Seçimden hemen sonra "birlikte kazandık", "demokrasinin zaferi" diye kına yakanların Xakurke'ta, Bradost'ta Kürt Halkı katledilirken sessiz kalışlarının altında yatan neden bu olmalı!

Seçimlerden sonra "siyaset kulvarını değiştirdik" iddiasında bulunan Sezai Temelli, "hedefimiz mücadele ve müzakere" diyerek bu ikisinin birbirini dışlamadığını iddia ediyor. Ama asıl amaçlarının "müzakere" olduğunu, "mücadele"yi de bunun için bir araç olarak kullandıkları gerçeğini gizliyor. Faşist devletin "uzlaşma" yönünde herhangi bir adım atmıyor oluşu, Temelli gibilerinin mücadele ettiği yanılsaması yaratıyor; olay bundan ibaret.

Türkiye'de faşizmin devrim olmadan "çözüleceği", "iç başkalaşım geçireceği" tezleri bir dönem revaçtaydı; "Yetmez ama Evet"çiler bu gübrelikten beslendiler. Ancak yaşanan gelişmeler, bunun böyle olmadığını gösterdi, gösteriyor. Baskı ve çatışmalar sürekli yoğunlaşıyor.

Kriz her geçen gün düzeni köşeye sıkıştırıyor. En son Merkez Bankası başkanı Murat Çetinkaya'nın bir geceyarısı kararname ile RTE tarafından görevden

alınması da bunun göstergelerinden biridir. 23 Temmuz'da yapılacağı bilinen Para Politikası Kurulu toplantısı öncesi Merkez Bankası başkanının apar topar görevden alınması, aklı Merkez Bankası'nın 40 milyar dolar olan ihtiyat (yedek) akçesinin Hazine'ye devredilmesine ilişkin yasa değişikliğini getirdi. Görüntüde RTE'nin "faizi düşürün" baskısına dayanmayıp istifa etmesi beklenen bir kişinin istifa etmeyince görevden alınması şeklinde yansıyan olayın aslı, ekonomik kriz sonucu boşalan Hazine'nin deyim yerindeyse bir köşede tutulan "kefen parası" ile doldurulmaya çalışılmasıdır.

Bir diğer konu, SETA Siyaset, Ekonomi ve Toplum Araştırmaları Vakfı tarafından hazırlanan rapordur. Faşist medyanın tamamen tekelleşmiş ve iktidarın kontrolüne geçmiş olması yetmiyor olacak ki, siyasi iktidar bu tür kuruluşlar aracılığıyla hazırladığı raporlarla muhalif kimlikli gazeteleri vb fişliyor ve hedef haline getiriyor.

Kandıra zindanında İrfan Kılıç adlı bir tutsağın işkence ile katledilmesi dahi, dinci faşizmin vahşetini göstermeye yeter.

Türkiye ve Kürdistan'daki tüm gelişmeler, bırakalım "siyasette bir kulvar değişimi"ni faşizmin saldırganlığının arttığını gösteriyor. Uzun süreli iç savaşın yaşandığı tüm ülkelerde olduğu gibi, burjuvazi iktidarını kaybetmemek için devrim güçlerine acımasızca saldırıyor.

Faşizmi alaşağı etmenin tek yolu bir demokratik halk devrimidir. Bunun için de halkların mücadele birliğinin sağlanmış olması şarttır. Bizim görevimiz halkları asılsız "demokrasi" söylemleri ile oyalamak değil, onların gerçeklerin gözünün içine korkmadan bakmasını sağlamak, gerçek bir halk demokrasisinin ancak bir halk devrimi ile gerçekleşeceğini bıkmadan, usanmadan anlatmaktır.

FAŞİZME KARŞI

HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

Biz işçiler yaşamı ve dünyayı yaratıcılar olarak bugünümüzü de, geleceğimizi de yaratabileceğimizi TEKEL işçilerinden, Bursa'da başlayıp tüm ülkeye yayılan metal işçilerinin eylem süresince oluşturdukları eylem komitelerinden, direnişe geçen Flormar, Cargill, Tariş, Sibaş, Kale Kayış, Tüpraş, Aliğa işçilerinden, fabrika ve işletmelerde kurulan komitelerimizden öğreniyoruz.

Biz farklı iş kollarından, fabrikalardan işçiler olarak krizi, işten atılmaları, fabrika sorunlarını ve çözüm yollarımızı birlikte bu defa İstanbul'da tartışacağız.

Ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız!

3

SİVAS KATLIAMI 26. YILINDA ANILDI

Sivas Katliamının 26. yılında Sarıgazi halkı, Pir Sultan Abdal etkinliklerine giden aydın ve sanatçılara saldıran ve Madımak Otel'i ni ateşe veren dinci faşistleri ve onları koruyan devleti protesto etmek ve 2 Temmuz 1993'te yakılarak katledilen aydın ve sanatçıları anmak için 30 Ağustos İlköğretim Okulu önünde saat 18.30'da toplandı.

Sarıgazi'de aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da bulunduğu kurumlar ortak pankartlar ve hazırladıkları dövizlerle yaptıkları yürüyüşte Sivas Katliamı'nda yitirilenleri andı.

5

ATAŞEHİR BELEDİYESİ'NDE GREV KARARI

Ataşehir Belediyesi'nde 2700 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine işçiler 5 Temmuz günü grev kararı astı.

DİSK'e bağlı Genel-İş sendikası, Ataşehir Belediyesi'nde taşeron olarak çalışırken 696 sayılı KHK ile belediye şirketine geçişi yapılan 2700 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine, belediyenin kapısına grev kararını asarak basın açıklaması düzenledi.

Toplu sözleşmedeki uyuşmazlık nedeniyle grev kararını belediye binasına asan taşeron statüsünde çalışan 2000'i aşkın Genel-İş üyesi işçi, ekonomik haklar, sosyal haklar ve iş güvencesini içeren talepleri haykardılar.

8

>>Editör...

SAVAŞ ORTAMI

Türkiye içinde bulunduğumuz an itibarıyla bir dış savaşın içinde denebilir mi? Eğer resmi açıklamaların da ötesinde, devletlerarası topyekün savaşların kapsam ve biçimlerine bakarsak, bu soruya "henüz değil" yanıtı verilebilir.

Türkiye, resmi olarak Suriye dahil, hiç bir ülkeye savaş ilan etmiş değil. Ama gayri resmi olarak bakıldığında, başta Suriye olmak üzere, Irak, G.Kürdistan, Libya ve hatta kimi Balkan ülkelerinde bir savaş ortamında olduğu kesin. NATO üzerinden Afganistan gibi ülkelerdeki savaş hali de işin cabası.

3

Değişen Gerçeklik Dünyası-2

C.Dağlı

2

Olgularla İç Savaş - 14

Özgür Güven

4

Sudan'da Kırılğan Uzlaşma

Sinan Kaleli

5

Gençliğin Gerçek Kurtuluşu
Devrimde

K.Taylan Kızıldağ

7

Biennie Rosso. Veniden

9

Devrim Avuçlarımızın
Arasında

İ.Cevat Çetiner

10

DEĞİŞEN GERÇEKLER DÜNYASI-2

C.DAĞLI

BAŞYAZI

Çağımızın olaylarının temelinde duran, ana ortak özellikleri, gelişmeleri, yani özü derinlikli olarak yansıtmak için düşünceler ortaya koymayı sürdürüyoruz. Tarihsel dönemin özünü, maddi temeldeki gelişmeleri ne kadar derinlikli olarak kavrayarsak, görüşlerimiz işçi sınıfının elinde, dünyayı değiştirmek için güçlü bir silah olur. Görüşlerin derinlikli olması yetmiyor, doğru olması gerekiyor. Derinlikli, bilimsel, doğru görüşler emekçi sınıfın tam kurtuluşunda etkin bir silahtır.

Kapitalizmin üretici güçlerinin düzeyi büyük bir değişikliğe uğramıştır. Bu, işçi sınıfının ve sınıf mücadelesinin akışını yöneten, diğer her şeyi sürekli değiştiren veya etkileyen bir gerçektir.

Üretici güçlerin gelişmesi, kadınlara erkek arasında ilişkisinin yeni ve daha yüksek biçiminin maddi koşullarını hazırladı. Aynı koşullar genel olarak, bireyle toplum arasındaki ilişkilerin yeniden ve yeni bir temelde düzenlenmesinin koşullarıdır. Daha ileri bir toplumu, daha yüksek toplumsal ilişkileri hazırlayan, emperyalizmin yüksek biçimleridir. Emperyalizmin yüksek biçimleri, yalnızca ekonomik değil, yani üretimin toplumsallığının boyutlanmasında değil, teknikte de yüksek çizgilerde gelişimdir.

Burjuva toplumda doğa bilimleri, genel olarak bilim, kapitalist kullanımıyla sermayenin hizmetindedir. Özel mülkiyet olarak doğa ve doğa kuvvetlerinin kapitalistlerin çıkarına kullanımı, emekçi sınıfa yabancılaşmayı temsil eder. Ve kapitalist üretimin dış koşullarını oluşturur. Bilim, doğa bilimleri kapitalistin gücünü oluşturduğunda, emekçileri köleleştirir. Emekçi sınıfın, emeği sermayeye bağımlı kılan ve köleleştiren bu ilişkilere boyun eğmesi düşünülemez. Emekçi sınıf, her tarafta, kölelik koşullarına karşı ayaklanma içinde.

Bir bütün olarak üretici güçler, kendi kapitalist niteliklerine, kapitalist üretim ilişkilerinin dar yapısına, kapitalist üretim koşullarına başkaldırıyor. Gelişen, büyüyen üretici güçler yeni bir toplumsal iliş-

kiyi zorlarken, burjuva egemenliğin temellerini oyuyor. Köhnemiş üretim ilişkilerine karşı tüm kapitalist dünyada büyük bir devrim yükseliyor. Yükselen devrim, yelkenlerini yarınlardan rüzgarıyla şişiren ve büyük bir coşkuyla ileriye atılan devrimci sınıfın, işçi sınıfının yükselişinin açık bir ifadesidir. Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi, dünyadaki devrimci yükselişin ileri bir mevzisi ve ateşleyicisidir.

Doğa güçleri, kapitalizmin zincirlerinden kurtarıldıktan sonra, toplumu köleleştirici bir araç olmaktan çıkar, insanın gelişmesinin, genel refahının bir aracı haline gelir. Bu toplumsal formasyon, üretim araçlarının, doğa güçlerinin, nesnenin toplumun ortak denetimi niteliğindedir. Ancak o zaman, insanlığın ilerlemesi hedeflenen düzeye varır. Bilim, sanat, teknik, insanın çok yönlü gelişmesine hizmet edeceğinden, yani toplumun ortak çıkarına kullanılacağından herkes bunlara dört elle sarılır.

Kapitalistlerin çıkarına hergün yeni bir bilimsel buluş, teknik yenilik, doğanın keşfi yapıyor. Kapitalist uluslar uzayın keşfini de kendi çıkarına kullanmak istiyorlar. Uzay çalışmaları askeri amaçlarla yapıyor. Uzayın derinleşen bilgisi, kar amacıyla kullanılıyor. Belirtmek gerekir ki, bilim ve teknikteki büyük gelişme ve yenilikler, doğa kuvvetlerinin daha etkin kullanımı öyle bir noktaya vardı ki, insanlık bu gelişmeye dayanarak çok daha ileri noktalara varabilir. İlerleme, kapitalizmde gösterdiği büyük gelişmeye göre, çok daha ileri boyutlarda olur. Bu ileri ve insani hedef kapitalizmden kurtulmakla başlar.

Büyük sanayinin gelişimi, bilim ve teknikteki hızlı ilerleme, maddi koşulları, komünizmin kurulması için her yönden olgunlaştırdı. Bu gelişmelere bağlı olarak, maddi koşullar bir bütün olarak daha ileri topluma geçiş için olgundur diyoruz. Çağdaş gelişme, insani yerelliğe, coğrafi sınırlılığa bağımlı olmaktan kurtardı. Kentlere, ülkelere, büyük önem kazandıran coğrafik / ekonomik / tarihsel konum

çok eskilerde kaldı. Üretimin, ulaşımın, toplumsal ilişkilerin yerellikten kurtulması, insanların doğa karşısında daha özgür davranmasına yol açtı. Bu hızlı gelişme, insanın, doğaya daha büyük zarar vermesini de beraberinde getirdi. Ama aynı koşullar, insanla, insanın daha ileri ve insani ilişkisinin ileri şartlarını da yarattı. Maddi, tarihsel durum, insanlığın kurtuluşu için en gelişmiş düzeyde. Yapılması gereken emeğin sermayeye bağımlılığının son vermek; üretici güçleri tamamen özgürleştirmektir.

Dünya tarihinin söz etmiyoruz yalnızca. Toplumsallaşmış insanlığın tarihinden söz ediyoruz aynı zamanda. Üretimin dünya çapında toplumsal karakteri, emeğin dünya düzeyinde sosyal karakteri, kapitalizmin toplumsallaşmış insanlıkla karşı karşıya gelmesini getirmiştir. Bunun kaçınılmaz sonucuysa, kapitalizmin ezdiği, köleleştirdiği büyük insanlığın küresel başkaldırısıdır, ayaklanmasıdır.

Proletarya, emekçi kitleler, kendi tarihlerini, bir önceki kuşakların belirlediği gelişmiş tarihsel koşullarda yapıyorlar. Yani bugünkü kuşaklar, yeni bir tarihe, ileri bir noktadan giriş yapıyor. Hiçbir toplum, önceki kuşakların, tarihin oluşturduğu malzemeler olmadan kurulamaz. Komünist toplum, dayanacağı kendi malzemesini, daha sonra, süreç içinde oluşturur. Komünist toplum ve onun ilk aşaması olarak sosyalizm dayanacakları maddi temeli önceden oluşmuş olarak bulurlar. Gelişmiş maddi koşullara dayanarak, yeni toplumu kuran kitleler, sınıfların kaldırılması hedefine daha çabuk varır.

Halkları ayıran okyanuslar, denizler, aynı zamanda onları yakınlaştırır ve birleştirir. Diyalektik bize olaylara, olgulara çok yönlü bakmayı öğretir. Emekçi halkları köleleştiren aynı maddi koşullar, aynı zamanda emekçilerin kapitalizmden kurtuluşunun da koşullarıdır. Maddi koşullar, emekçilerin kurtuluşu için ileri düzeyde gelişkin ve olgundur. Burjuva toplum, tekelci kapitalizm, daha yüksek bir toplum için, sosyalizme geçiş için ileri

gelişme düzeyine varmıştır. Eskinin içinde, yeni olanın öngerekleri (önkoşulları) ortaya çıkmıştır. Tekelci devlet kapitalizmi, yeni ve ileri toplum için tam bir maddi hazırlıktır.

Kent-kır ayrılığı, aynı zamanda, kent ile kır arasında yeni bir birliğin koşullarını oluşturdu. Kapitalist üretim biçiminin gelişmesi, kırmın gerilemesini; kentlerin ilerlemesini ve büyümesini getirdi. Gelişme, kırdan kente doğrudur. Sermayenin büyümesiyle birlikte köyler, kentlere, tarım sanayiye bağımlı hale geldi. Bugün gördüğümüz çarpık ve çok büyük kentleşme, kapitalist toplumun gelişmesinin kaçınılmaz bir sonucudur.

Kentler, karşıt sınıfların zenginlik-yoksulluk kutuplaşmasının, büyüyen sınıf ilişkilerinin ve çatışmalarının merkezleridir. Sınıf mücadelesi deneyiminin pratikte gösterdiği gibi, kentler emekçilerin isyan ve ayaklanma merkezleri durumdadır. Kapitalizmi yıkacak olan proleter sınıf ve yoksullar kentlerde toplanmıştır; dünyanın bütün kentleri, sokak savaşlarının temel alanıdır. Türkiye ve Kürdistan'ın bütün sokakları, devrimci mücadelenin alabildiğine gelişip güçlendiği, sayısız çatışmanın, Gezi Haziran halk ayaklanmasının gerçekleştiği alanlardır. Yarın iktidara bu alanlardan yürüyeceğiz. Kentlerin, devrimdeki, yeni bir toplum kurmadaki konumunu bu bakışla değerlendirmeliyiz. Dünyayı devrimci tarzda değiştirmek isteyenler, kentlerin mücadeledeki konumunu doğru olarak değerlendirebilir yalnızca.

Kapitalizmin köleliğinden, bağımlılıktan, sınırlılıklarından, tutsaklığından kurtulmuş üretici güçlerin ve bunların en devrimcisi olan proletaryanın nasıl büyük bir gelişme göstereceğini bir düşünelim. Ekonominin egemenliğinden kurtulmuş, fakat ekonomiyi kendi ortak denetimine almış, özgür bireyselliğin, yeni insan kişiliğinin kültür, sanat, yaşamın bütün alanlarında yeteneğini geliştirmede nasıl bir doruk noktasına çıkacağını aklınıza getirin. İnsanlar ilk kez gerçek özgürlük içinde ilerleyecek. İnsanın iyi tutkularının

ortaya çıkmasında bir tomurcuğun patlaması gibi tam bir patlama yaşanacaktır.

Geçmişte tarih yoksuldu. Tarih her toplum biçimiyle birlikte önceki topluma göre bir ilerleme gösterdi. Gelecekteyse tarih daha zengin bir gelişme gösterecektir. İnsan kişiliği zengin tarihsel koşullarda şekillenir. Bireysellik tam bir gelişim gösterir. İnsan kişiliği böylece çeşitlilik içinde eksiksiz bir gelişimin coşkusunu yaşar.

Herkes kendi çağının insanıdır. Dolayısıyla, çağının yetersizliklerine, zayıflıklarına, olanaklarına ve sınırlamalarına bağımlıdır. Zamanını istediği gibi değerlendiremez. Üretim araçlarının kolektif mülkiyetinde, üretim önceden düzenlenebilir. Böylece insan zamanını daha özgürce kullanabilir.

İşçi sınıfının devrimci enerjisini, tam olarak harekete geçirecek olan, insanın kendi zamanının, efendisi olduğu koşullar uğruna mücadeledir. Büyük amaç için mücadele, proleter kitlelerinin, halk kitlelerinin devrimci enerjisini sonuna kadar açığa çıkarabilir. Bugün, burjuvaziyi devirmek için harekete geçirilmesi gereken emekçilerin, gençliğin, kadınların devrimci enerjisi, yarın, devrimci iktidarın korunması ve yeni toplumun kurulması için tam kapasite harekete geçirilir.

Sosyalizm uğruna mücadelede bugüne değin milyonlarca insan büyük bedeller ödedi, en ağır baskılar altında yol aldı, işkence gördü, zindanlara gönderildi, idam edildi, kurşuna dizildi, göğüs göğüse çarptı; yenildiğinde her defasında yeniden başladı, gericiliğin hiçbir baskısı, engeli, emekçi halk kitlelerinin büyük hedefine doğru ilerlemesini durduramadı. Savaşan devrimci kitleler çok iyi biliyor ki, ZAFERİMİZ KESİNDİR!

NOT: İlk bölümü 76. sayımızda yayınlamıştık.

Sen Genç Ekin'in ve DÖB'ün Baharıydın

6 yıl süren Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Aysun Bozdoğan, evrenin sonsuzluğuna karışmasının 18. yılında Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde anıldı.

26 Temmuz 2001 tarihinde, 19 Aralık'ta başladığı ölüm orucu eyleminin 183. gününde ölümsüzleşen Aysunumuz, emek verdiği Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde anıldı.

Anma, devrim mücadelesinde ölümsüzleşen devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başladı.

Önce 31 yıllık ekin sanat mücadelesi, Genç Ekin Müzik Grubunun 90'lardaki ezgileri eşliğinde sinevizyon ile kısaca anlatıldı.

Kısa bir giriş konuşmasının ardından bir Ayışığı emekçisi, 1988'de BESD ile başlayan kültür sanat mücadelesini ve geçirdiği aşamaları, ilklerini anlattı foto slaytlar eşliğinde.

Ve Aysun Bozdoğan'ı anlatan bir yazı okudu genç bir yoldaşı. "Adı bahar sesi bahar" Aysunumuzun Çukurova'da başlayan, ardından İzmir'e İstanbul'a ulaşan mücadelesini dinledik satırlar arasında. Dokuz Eylül Üni-

versitesi'nde DÖB ile başlayan ve tepeden tırnağa mücadele olan yaşamının geçirdiği aşamaları, gelişimini dinledik.

1994'te İstanbul'a geldiğinde bir süre sonra disiplin, kararlılık, mücadele azmi ile sanat merkezi çalışmalarına başladığı, Genç Ekin Müzik Grubu'nun kurulmasına ön ayak oluşu ve 95 1 Mayıs'ında ilk gözaltısı, 96'da ilk tutuklanış ve Bayrampaşa Cezaevi'ne gönderilişi... Çıkcınca Devrimci Emek Dergisinin yazı işleri müdürü oluşu, 97'de 2. kısa süreli tutsaklığı ve sonrasında İzmir'e dönerek Mart Ekin Sanat Merkezi'nin açılmasına destek olması ve 99 yılında son kez tutuklanarak Ümraniye Cezaevi'ne gidişi...

Ve Aysun'un mücadelesi buradan sonra yeni bir evresine başlıyor, adını tarih sahnesine yazdıracak olan zindan savaşları süreci başlıyor... 19 Aralık zindan savaşları ve sonrası gönüllüsü olup yaşamını vereceği Ölüm Orucu eylemi...

Sonrasında bir yoldaşı Aysun'un Şubat 95'de yazmış olduğu kısa bir öyküyü okudu. Aysun Bozdoğan, Sibel Sürücü ve Aynil Oktar için hazırlanmış olan Daima kitabı yeniden hatırlatıldı ve tanıtıldı. 3 kadın devrimcinin yaşamının, mektuplarının ve onlara yazılanların yayınlandığı kitabın yeniden okunması tavsiye edilerek "Bir insanı, bir dönemi en iyi anlama yolu, yazmış oldukları, geride bıraktıklarını okumak, anlamaktan geçer" denildi.

Cezaevinden yoldaşı, Bayrampaşa'daki ilk tutsaklığı ve Ümraniye zindanında yaşadığı katliamı anlattı. 19 Aralık'a kadar

gelen süreçte Bergama, Burdur, Ulucanlar zindanlarında yaşanan katliamların daha büyük bir katliamın habercisi olduğunu, dışarıda da saldırıların arttığını anlattı. Leninist tutsakların bu süreçte neler yapabileceğini tartıştıklarını, fiili mücadelede karar kıldığını, ancak hiçbir şey yapılamazsa açlık grevi yahut ölüm orucuna başlanabileceğine karar verildiğini anlattı. Ancak Ekim 2000'de 3 örgütün Ölüm Orucu Eylemi'ne başladıklarını ilan ettiklerini söyledi... 19 Aralık 2000'de başlayan ve Aysun'un da bulunduğu Ümraniye Zindanı'nda 4 gün süren zindan savaşından sonra erkeklerin inşaatı süren F Tiplerine, kadınların ise özel tip cezaevlerine götürüldüklerini ve tüm devrimci tutsakların açlık grevine başladığını, bir süre sonra da gönüllülerin açlık grevini Ölüm Orucu'na çevirdiklerini anlattı. Ve Aysun'un da ilk ölüm orucu ekiplerinde yer aldığını; birlikte ölüm orucuna başlayıp Bayrampaşa Hastanesi'ne kaldırılan Sibel Sürücü'nün O'nun kucağında ölümsüzleştiğini ve Aysun yoldaşın da, 183.günde Kartal Devlet Hastanesi'nde zorla müdahale sonucu ölümsüzleştiğini söyledi.

Sonra genç yoldaşları, Aysun'un cezaevinde iken yazdığı bir mektubunu ve bir şiirini okudular.

Antep'ten gelen bir işçi de söz alarak, sanat ve müzik ile Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde tanıştığını ve bağlama çalmaya başladığını anlattı.

Aysun'u şahsen tanıyan bir yoldaşı da O'nu anlattı, "onu an-

lamak için, içinde yaşanan dönemi anlamak gerekir" dedi ve Aysun'un İstanbul'a geldiği 90'larda pek çok yoldaşlarının tutuklanması olduğunu, devrimci durum ve iç savaşın en yoğun olduğu bir süreçte mücadele yürüttüğünü anlattı. "Ekin sanat mücadelesinin bugünkü olduğu yere gelmesinde Aysun'un büyük emeği vardır" dedi. O sürecin tüm devrimcilerin legal-ilegal-yarı legal olarak pek çok alanda birden uzmanlaşmasını gerektirdiğini, Aysun'un da Leninist Parti disiplini anlayışıyla yoldan tereddütsüz gidebileceğimiz bir yoldaş olduğunu vurguladı.

Bir diğer yoldaşı da Aysun'un ablasının da yoldaşı olduğunu, DÖB çalışması yürüttüğünü ancak geri düştüğünü, Aysun'un ise "bu işte kan bağının önemi yoktur, önemli olan yoldaşlıktır" diyerek yoluna devam ettiğini anlattı. "Yaşasalar devrim ve sosyalizme büyük şeyler katacaklardı. Onların yerine yeni yoldaşlar yetiştirebiliyorsak, onların yerini doldurabiliyorsak onların yasını tutmayız. Nazım Hikmet'in dediği gibi 'dövüşenler tutmaz ölenlerin yasını'" dedi.

70'lerde Mahir Çayan'ı Maltepe Cezaevi'nden mahkemeye taşıyan bir asker, şimdi ise işçi olan bir dostumuz konuştu, ölüm oruçlarında devrimcilerin ölümüne çok üzüldüğünü, önemli kayıplar olduğunu, eğer işçiler şalteri indirip greve gitselerdi bu devrimcilerin bugün yaşıyor olacaklarını söyledi.

Anma, sohbetlerle devam etti.

Editör

SAVAŞ ORTAMI

Baş tarafı 1. sayfada

Suriye biliniyor. Türkiye, Afrin'den Cerablus'a kadar uzanan bölgeyi fiilen işgal ettiği gibi, Suriye'deki dinci faşist katil sürüleri üzerinden askeri varlığını her geçen gün artırıyor. Gün geçmiyor ki, bu katil sürülerinin bölgesine bir askeri takviye konvoyu göndermesin.

Türkiye, Suriye'deki askeri varlığını, çeşitli bahanelerle artırmakla kalmadığı gibi, Rusya-Suriye ikilisinin dinci faşist çetelere yönelik askeri operasyonlarını engellemek için elinden geleni de yapıyor. Dinci faşist çeteler, Türk ordusunun bulunduğu gözlem noktalarını arkalarına alarak etkili saldırılar düzenleyebiliyor ve Suriye ordusuna kaçırlar verdirebiliyorlar.

Dinci faşist katil sürülerinin arkasında Türkiye'nin olduğu artık bir sır değil. Bu gerçeği, elbette Rusya ve Suriye de biliyor. Rusya, çok çeşitli nedenlerle Türkiye'ye henüz "kral çıplak" diyemiyorsa da, Suriye, bu gerçeği top ve havan atışlarıyla Türkiye'ye bildiriyor: Olup-biten her şeyden habersiziz.

Geçtiğimiz haftalarda Suriye ordusu defalarca Türk mevzilerini bombaladı. Türk ordusu, bunlara karşılık verdiğini iddia etti ama, Suriye ordusunun saldırıları aralıklarla devam etti.

Türkiye ve Suriye şimdiye kadar açık ve topyekün bir savaşa tutuşmadysalar, bunda temel öngörüleyici faktör, şu sıralar böyle bir savaştan kaçınmaya çalışan Rusya oldu.

Ama nereye kadar?

Şimdilik, Suriye-Türkiye arasında bir savaş-tan kaçındığı için Türkiye'nin faşist çeteleri açığtan destekleyen faaliyetlerine göz kapayan Rusya'nın sabrının taşmakta olduğunun işaretleri de belirmeye başladı.

Rusya ile Türkiye arasında İdlib'te "ateşkes" için yapılan görüşmeler çöktüğünden beri Suriye ordusunun Türk mevzilerine yönelik bombardımanları yoğunlaştı. Bunun, Rusya'nın onayıyla yapıldığından kuşku yok.

İki devlet arasında topyekün bir savaş, bu durumun bir tık ötesinde.

Türkiye dört bir yanda saldırgan, işgalci bir politika izliyor. Xakurke'tan başlayarak, G.Kürdistan'ın çoğu bölgelerini işgal girişimi sürüyor. G.Kürdistan yönetiminin izlediği işbirlikçi politika Türkiye'nin işini kolaylaştırır da, G.Kürdistan emekçi sınıflarının ve gerillanın direnişi, Türkiye'yi, içinden çıkamayacağı bir savaş bataklığına çekecektir.

Bu bir temenni ya da temelsiz bir iddia değil; görünen köydür. Her ulusal baskı, ulusal direnişe yol açar. Her yabancı toprak işgali, o işgale karşı savaşı davet eder. G.Kürdistan topraklarında durum farklı türde gelişmeyecek. Güney ve Kuzey Kürdistan halkları işgal, ilhak ve ulusal baskıya karşı ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşlarını yükseltecek ve bu, faşist devleti paçalarından yakalayarak bir savaş bataklığına çekecektir.

Libya, Türkiye'nin hızlı adımlarla saplanmaya başladığı bir başka savaş bataklığıdır. Türkiye'nin Libya'daki iç savaşta "Müslüman Kardeşler" denen çeteler üzerinden taraf olduğu ve silah, para, militan temini gibi işleri üstlendiği biliniyor. Bu çetelere gönderilirken Mısır ve Yunanistan tarafından yakalanan silah dolusu gemilerin haddi hesabı yok. Türkiye, bu işleri artık gizli-saklı yapma ihtiyacı da duymuyor. RTE, silah sevkiyatı yaptıklarını ve yapmaya devam edeceklerini açıkça ilan etti.

Buna karşılık, savaşın diğer tarafı olan gericiğin temsilcisi olan General Haftar adındaki zat, geçtiğimiz haftalarda, Türkiye'yi "askerleri, uçakları ve savaş gemileri" ile savaşa doğrudan katılmakla suçlayarak "düşman" ilan etmişti. Haftar, emrindeki güçlere, Türkiye'nin bölgedeki çıkarlarına "saldırı" emri vermişti. Bu tehdidin gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ya da ne zaman ve nasıl gerçekleşeceğinin şimdilik bir önemi yok.

Önemli olan Türkiye'nin Akdeniz'de, Mısır, Suudi Arabistan, BAE ve hatta Yunanistan'ın taraf olacağı bir savaşın eşliğinde gezinmesidir.

Bu tabloya, bir tarafında Türkiye, öbür tarafında Yunanistan, Mısır, İsrail, Kıbrıs'ın yer aldığı Akdeniz'deki doğalgaz yatakları üzerinde hak iddia etmekten ileri gelen gerginliği de eklemek gerek.

Ortaya çıkan resim çok açık: Türkiye, dört bir tarafa ya topyekün bir savaşın bir tık gerisinde ya da savaşa her an davetiye çıkarabilecek bir gerginliğin içinde.

Saldırganlık, ilhak ve işgal hevesleri, müdahale, hak iddia etme faşist devletin dış politikasının temel çizgileridir. Türkiye'nin kabuklarına geri çekilmesi halinde bile, bir şey olmamış gibi, bu politikanın kaçınılmaz sonuçlarını doğurmayacağını düşünmek yanlıştır. Olgunlaşan çıban er-geç iltihabını akıtacaktır.

Faşist devletin ve tekelci sermaye sınıfının bu saldırgan politikasını bir kişinin ya da onun etrafındaki bir takım kimselerin heves ve hırslarına bağlamak dar görüşlülüktür. Bu politikalar, faşist devletin ve tekelci sermaye egemenliğinin varlık koşullarının kaçınılmaz sonucudur.

Tekelci sermaye ve faşist devlet, emekçi sınıfların ve Kürt halkının düzeni tehdit eden savaşları karşısında, düzeni ayakta tutmak için bu politikalara sarılıyorlar. Ama sarıldıkları bu saldırgan politikalar, düzenin yıkım sürecini hızlandırmaktan başka bir sonuca yol açmayacak.

Çünkü savaş ya da onun bir adım gerisi olan savaş ortamı devrimci durumu, ekonomik ve politik krizi ortadan kaldırmaz aksine derinleştirir.

Bu koşullarda, devrimciler, emekçi sınıfların ve Kürt halkının önüne "demokratik anayasa" istemi gibi egemen sınıfı rahatlatarak hedefler değil, birleşik devrimin zaferi hedefini koymalıdır.

Leninistlerin yaptığı budur.

Gazetemiz Sitesine Yasaklama, Dağıtımcılarına Gözaltı

Gazetemiz haber ve makalelerinin yayımlandığı web sayfamız 2 ay içinde 5. defa mahkeme kararıyla yasaklanıp kapatılırken, Gazi Mahallesi'nde gazetemizin dağıtımını yapan okurlarımız da gözaltına alındı, tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi.

26 Haziran günü, yeni çıkan 77. sayımızı dağıtan okurlarımız Hıdır Devrim ve Süleyman Çakmak Gazi Mahallesi'nde polisler tarafından gözaltına alınarak Sultangazi Güvenlik Şubesi'ne götürüldü.

"Örgüt propagandası" yapmakla itham edilen okurlarımızın ertesi sabah Çağlayan Adliyesi'ne savcılığa çıkarılmaları beklenirken, ek süre alındığı öğrenildi.

48 saatlik gözaltının ardından savcılığa çıkarılan okur ve dağıtımcılarımız tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edildi.

Akşam saatlerinde mahkemeye çıkarılan Hıdır Devrim ve Süleyman Çakmak adli kontrol uygulaması ile serbest bırakıldılar.

Baskılar, Yasaklamalar Gözaltılar Bizi Yıldırılmaz!

Kortek'te Sivillere Saldırı

Bir süredir Güney Kürdistan'a yönelik işgal saldırılarında bulunan Türk ordusu, savaş uçakları ile Kortek'te sivilleri taşıyan 2 aracı hedef aldı, bir aileyi yok etti.

27 Mayıs'ta başlatılan "Pençe" adlı işgal girişimi bir ayı geride bırakırken, savaş uçakları eşliğinde gerçekleştirilen saldırılarda siviller katlediliyor.

Birkaç gün önce Hewlêr'in Soran ilçesine bağlı Goşin bölgesinde seyir halindeki sivil bir araca yönelik yapılan bombardımanda araçta bulunan iki kardeşten biri yaşamını yitirmiş, diğeri ağır yaralanmıştı. Devam eden hava bombardımanları sonucu 27 Haziran günü akşam saatlerinde bu kez Süleymaniye'nin Ranya ilçesine bağlı Kortek alanında, bağ ve bahçe işlerinin ardından evlerine dönen bir aileye ait iki araç savaş uçakları tarafından hedef alınıp, bombalarla vuruldu.

Aynı aileden katledilen baba ve çocukları YNK'nin baskısıyla aynı gün apar topar defnedildi. Törenin gündüz kitlesel bir şekilde yapıldı.

ması planlanırken, törenin Türk devletine ve yerel işbirlikçilerine karşı bir öfkeye dönmesini engellemek amacıyla, YNK'nin yerel temsilcileri devreye girdi. Cenazeler sessiz sedasız gece defnedildi.

Taziye gelenler bir taraftan baş sağlığı dilerken, diğer taraftan öfkelerini haykırıyorlar. Irak ve Güney Kürdistan hükümetinin Kortek katliamına ilişkin sessizliği tepkiyle karşılıyor. Türk devletinin saldırılarının önünü almak yerine sessizliği tercih etmeleri öfke yaratıyor.

Pençe operasyonunda bugüne kadar, Peşmerge karakollarında içinde olduğu 11 nokta TSK'ye teslim edildi. Sivillere saldırıların amacının bölgeyi insansızlaştırmak olduğu söyleniyor.

Güney Kürdistan Federe Yöntemi de Türk devletinin sivil katliamlarıyla ilgili açıklamalarında, katliamı yapanları değil, PKK'yi suçladı.

Saldırıları, başta Kobane ve Maxmur olmak üzere pek çok yerde, Avrupa dahil, halkın kitlesel eylemleriyle protesto edildi.

"İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır"

İki yüzyıl önce mücadeleye atılan işçilere önderleri böyle sesleniyordu. Bu iki yüzyıl boyunca biz işçiler defalarca kendi eserimizi yaratabileceğimizi, sömürünün olmadığı bir dünyaya ulaşabileceğimizi gösterdik.

Bugün patronlar ve onların temsilcileri bizlere "siyasete bulaşmayın, geleceğinize karar vermeyin, size ekmeç verdik sadece ekmeçinize sahip çıkın" diyorlar.

Bir kısmı da siyasetin zenginlerin, entelektüellerin işi olduğunu, bizim kendimizle ilgili kararları veremeyeceğimizi anlatıyor, bizim hakkımızda hükümler veriyorlar. Biz işçiler yaşamı ve dünyayı yaratanlar olarak bugünümüzü de, geleceğimizi de yaratabileceğimizi TEKEL işçilerinden, Bursa'da başlayıp tüm ülkeye yayılan metal işçilerinin eylem süresince oluşturdukları eylem komitelerinden, direnişe geçen Flormar, Cargill, Tariş, Sibaş, Kale Kayış, Tüpraş, Aliağa işçilerinden, fabrika ve işletmelerde kurulan komitelerimizden öğreniyor, öğretiyoruz.

Biz farklı iş kollarından, fabrikalardan işçiler olarak krizi, işten atılmaları, fabrika sorunlarını ve çözüm yollarımızı birlikte tartışacağız.

Ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız!

#İşçilerKürsüBizim

Adres: Halide Edip Advar Darülaceze Cd. 9/1-1 - Şişli
İletişim Mail: icsitemsilcileri@gmail.com

İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi Hazırlık Komitesi
#İşçilerKürsüBizim

İsrail'den Suriye'de Askeri Noktalara Saldırı

İsrail, 1 Temmuz'da günün ilk saatlerinde, Suriye ordusuna ait noktalara yönelik hava saldırısı düzenledi.

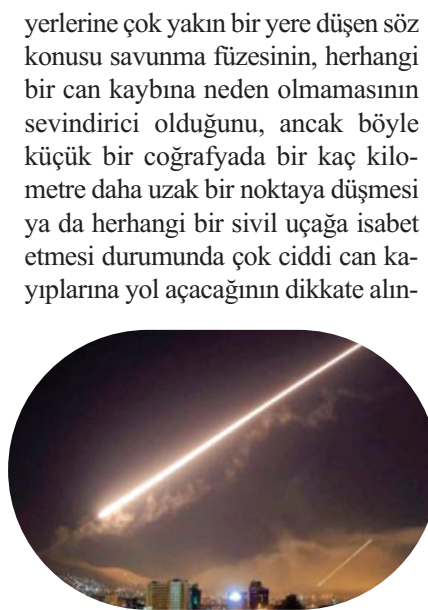
Suriye hava savunma sistemlerinin, İsrail hava kuvvetlerinin bir çok füzesini önlediği bildirilirken, füzeler Şam'ın çevresi ve Humus'taki bir çok noktayı hedef aldı. Suriye'nin haber ajansı Sana'ya göre saldırıyı İsrail hava ve deniz kuvvetleri gerçekleştirdi. 20'yi aşkın füzenin atıldığı saldırı aralarında sivillerin de olduğu 15 kişinin öldüğü öğrenildi.

İsrail, resmi olarak Suriye'deki hava saldırılarını üstlenmiyor.

İsrail'in düzenlediği bu hava saldırısında Suriye savunma sisteminden atılan bir füze de Kuzey Kıbrıs'a düştü. Füzenin yere düşmeden önce havada patladığı, patlamanın ardından çevre tepelerde yangın çıktığı öğrenildi.

Olayın ardından Devrimci Komünist Birlik bir açıklama yaptı ve "Yaşanan bu olay Devrimci Komünist Birlik ve Gelecek Gazetesi olarak yılmadık vurguladığımız ve dikkat çekmeye çalıştığımız; emperyalist savaşlara ne kadar yakın olduğumuz tehlikesini bir kez daha tüm gerçekliği ile ortaya çıkarmıştır" dedi.

Kıbrıs'ın genelinde iktidarı elinde tutan egemenlerin, emperyalist güçlerle izledikleri ahmakça ittifak siyasetlerinin, çok ciddi tehlikeler yarattığını söyleyen DKB, sivil yerleşim

ma s ı

gerektiğini; füze sisteminin barındırdığı insan ve doğaya karşı son derece tehlikeli kimyasal yakıt ve maddelerin varlığı, hemen olmasa da yakın bir gelecekte bölge halkına ve doğaya çok ciddi etkilerin olabileceğini söyledi.

-Düşen füzenin tüm parçaları bölgeden toplanarak, füzenin kimyasal bileşenlerinden etkilenen toprağın arındırılarak temizlenmesini;

-Benzer bir durumda ne şekilde hareket edilmesi gerektiği konusunda ülke halklarının bilgilendirilmesi'ni istedi.

Devrimci güçlere düşen görevleri de şöyle sıraladı:

"-Ülkemiz üzerinde daha fazla

askeri yapılanma kurulması, S400 veya benzeri yeni askeri sistemler konuşlandırılmasına karşı kararlı bir duruş sergilenmelidir.

-Ülkemiz üzerindeki tüm emperyalist yapılanmalar dağıtılmalı, bu güçlere ait askeri üsler kapatılmalı ve bu güçlerin bölge haklarına karşı ülkemizi de ortak ederek işledikleri insanlık suçları engellenmelidir.

-Bunların hayata geçirilebilmesinin tek yolu, ülkemizi bu güçlerin hegemonyasından kurtararak yeneden birleştirecek olan Demokratik Halk İktidarı'nın kurulmasıdır. Demokratik Halk İktidarı'nın kurulabilmesi için ülkemizin tüm ilerici, devrimci güçleri bir araya gelerek halklarımızın tabana dayalı örgütlenmesini sağlamak için harekete geçmelidir.

-Bu gerçekliklere rağmen, emperyalist güçlerin güdümünde onyıllardır yürütülen ve bir sonuç doğurmayan görüşmelerden hala medet uman çevrelerin, halklarımızı sahte "çözüm masalları" ile uyutmalarına daha fazla izin verilmemelidir. Ülkemiz bu çevrelerin beklentilerindeki gibi "yakın zamanda bir çözüm" ile değil, tam tersine onların umut bağladıkları emperyalist güçlerin neden olacağı bir savaş tehdidi ile karşı karşıyadır. Bu savaş tehdidini geriletmenin yolu da aynı şekilde halklarımızın örgütlü gücünden geçmektedir."

OLGULARLA İÇ SAVAŞ – 14

Özgür Güven

Karşı devrim cephesi durumun ciddiyetinin farkındaydı. Bunu attığı her adımda, aldığı her tedbirde gösteriyordu. Devrim cephesinde durum biraz daha farklıydı. Kürt halkı bir ordu gibi disiplinli ve örgütlü davranmaya başlamıştı. Hatta kendi öncüsünü bile adeta ileri gitmeye zorluyordu. Türkiye'deyse reformizm sadece yasal partilerde değil, en radikal, en militan geçinen küçük burjuva örgütlerde ve partilerde de kök salmıştı. Bunlara göre devrim küçük çarpışmalarla adım adım ilerler; hak ve özgürlüklerin sınırları genişletilip yeni mevziler kazanılır. Bu süreçte de halkın büyük bölümü örgütlendirilir, ancak bundan sonra sıra iktidarın ele geçirilmesine gelebilirdi. Oysa gerçekte devrim, sıçramalarla, patlamalarla ilerliyordu.

Devrim, büyük bir hızla geniş emekçi yığınları etkileyerek harekete geçirip, Hırant Dink'in katledilmesinde ve cenaze töreninde yüzbinleri yürütürken; kitleler çatışa çatışa Taksim'i ele geçirirken küçük burjuvazi için her şey güllük gülistanlıktı. Ancak tekeli sermaye ve burjuva toplum, bu durumdan hiç hoşnut değildi, kendilerine dehşet dolu saatler yaşatan, kabus görmelerine neden olan bu militan ve savaşkan kitle eylemlerine aynı sertlikte karşılık vermesi gerektiğinin farkındaydı. Bunu yapabildiği oranda moral üstünlüğü yeniden kazanabilirdi. Bu amaçla düğmeye basıldı. Genel Kurmay'ın çağrısından hemen sonra Sakarya'da linç gösterileri, asker cenazelerinde sağa sola ateş açmalar, DTP binalarına saldırılar gündeme geldi. Savaş şimdi her kente her sokağa yayılmaya, adeta topyekün savaşa götürülmeye, böylelikle sokak egemenliği ele geçirilmeye çalışılıyordu. Karşı devrimin saldırılarını yoğunlaştırdığı devrimi kuşatma girişimleri, kaçınılmaz olarak devrimin de kendi güçlerini toplayıp cevap vermesi sonucunu doğuracaktı.

Uzun iç savaşın yaşandığı pek çok ülkede olduğu gibi bizde de kimi zaman devrim, kimi zaman karşı-devrim moral üstünlük sağlayabiliyordu. Bazen biri bazen diğeri ilerleyebiliyor ya da gerileyebiliyordu. Yani devrim, sürekli ileriye doğru giden düz bir hat izlemez, inişi-çıkışı, patlamalı-sıçramalı bir gelişme gösterir.

Küçük burjuvazi bu topraklarda nüfusun belirli bir bölümünü oluştursa da, aslında kendi kitlesel gücünden fazlasını etkiler. Kapitalizmin kendi işleyiş yasaları sürekli olarak küçük mülkiyeti ortadan kaldırdığı için küçük burjuvaziyle işçi sınıfı arasında Çin Seddi yoktur. Bu geçişten yararlanan küçük burjuvazinin kendi sınıfsal konumundan kaynaklanan yalpalamaları işçiler üzerinde etkili oluyor. Mesela Ordu'da 2006'da fındık üreticilerinden oluşan 70 bini aşkın bir kitle adeta bir ayaklanma gerçekleştirdi. Kürdistan'daki serhildanları aratmayan bu süreçte şehirlerarası yollar kesildi, gaz bombaları, panzerler karşısına geri adım atmayan kitleler, saatlerce polisle çatıştı. Hükümete ve AKP'ye duyulan öfke öyle büyüktü ki, milletvekilleri aylarca Ordu'ya gitmeye cesaret demedi. Seçimler yaklaşırken hükümet az biraz fındığa zam yaptı ve bir yıl önce ayaklanma yaşanan kentte AKP yine birinci parti oldu. İşte bu, küçük burjuva karakterin özüdür. Elindeki üretim ve geçim araçlarını yitirme riski karşısında duyulan nefret ve kudurgan bir öfke; ayaklanma ile teslimiyet arasında gidip gelen bir ruh hali. Bu ruh halinin işçi sınıfını etkilememesi düşünülemezdi.

Seydişehir bunun en açık örneği oldu. 2005 yılında Seydişehir Alüminyum işçileri kenti alt üst etti. Öfke öylesine büyüktü ki, fabrika yöneticilerinin evleri, arabaları, AKP il ve ilçe binaları tahrip edildi. Ayaklanma günlerce sürdü, ne polis durabilirdi önünde ne de başka bir güç. Biriken enerji aktıldıktan sonra olaylar duruldu. Bir süre sonra seçim yapıldı; sandıktan yine AKP birinci parti çıktı.

Küçük burjuva hareketin politik tavrı da çok farklı değil. 1995 Gazi Ayaklanmasından ve 2007'deki devrimci kitle patlamalarından sonra büyük bir coşkuyla ileri atıldılar. Ancak olaylar durulup kitleler sokaktan çekildiğinde umutsuzluk uçurumundan yuvarlanıp devrimin yenilgisini ilan ettiler. İşte bu da küçük burjuva özün devrim cephesindeki görünümüdür.

Bu durum birleşik devrimin çözüme zorunda olduğu bir handikaptır. Çünkü bir devrim, karşı devrimin saldırılarından daha ziyade, kendi öncüsünün kararsızlığından, yalpalamalarından zarar görür. Öncü içine düştüğü kararsızlıkları ve yalpalamalarıyla işçi sınıfının hedefini görmesini engeller, saflara sızmış küçük burjuva etkiyi besler, bilinçlerde bulanıklık yaratır. Bu tutumuyla sınıflar mücadelesinin en kritik anlarında sınıfın burjuva toplumdaki koparak büyük bir cüretle ileri atılmasını engeller. "Öncü" ona, "gerçekçi" ama küçük adımlar atmasını öğütleyerek kendi küçük burjuva tereddütlerini işçi sınıfına da bulaştırmıştır.

Bu kısa ara değerlendirmeden sonra yeniden oğulları incelemeye dönebiliriz. 2007'de gerilla, Dağlıca'daki (Oramar) askeri üssü bir baskınla ele geçirdi; silahlara ve mühimmata el koyduktan sonra üssü ve çevre mevzileri tahrip etti. Bu baskın, TSK'nın kalan son prestijini de sıfırladı. Halk, Genel Kurmay'ın kayıplarla ilgili açıklamalarına dahi inanmıyordu. Genel Kurmay, yerlerde sürünen itibarını kurtarmak amacıyla Güney Kürdistan'daki bazı gerilla bölgelerine ve Kandil'e bir operasyon düzenledi, dağıtılan bombaları. Ancak bununla zevahiri kurtarmayacağını bildiği için ağzında "son teröriste kadar" sakızıyla yüzbinden fazla askeri Kürdistan dağlarına sürdü. Ama ortada çok ciddi bir sorun vardı; bu kadar askere rağmen ne yapsalar ne etseler gerillayı ortaya çıkaramıyorlardı. Gerilla, kendisinin belirlediği zamanda ve yerde ortaya çıkıyor, vurduktan sonra yeniden sırdaş kadem basıyordu. Bu durum askerin moralini bozuyor, savaşma azmini ve kazanacağına dair inancını silip süpürüyordu. Kürdistan dağlarında aylarca süren bu operasyon da, Kandil'e giden uçakların sortileri de esasında, en zor dönemini yaşayan TSK'nın itibarını kurtarmayı, burjuva topluma moral vermeyi amaçlıyordu. Bunlara ek olarak, bütün yaz süren bu operasyonlarda verilen ağır kayıplar nedeniyle kendilerine yöneltilen eleştirileri bertaraf etmeyi de istiyorlardı. Bir diğer amaçları da, son zamanlarda hükümetin sıkça sözünü ettiği "silah bırakma"ydı. Bunun için TSK, gerillaya ağır bir yenilgi yaşatmak istiyordu.

2007 sonunda TEKEL işçileri yeniden eylemlere, fabrika işgallerine başladılar. Özelleştirme ihalesine katılan şirketlerin temsilcileri tesislerin durumunu görmek, incelemek üzere Cevizli TEKEL'e geldiklerinde karşılarında işçileri buldular. İşçiler fabrikayı işgal etmişlerdi. Samsun ve Adana TEKEL işçileri de fabrika işgali için harekete geçtiklerinde polisle karşı karşıya geldiler. Panzerler ve çelik kuvvet yolları kesmiş, işçilerden önce davranmışlardı. Bu, kavganın çok sert ve amansız geçeceğinin işaretiydi. İşçiler o güne kadar yaşadıklarından, benzeri süreçlerde sendikaların taktiklerini öğrenmişlerdi. Sendikalar önce sınıfın öfkelerini kontrol altına alıyorlar, alabildiğine sınırlı, baştan savma eylemlerle enerjiyi boşa akıtıyorlar; ihale yapıldı iş isten geçtikten sonra da, hukuktan, adaletten, mahkemelerin iptal edeceğinden söz eden kuru kuruya konuşmalarla bağırıp çağırıyorlardı. İşçilerin elini kolunu bağlayıp umutlarını tüketince de onları yüzüstü bırakıp kenara çekiliyorlardı. Ama bu sefer işçiler yaşadıklarından çıkardıkları derslere dayanarak kontrolü sendikaya bırakmadılar; inisiyatif kullanarak sendikalara rağmen harekete geçmeye başlıyorlardı. İç savaşın uzun ve çok sert geçecek çatışmalarından birinin daha fitilli ateşlenmişti.

Başyazarımız C.DAĞLI'nın yazılarını bir arada okuyabileceğiniz bu çalışmanın ilk iki cildini web sayfamızda e-kitap olarak bulabilirsiniz. Kitap baskısı ise çok kısa zamanda yayinevimizden çıkacak.

İrfan Kılıç Katli Mi Edildi?

Kandıra F Tipi Hapishanesinde bir tutsağın 2 Temmuz günü kendini yakarak yaşamına son verdiği haberi geldi.

Kendini yaktığı söylenen tutsak İrfan Kılıç'ın cenazesi, önce otopsi için Kocaeli Adli Tıp Kurumu'na götürüldü. Ardından onu teslim almaya gelen ailesine "Siz gidin, biz cenazeyi Elazığ'a kadar getireceğiz" denildi.

4 Temmuz günü, 1987 Solhan doğumlu İrfan Kılıç'ın ailesi, onu defnetmek üzere Elazığ Solhan'a getirerek defin işlemlerine başladı. Ancak aile, çocuklarının boğazında kurşun izi ve vücudunda işkence izleri olduğunu gördü. Cenaze yıkama esnasında çekilen fotoğraf ve videolarda el, ayak, kafa ve vücudun farklı yerlerinde darp izleri olması, aileye çocuklarının infaz edildiğini düşündürdü.

Cenaze yakanırken tanık olarak 15 kişi daha çağırılan Kılıç ailesi, "Biz cenazeyi yıkarken 15 kişiyi çağırarak Herkes baktı. Başına defalarca sert bir cisimle vurulmuş. Darbe almış. Kafatası komple kırılmıştı. Kafatasından büyük darbe almıştı. Ellerinde ve kollarında büyük cisimlerin açtığı yaralar ve kırıklar vardı. Dişleri ve çenesi kırılmıştı. Çenenin sağ tarafından kulak altında bir delik vardı. Bir parmağın girebileceği kadar geniş bir yaraydı. Artık işle mi yoksa, kurşunla mı delinmiş bilemiyoruz. Cenazeyi telefonla çektiler. İnanamazsınız kolları bile yanmamış, ayakları yanmış biraz" dedi.

"Ölüm nedeni kendini yakma değil" diyen ağabey Kılıç, "Sonradan yakılmış gibi. Cezaevini aradık. Bize sonra açıklama yapacaklarını söylediler. Şu ana kadar ne cezaevi ne de savcılıktan hiçbir açıklama yapılmış değil. Bir şeyler olmuş size açıklayacaklar deyip geçiştiriyorlar. Herkes açıklamadan kaçıyor. Cumhuriyet Başsavcılığı'na yönlendiriyorlar; savcılık cevap vermiyor" diyor.

Savcı ilk açıklamasında olayı "Akşam saat 5'te avlu kapanıyor. Bunlar koğuşa giriyor. 3 arkadaştan ikisi içeri girerken, İrfan içeri giriyor. Gardiyanlarla tartışıyor. Tartışmadan sonra böyle olmuş" diye anlatıyor.

Cezaevi memurları ise İrfan'ın bir gardiyanı rehin aldığını, savcının cezaevine gelmesinin ardından büyük bir kargaşanın yaşandığını ve gardiyanın bir şekilde İrfan'ın elinden kurtulduğunu, çıkan kargaşada İrfan'ın yaşamını yitirdiğini 4 kişinin de yaralandığını söylüyor.

Cenazeyi Elazığ'dan Solhan'a götürülürken yaklaşık on kez jandarma kontrolünden geçtiklerini anlatan ağabey Kılıç, cenazeyi defnetmelerine rağmen halen köyün polis ablukasında olduğunu anlatıyor.

Olayın kendini yakmayla gerçekleştirildiğine inandıklarını sözlerine ekleyen ağabey Kılıç, "Cenazenin görüntülerini çektik. Savcılığa bildireceğiz. Her şeyin ortaya çıkmasını istiyoruz" dedi.

C.DAĞLI'DAN "TOPLU YAZILAR"

Elinizdeki kitap, 1990-1996 yılları içinde yayınlanmış yazılardan oluşuyor. Bir sorunu, bir konuyu ele alan kitaplardan farklı olarak, ayrı ayrı yazılmış, farklı sorunlara yer vermiş yazılardan oluşup, birçok konuda görüş edinilmesini sağlıyor.

Son otuz yıl, sınıf mücadelesinin, tüm dünyada çok yoğun olarak yaşandığı bir dönem olarak geçti. Bu süre içinde büyük alt-üst oluşlar yaşandı. Çağımız olaylar bakımından çok zengindir. Devrimci Marksistlerin bütün bu gelişmeleri nasıl değerlendirdiklerinin bilinmesi gerekiyor. Elinizdeki kitap, Marksizmin olayları değerlendirdiğini veriyor.

Güncel toplumsal olaylar işlenirken, yazar hiçbir zaman güncel gelişmelerle sınırlı tutmamıştır kendini. Güncel olarak gündeme gelen olaylar, kendilerini etkileyen, yön veren temeldeki gelişmelerle birlikte irdelenmiştir. Bu Marksist yöntem, taktik politikalarımızın doğru, bilimsel bir biçimde belirlenmesini sağlamıştır.

Tarihsel gelişmenin doğrultusu ortaya konurken ekonomik, toplumsal olgulardan yola çıkılmıştır, fakat bakış açısı olgularla sınırlı kalmamıştır. Hangi toplumsal dinamiklerin bizi geleceğe götüreceği Marksist diyalektik ve tarihsel materyalizme dayanılarak belirtilmiştir.

Buradaki yazılarda sınıf mücadelesinin gelişme doğrultusu ve toplumsal olgulara yönelik görüşler, tarihi gelişim tarafından çok kısa süre içinde doğrulanmıştır.

Okurlar somut olaylarla ilgili değerlendirmelerin nasıl da doğrulandığını görecektir. Çünkü yapılan değerlendirmelerin sonuçlarını denetleyecek bir tarihsel gelişme ortaya çıkmıştır. Her sınıf bilinçli işçi, her sosyalist burada yapılan değerlendirmeleri denetleyecek tarihsel verilere sahiptir.

Burjuvazi saldırılarını ne denli artırırsa artırsa, proletaryanın sonal zaferi kesindir. Çünkü ekonomik ve toplumsal yasalar bu yönde işliyor. Sosyalizme yalnızca sınıf mücadelesi yoluyla varılır. Proletaryanın sınıf savaşımı ise kapitalist dünyayı alt-üst edecek biçimde büyük bir güçle ilerliyor. Olayların bu yönde ilerlediğini görmek için devrimci bir bakış açısına sahip olmak gerekiyor.

Çorlu Tren Katliamında Heyet Geri Çekildi Aileler Öfkeli

Bir yıl önce, 8 Temmuz günü Çorlu'nun Sarılar Mahallesi mevkinde 25 kişinin hayatını yitirdiği, 300'den fazla kişinin de yaralandığı tren katliamının ilk duruşması bugün Çorlu 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Tren katliamı daha ilk yaşandığı günlerde bu duruşmaların nasıl geçeceği ortaya çıkmıştı zaten. Bunu Soma maden katliamı ve diğer pek çok iş cinayetinde yaşamıştık.

Yakınlarını kaybeden aileler, katliamın sorumlularının ortaya çıkması için, haftalar öncesinden eylemler, basın açıklamaları yapmaya başlamıştı. En son AYM önünde basın açıklaması yapmak isteyen ailelere polis coplarla saldırmıştı.

Ve bu sabah da ellerinde ölen çocuklarının resimlerinin olduğu pankartla Çorlu Adliyesi önüne yürüyüş yaparak gelen aileler ve yaralanarak kurtulanlar, duruşma salonuna alınmadı.

Yürüyüş sırasında önleri polis tarafından kesilen, itilip kakılan aileler ısrarcı davranarak yürüyüşü sürdürdüler. Adliye önünde bir açıklama yapan aileler adalet istediklerini söylediler.

Duruşma salonu kapısına geldiklerinde ise polis salona almadı. "Salonun kapasitesinin dolduğu" gerekçesi ile salonun kapıları kilitlenmişti ve avukatlar dahil kimsenin dışarıya çıkmasına yahu içeriye girmesine izin verilmeyordu. Duruşma salonundaki aileler durumu, alkışlarla ve "Kaza Değil Cinayet" sloganı ile protesto ettiler. Zorlayarak kendileri kapıyı açıp giren ailelere polis bu defa coplarla saldırdı.

Ailelerin avukatları aileler ve yaralıları içeri almayan emniyet müdürü, emri veren savcılık ya da heyet hakkında suç duyurusunda bulunmak istese de kabul edilmedi, sadece silahlı polislerin salondan çıkarılması talebi kabul edildi. Bu gelişmeler üzerine

Mahkeme heyeti davadan çekildi.

Heyet çekilme gerekçesini "Davadan önce gerçekleşen polis saldırısının heyetimizin talimatı ile yapıldığı iddia ediliyor" diyerek açıkladı. Dosya, mahkeme heyetinin çekilme kararının değerlendirilmesi için Çorlu 2. Ağır Ceza Mahkemesine gönderildi.

"Kazanın meydana gelmesinde

asli kusurlu" bulunan TCDD 1. Bölge Müdürlüğü Halkalı 14. Demir Yolu Bakım Müdürlüğü Demir Yolu Bakım Müdürü Turgut Kurt, Çerçezköy 143 Yol Bakım Şefliği Yol Bakım ve Onarım Şefi Özkan Polat, Köprüler Şefi Çetin Yıldırım ve Hat Bakım Onarım Memuru Celaleddin Çabuk bugün görülecek duruşmada yargılanacaktı. Ailelerin talebi ise TCDD ve Ulaştırma Bakanlığı bürokratlarıyla birlikte katliamdan sorumlu olan siyasilere de yargılanması.

Ölen çocukları, yakınlarının hakını aramak için mahkemeye gelen aileler ve katliamdan yaralı kurtulanlar mahkeme heyetine isyan etti. Fenalık geçiren, öfkeli çılgınlarla haykıran anelerin görüntüleri geldi ekranlarımıza. Adliye önünde basın açıklaması yapan aileler ve avukatları, heyetin bu tutumuna itiraz etti ve aylar öncesinden baro başkanları dahil avukatların mahkemeye daha büyük bir salon tahsis edilmesi için başvuru yaptıklarını, ancak mahkeme heyetinin onun yerine emniyet müdürlüğünün söylemlerini dikkate alarak bugünkü sahnelerin yaşanmasına sebep olduğunu açıkladı.

Avukatlar, "yargılama yapamayacağımız bir davada ailelerin karşısına çıkmayın" dedi.

İşçiler Kürsü Sizin İzmir'de İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) Hazırlık Girişimi'nin 7 Temmuz günü düzenleyeceği 2. Serbest Kürsü için işçiler el ilanları dağıttı, afişler yapıştırdı. #işçilerkürsüsizin

“Madımak 26 Yıldır Utanç Müzesidir”

29 Haziran Cumartesi günü İstanbul'da Sivas katliamı için ilk anma yapıldı.

Divriği Kültür Derneği, Pir Sultan Abdal Derneği, Kanga Dernekler Federasyonu temsilci ve kendilerine bağlı köy dernek başkanlarının da katıldığı mezar başı anma programının ilk ayağı Zincirlikuyu'da saat 16.00'da başladı. Zincirlikuyu mezarlık girişinde buluşan kitle, “Sivas’ın Işığı Sönmeyecek” pankartı açarak “Madımak’ı Unutmadık Unutturmayacağız”, “Sivas’ın Işığı Sönmeyecek” sloganlarıyla mezar başına yürüdü.

Mezar başında yapılan saygı duruşunun ardından Madımak katliamına devletin sessiz kaldığı, bu katliamların Sıruç, Ankara katliamlarıyla devam ettiği söylendi. Sonra da Madımak’ta yakılanların mezarları ziyaret edilerek anmalar yapıldı.

Daha sonra Kadıköy Rıhtım’da düzenlenen anma etkinliğine birçok Alevi kurumu katıldı. Saygı duruşu ile başlayan

anmada, ölümsüzleşenlerin isimleri okunarak “yaşiyor” denildi. “Pir sultanlar yaşıyor, savaşıyor”, “Sivas’ın ışığı sönmeyecek” sloganlarının atıldığı etkinlikte 2 Temmuz’da Sivas’a semah dönmek için giden ama o katliamda yakılarak öldürülenler için semah dönüldü.

Bu etkinliğe katılan bir işçi şunları söylüyor bize: “*Yakılan Madımak Otel, 26 yıldan beri devlet tarafından hala üstlenilmeyen bir yüz karasıdır. Bu müze kültür sanat müzesi değil, bir utanç müzesidir. Bu böyle kabul edilene kadar mücadelemiz devam edecek. Bu katliam ilk değil, son da olmadı. Sıruç’la, Ankara gar katliamıyla devam etti. Sesimiz kataları aştı her yerde yankılandı ama bu devlet bizi görmedi, suçunu üstlenmedi. Biz istiyoruz ki Madımak’ta insanların baskısıyla oluşturulan ama hemen yanında diğer lokantalarının olduğu bu bina utanç müzesi olarak resmi kabul görsün.*”

“Sivas’ın Işığı Sönmeyecek”

Sivas Katliamı’nın 26’ncı yıl dönümünde on binlerce kişi, “Sivas’ın Hسابını Soracağız” sloganlarıyla Sivas’ta Madımak Otelı önünde.

Türkiye ve Kürdistan’ın hemen her yerinden gelmiş olan Alevi kurumları, siyasi partiler, demekler ve binlerce kişi Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Sivas Şube önünde olmak üzere iki ayrı toplanma noktasında toplandı. Saat 10.30 civarında şu an “Bilim ve Kültür Merkezi” olan Madımak Otelı önüne yürüyüşe başlandı.

Katliamda hayatını kaybedenlerin aileleri, kitlenin en önünde yakınlarının fotoğraflarını taşıdı. Elleri fotoğraflar ve dövizler taşıyan kitle “Sivas’ı Unutma Unutturma”, “Sivas’ın Işığı Sönmeyecek”, “Sivas Şehitleri Ölümsüzdür” sloganları ve temsili bağlamalarla yürüdü.

Madımak Otelı önünde yapılan saygı duruşunun ardından kalabalık bir grupla semah dönüldü. Ve karanfiller bırakıldı.

Burada aileler adına yapılan açıklamada, otelin mutlaka utanç müzesine dönüştürülmesi talebi yinelenerek “Devletin Sivas’la yüzleşmesi gerekiyor. Ne yazık ki 26 yıldır hiçbir şey değişmedi. Sivas’ın ateşi hala sönmüyor” denildi. Ardından Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Genel Başkanı Gani Kaplan, HDP ve CHP milletvekilleri konuşmalar yaptı, “katliamların hesabı sorulmadığı için yeni katliamlar olmaya devam ediyor” denildi.

4 gün sürecek olan Pir Sultan Abdal Şenliklerine katılmak için Sivas’a giden aydın ve sanatçılar, 2 Temmuz 1993 günü, Cuma namazının ardından camiden çıkan dinci faşistlerin saldırısına uğramıştı. Aydın ve sanatçıların, Alevilerin kaldığı Madımak Otelı’ni saatlerce kuşatan dinci gerici faşistler çevredeki araçları tahrip etti, tekbirler eşliğinde tehditler yağdırdı ve oteli ateşe verdi.

Katliamın sebebi olarak “şenliklere katılanlar” gösterilirken, devletin organize bir şekilde katliamı ve katliamcılar savunduğu her aşamada bir kez daha ortaya çıktı. Katiller sürüsü ya beraat etti ya da göstermelik birkaç yıllık cezalar aldı. Katliamdan kısa bir süre sonra da otelin girişinde bir kebabçı açılması öfkeyi taşırdı. Aleviler, Madımak Otelı’nin “Utanç Müzesi” olmasını istiyor.

Yakılan Canlarımız Sarıgazi’de Yürüyüş Ve Etkinlikle Anıldı

Sivas Katliamının 26. yılında Sarıgazi halkı, Pir Sultan Abdal etkinliklerine giden aydın ve sanatçılara saldırı ve Madımak Otelı’ni ateşe veren dinci faşistleri ve onları koruyan devleti protesto etmek ve 2 Temmuz 1993’te yakılarak katledilen aydın ve sanatçıları anmak için 30 Ağustos İlköğretim Okulu önünde saat 18.30’da toplanmaya başladı.

Sarıgazi’de aralarında Mücadele Birliği Platformu’nun da bulunduğu kurumlar ortak pankartlar ve hazırladıkları dövizlerle yaptıkları yürüyüşte Sivas Katliamı’nda yitirilenleri andı. Üzerinde Sivas’ta yaşamını yitirenlerin fotoğraflarının bulunduğu “Bozuk Düzenle Sağlam Çark Olmaz Sivas’93 Unutmadık Unutturmayacağız” ve “Baskılara, Gericiliğe, Asimilasyona Geçit Yok Sarıgazi Halkı Bileşenleri” pankartları açıldı.

Sarıgazi halkı ellerinde Sivas’ta yaşamını yitiren sanatçı ve aydınların fotoğraflarını ve hazırladıkları dövizleri taşıdı. Sık sık yaşamını yitirenlerin isimleri söylenerek “Yaşiyor” diye haykırıldı ve sık sık “Sivas’ı Unutma Unutturma”, “Sivas’ın Işığı Sönmeyecek”, “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Faşizme Karşı Omuz”, “Dün Maraş’ta, Bugün Sivas’ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta”, “Türküler Susmaz Pir Sultanlar Ölmez” sloganları atıldı.

Yürüyüş sırasında anma ve katliamı protesto eden sloganların arasında sık sık “Devletin Alevisi Olmayacağız” sloganıyla-Alevi derneklerinin ortak karar almış olmasına rağmen- pankarta adını yazdırmaktan çekinen Sarısalık Cemevi protesto edildi.

Demokrasi Caddesi girişine gelindiğinde burada saygı duruşu yapılarak sloganlar atıldıktan sonra basın açıklaması yapıldı.

“*Sevdamın güzelliğinde canın cana hasretinde inançlı yürekleriyle kavgamın ateşlerinde yanarlara selam olsun! Yıl 1993, Günlerden 2 Temmuz, yer Sivas Madımak Otelı... 26 yıl önce Pir Sultan Abdal Anma Şenlikleri için bir araya*

gelen onlarca ilerici devrimci, aydın, yazar, Alevi inancına mensup yüzlerce insan, eğri zamanda doğru söz söyleyenlerin mirasını devam ettirmek için semaha durmuştu. Dili, inancı, kimliği, emeği yok sayılanlar Pir Sultan’ın direncini kuşanmaya gitmişti. Fakat kendinden olmaya yaşam hakkı tanımayanlar Sivas’ta bir kez daha iş başında. Tıpkı Dersim’de, Maraş’ta, Zilan’da, Çorum’da, Gazi’de olduğu gibi...” denilerek başlayan açıklamada Sivas katliamının öncesinden planlanarak hazırlandığının bir çok delili bulunmasına rağmen, bu delillerin siyasetçiler, hükümetler, yargı ve meclis işbirliğiyle karartıldığı hatırlatıldı.

Sivas katliamı davalarının bilinçli bir şekilde uzatılarak zaman aşımına uğratıldığı belirtildi ve “*Ama biz unutmuyoruz. Onlar da unutmasın ki insan katletmenin zaman aşımı olmaz ve elbet bir gün hesabı sorulacak. Sivas Madımak katliamının ateşi gün geçtikçe harlanacak, gün geçtikçe öfkemiz büyüyecek*” denildi.

Ülkenin içinden geçtiği ekonomik krizle birlikte ezilen halk kitlelerini baskılamaya çalış-

ılan iktidarın, gerici ve kutuplaştırıcı söylemlerini her geçen gün arttırdığı, aşırı kar hırsı ile çıkardıkları krizi yönetemeyenlerin, geniş halk kitlelerine azgınca saldırmaktan geri durmayarak krizin faturasını yoksul emekçilere ödettiği, mazlum halkların savaşıyla kırımdan geçirildiği ve bu saldırılardan Alevi emekçilerinin de nasibini aldığı belirtilen açıklamada “*Dün Sivas’ta katleden zihniyet bugün inanç alanlarımızı saldırarak asimilasyon politikasıyla Alevi kültürü yok etmeye çalışıyor, okullarda din derslerini zorunlu yapıyor, eğitim sistemini tekçi, inkarcı, baskıcı, ötekileştirici ve aşağılayan zeminde yürütmeye devam ediyorlar*” denildi.

Egemen sistemin verdiği eğitimin bilimsel bir niteliği olmazken toplumu iyice ayrıştırdığı, Cem evi-cami projesini yaranatların şimdi de okullarda Alevilik dersleri vereceklerini söyleyerek, “*bir kez daha Alevileri kendi inanç ve kültüründen uzaklaştırmayı hedefliyorlar. Bir kez daha, sorgulamayan, dindar ve kindar genç nesil yetiştirme hedefiyle davranıyorlar*” denilen açıklamada, özgür bir geleceği eşit, parasız, anadilde, bilimsel ve demokratik eğitim sistemi ile okuyan gençlerin inşa edebileceği vurgulandı.

Alevilere Pir Sultanlar, Nesimler, Hallacı Mansurlar, Seyit Rızalar’ın baş eğmemeyi, zalimin karşısında dimdik durmayı öğrettiğini, Denizlerin Mahirlerin, Mazlumların, İbrahimlerin çeliğinin suyunu alanlar olarak katliamları asla unutmayacakları ve katliamcılardan hesap sormaktan vazgeçmeyecekleri belirtilerek “*Örgütlü bir halk hiçbir kuvvet yenemez. Bizler haklılığımızdan aldığımız güç ile egemenlerin baskıcı, yok sayan politikalarına boyun eğmeyeceğiz*” denildi.

Basın açıklamasının ardından yine sloganlarla Sarıgazi Cemevi’ne gidilecek Sarıgazi’deki siyasetlerin ortaklaşa düzenledikleri, Alevi deyişleri, semah ve şiir ve konuşmalar ve sanatçıların söyledikleri ezgilerden oluşan etkinlik gerçekleştirildi.

SUDAN’DA KIRILGAN UZLAŞI

Sinan Kaleli

5 Temmuz itibariyle Sudan’da Askeri Geçiş Konseyi (AGK) ile Özgürlük ve Değişim Bildirgesi Güçleri (ÖDGB) arasında geçiş sürecine dair uzlaşmaya varıldı. Taraflar ayrı ayrı uzlaşma haberini verirken, uluslararası camiadan tebrik mesajları gelmeye başladı.

Sudan’daki gelişmelere dair son yazımızı “Sudan’da ‘devrim, bedeli kan olan sivil itaatsizlikle silahlanmış’ ve iktidarı darbecilerden almak için bu bedeli ziyadesiyle ödemektedir” diye bitirmiştik. 3 Haziran katliamından sonra da bedel ödemeye devam etti Sudan Devrimi. Askeri yönetimin paramiliter Cancavid’lerinin eylemci kadınlara tecavüz haberleri, kaçırma ve işkence haberleri, sokak ortasında cinayet haberleri hiç eksik olmadı. Uluslararası basın ürkütücü tanıklıklarla dolu. Buna rağmen sokaklardan çekilmedi devrim. ElUbeyd’de, Wed Medeni’de, Sudan Limanı’nda, Mavi Nil’de, Hartum’da, Singa’da Protestolar devam etti. Bu irili ufaklı protestolardan sonra “milyonluk uyarı eylemleri” çağırısı yaptı devrim güçleri. Askerlerin her saldırı ve katliamından sonra inatla sokaklara çıkma çağrıları yükseldi. İnsanlar canlarını ortaya koyarak sokaklara çıktılar.

Devrimin aman vermez baskıları ve taviz vermez tutumu, AGK’yi sürekli köşeye sıkıştırdı. Ne uluslararası destek, ne Suudi-BAE-Mısır gerici üçgeninin cesaret telkinleri sonuç verdi. ElBurhan bir manevra yaparak 20 Haziran’da “ÖDBG dahil tüm siyasi kesimlerdeki kardeşlerimizi önkoşulsuz görüşmeye çağırıyoruz. ÖDGB’nin devrimdeki rolünü ve kitlelerin lideri olduğu gerçeğini reddetmiyoruz. Hiçbir siyasi parti dışlanmamalı. Sudan hükümetimiz daha uzun süre devam edemez” dedi. Bir gün sonra Hemedi “Acil Destek Kuvvetleri (Cancavid) taklitçisi gruplar 3 Haziran’da saldırı, tutuklandılar.” diye başladı. AGK olarak hükümet kurmak için yetki peşindeydi Hemedi. “Uluslararası gözlemcilerin denetiminde seçim yapılınca kadar gecici teknokratlar hükümeti kurma” fikrini ileri sürdü ve bir Cavaignac adayına yakışır sertlikte “müzakere süreci ne kadar sürerse sürsün fikrimiz değişmeyecek” diye meydan okudu. Bu arada içerde ve dışarda AGK yoğun diplomasi yürütmekteydi. Ertesi gün AB, göçmenleri engellemesi için Cancavid’e para aktarıyor haberleri düşüverdi basına. Bu sahte kabadayının ilişki ağının nerelere ulaştığını biraz daha görmüş olduk.

Tüm bu efenlemeler, sahte kabadayılıklar, girişilen katliamlara rağmen devrimin geri çekilmemesinden duyulan korku ve öfkenin dışı vurumundan başka bir şey değildi. Öte yandan AGK, kendi tabanının sadakatinden emin değildi.1

10 Haziran’da AGK eylemleri engellemek için interneti kesti. Daha sonra interneti kestiklerini reddetmelerine rağmen, sözcü Kabaşi cuntanın interneti “bir güvenlik tehdidi” olarak niteliğini belirtti ve interneti kestiklerini kabul etti. Askerlerin öne çıkan önderleri tutuklaması da kar etmedi. 30 Haziran’daki eyleme saldıran askerler 10 göstericiyi öldürdü, yüzden fazlasını yaraladı. Buna rağmen devrim güçleri AGK’nin “asker başkan” dayatmasını kabul etmedi. ÖDGB 1 Temmuz’da iki haftalık bir eylem takvimi açıkladı. 13 Temmuz’da ülke genelinde katliamın 40. gün eylemleri ve 14 Temmuz günü genel grev yapılacağını duyurdu. 5 Temmuz’daki uzlaşma bu koşullarda meydana geldi.

AGK ile ÖDBG arasında varılan anlaşma, 11 kişilik bir geçiş konseyi oluşturulmasına dayanıyor. 5 asker ve 5 sivil üyenin bildirilmesinden sonra 11. konsey üyesi asker ve sivillerin üzerinde uzlaştığı sivil kişi olacak. İlk 21 ay konsey başkanlığını askerler üstlenecek, sonraki 18 ay siviller görev alacak. Ayrıca katliamların soruşturulması için komisyonlar kurulacak. Geçiş süreci öz olarak ÖDBG’nin Mayıs ayında hazırladığı anayasa taslağına göre ilerleyecek.

Uzlaşmanın bu şekilde biçimlenmesinden sonra devrim güçleri açıkladıkları eylem takvimini iptal ettiler. Sadece 13 Temmuz’da 40. gün anması yapacaklarını açıkladılar. Ardından AGK başkanı ElBurhan, “AGK olarak üzerinde anlaşığımız şeyleri koruyacağımıza söz veriyoruz. ÖDBG ortaklarımızla birlikte çalışacağız” dedi. Hemedi ise bu anlaşmanın hayata geçirilebilmesi için herkesin iyi niyetli bir şekilde omuz omuza çalışması gerektiğini kaydetti.

Anlaşmayı takiben Darfur merkezli Sudan Kurtuluş Hareketi ve Sudan Kurtuluş Hareketi-Geçici Konsey üyesi 235 savaşçı serbest bırakıldı.

Sokaklarda anlaşmanın kırılğan olduğunu düşünenler arasında “bu dönemde gösteriler durmamalı, askerler üzerinde baskı unsuru olarak devam etmeli” görüşleri yaygın. Öte yandan Sudan Devrimci Cephe (SKH’nin de içinde yer aldığı silahlı yapı) anlaşmaya karşı çıktı ve Afrika Birliği öncülüğünde ÖDBG ile acil toplantı talep etti. Anlaşmayı “yeni tenceredeki eski/bayat balık” diye niteleyen SDC, anlaşmanın silahlı grupları hedef haline getireceğini ve bölgedeki (Darfur) baskıyı artıracığını ileri sürüyor. Öte yandan nicel olarak güçsüz olan silahlı devrimci örgütler varılan uzlaşmayı “ihanet” olarak niteliyor, “yarım devrimi kabul etmeme, rejimi tümünden yıkmaya” çağırısı yapıyorlar.

Şimdilik gelişmelerden anlaşılınan odur ki, henüz denge durumu bozulabilmiş değil. Devrimci bunalımın mevcut haliyle sürüp gitmesi mümkün değil. Ne yazık ki devrim güçleri devrimci ordudan yoksun. Devrimin hasmını ezebilecek silahlı gücünün olmayışı, karşı-devrimin ise örgütlü silahlı gücüne rağmen devrimi ezip dağıtabilecek gücün hala mahrum olması, ordu ve polis içinde gözle görünür hale gelen çözülme ve tereddüt genel durumu özetliyor. Böylesine hassas dengelere oturan bu kırılğan uzlaşma çok kısa sürede hükümsüz kalacak, taraflardan birinin kesin zaferiyle sonuçlanacak çatışmalar kısa sürede başlayacaktır

1 Temmuz
2019
Güzeltepe
Sivas
Katliamı
Anması

2 Temmuz
2019
İzmir
Sivas
Katliamı
Anması

TEMA Vakfı, Şeyma Subaşı'nın kitabı için kesilen ağaçlar nedeniyle Savcılığa suç duyurusunda bulundu: "Insta story neyinize yetmiyordu?" Zaytung

Merkez Bankası Başkanı'nı Görevden Alan Cumhurbaşkanı Erdoğan: "Damadı görevden alıp evde huzuru mu kaçırsaydım?" Zaytung

ODTÜ Eylem Güncesi

Zindanların direniş melodisini gürtlüyle bastran seçim kakafonisi sonunda bitti. Reformist solun hayali, gerçek oldu. Belediyeler onlar için "aldı" (belediyenin fotoğrafı makinasını kullanmaktan ve belki birkaç maşlı işten fazla yararlanabileceklermişçesine; ama bu adı geçen yardımlar, devrim hedefi olmayan ancak kendisini döndürmeyi ilke edenler yani aracı amaç amacıyla araç edenler için yetmez de artmaz mı?). Şimdi foyaları Kürt ve Türk emekçi halkları karşısında akıyor; çünkü açlık ve yoksulluk, gerici terör ve baskı bunların "zafer"lerine rağmen durmadan artıyor. Eğer bu hoşnutsuzlukla devrimci eylemi buluşturursak devrim olur, buluşturamazsak her yönlü çöküş (kadın cinayetlerinden çocuk istismarına, intiharlardan işçi cinayetlerine, salgın hastalıklardan savaş suçlarına ve suçlu savaşlara), faşist önderlik altında normalmişçesine yaşanır, katlanılır.

Halkın devrimci öfkesinin üstüne basarak yükselen burjuva muhalefeti iş başına geçti, bu yanıyla halkın öfkesinin sebebi değil, bir sonucu. Lenin, devrimci durum tespiti yapmak için grev istatistiklerini kullanmış, hatta halkların hoşnutsuzluğunu anlamak için grev sayılarında seçim sonuçlarına bakanları ahmak olarak mahkûm etmişti. Ve hala sonuna kadar haklı; işçi sınıfının sermayenin tüm kanatlarından bağımsız devrimci çizgisi ancak bu sayede korunabilir.

Seçim sonuçları, grevlerin gerçek sayılarına ulaşamadığımız zaman kullanılabilir diyelim; grevler yasaklandığı için yapılamıyor mu? Öyleyse örgütlenip veya yasadışı grev yapıp işten atılan işçilerin işyeri nöbetlerini grev olarak sayalım; sayıları az mı? Ancak ulaşabildiğimiz grevler bile Leninist bir göz için devrimci durumu verebilir, olsun, ortalama solun gözünden bakalım: Emekçi Türk ve Kürt halklarının çoğunluğu amansız gerici teröre ve yetersiz devrimci önderliğe rağmen değişim istiyor. Sonuç budur.

Seçim sonuçları mı bu değişim isteğini körüklemiştir? Seçim sonuçları, seçim sonuçlarından önce bir etki yaratamayacağına göre hayır. Seçim sonuçları, emekçi Türk ve Kürt halklarının değişim isteğinin üzerine basmaktadır. Peki burjuva muhalefete ait belediyelerin bu değişim isteğini az veya çok karşılama ihtimali var mıdır? Şu an yeni geçiş döneminde olduğumuz için, belediyelerin halkın gözünü en çok kamaştırma imkanı olduğu zaman dilimindeyiz çünkü dikkatler belediyelerin üzerinde olduğu için sembolik ve altı dolu olmayan değişiklikler bile fark edilebilir. Ancak şimdi bile pek karşılamadı. İlerleyen günlerde hoşnutsuzluk dahi çıkacak. Mazbata İmamoğlu'ndan Kenan İSKİ, bünyesinde çalışan 2 işçinin ölümüne sebep oldu bile, müteahhit İmamoğlu ise seçilir seçilmez depremden bahsetti, buysa burjuvazi için, halkların depreme karşı dayanıklı konutlara yerleştirilmesi değil kentsel dönüşüm ve rant projeleri demek.

Madalyonun öteki yüzündeyseniz elbette faşizm değilse de burjuvazinin iktidar kanadı zayıfladı. Bu, Kürt ve Türk emekçi halklarının eylemlerinin kitleden daha fazla destek almasını getirebilir. Keza Seyri Sokak muhabiri Oktay İnce'nin, Yüksek Direnişçilerinin, Engin Öğretmen'in, Kale Kayış'ın, Sibaş işçilerinin eylemlerine yoldan geçenler arasından dahi olsa desteğin arttığını söyleyebiliriz.

Yaşadığımız topraklarda sokakta, fabrikada ne oluyorsa, ODTÜ'de de o oluyor aslında. Çok zor bir hazırlık geçme sınavı, bir önceki yıla ve daha önceki yılların ortalamasına göre fazladan yüzlerce öğrencinin fakültelerine bağlı olarak 215

ila 605 lira ödeyip ve 6 hafta ayırıp yaz okuluna gitmesine sebep oldu. Binlerce öğrenci sınava, sınavı hazırlayan hazırlık yönetimine karşı müthiş öfkelenildi.

Öte yandan uzun süreli bir mücadele devam ediyor. Doğrudan cumhurbaşkanlığına bağlı olan Kredi ve Yurtlar Kurumu, 40 dönümlük kâğıt üzerinde olmasa bile fiziksel olarak tartışmasız orman olan bir bölgede 2000 kişilik yurt ve sosyal tesis yapmak istiyor. Buna üniversite rektörlüğü önceki yıl onay vermişti, 40 dönümü 49 yıllığına karşılıksız olarak KYK'ya vermişti. Ancak verme biçiminde bir avantajımız saklı; protokolle vermişti, yani vazgeçilebilir, şartlar lehte veya aleyhte ihlal edildiğinde veya anlaşma tamamen iptal edildiğinde hukuki yaptırım olmayan bir anlaşmayla. Dolayısıyla KYK'yı engellemiz olası.

Ülke çapında yapacağı onlarca yurt projesini artan inşaat maliyetleriyle erteleyen KYK, ODTÜ'de yapmayı planladığı projeden henüz vazgeçmedi; politik yararını ekonomik zararından çok buluyor olsa gerek. Ancak politik zararını artırırsak bu denklem farklı bitebilir. Bunun için, bugün (1 Temmuz) itibarıyla 48 gündür Kavaklık alanında nöbet var ancak karşı tarafın politik zararı kitlelere doğru politika götürmemişse, kitlelerin bize gelmesinden daha çok bizim kitlelere gitmemize güvenmeliyiz. Bu arada tarihin cilvesi ve her sorunun iktidarda düğümlenmesinin kanıtı, ODTÜ'nün atanmış ve boykot edilen rektörü Verşan Kök, Erdoğan ODTÜ'ye geldiğinde "zatalinizin çok önem verdiği KYK yurdunun mayıs ayında temeli atılacaktır" derken Erdoğan'ı ODTÜ'de eylemle karşılayan arkadaşlarımızın gözaltında, ortalama solsa V.Kök'ü ve Erdoğan'ı izlemek için ekran başındaydı. Yani aslında o eylem, KYK'ya karşı da yapılmış oldu.

KYK yurduna karşı mücadelenin sebeplerini sıralamak gerekirse: Bir sebebi sosyal, bir sebebi ekolojik. Sosyal açıdan, faşizmin kitle tabanının zayıf olduğu bölgeden biri olan ODTÜ'ye KYK aracılığıyla yurtta kalma mazeretiyle faşist sokulmasını engellemek, hali hazırda gerici örgütlerle bağı olan gençlerin bir arada tutulup yönlendirilmesini engellemek, okula yeni kayıt yapan öğrencilerin dinci-faşist tarzda yetiştirilmesini engellemek. Ekolojik açıdan canlı çeşitliliği az rastlanılır bir bölge olan Kavaklığı kurtarmak.

Dinci-faşizme ve ete kemiğe bürünmüş hali olan rektöre dolan halk ve gençlik öfkesi, mezuniyet töreninde rektörü protesto müthiş kolaylaştırdı. Doğrudan mezunların pankartlarındaki sözler cüretini önceki yıla göre (önceki yılki tayipler alemleri karikatürlü pankartı taşıyan öğrenciler 2 ay sonra çıksalar da tutuklandıkları ve bu tutuklamaya karşı reformizmin de bent olmasıyla saldırıyı cevaplayan bir eylem yapılmadığı için) kaybetmişti. Devrimci sloganlara ve yaklaşımlara sahip daha az pankart ve döviz vardı mezunların ellerinde ancak tribünlerden protesto başladığında 1 mezun yakını aile karşı çıktıysa, 10 mezun yakını ailesi destek oldu.

Mezuniyetin olduğu gün sabaha karşı biri yoldaşımız dört arkadaşımız gözaltına alındı, ormanı keserek yapmak istedikleri KYK'yı protesto pankartlarını tribünde açarken. Protesto bunun içindi Ayrıca destek olan bazı gençler ve halk KYK projesiyle ilgili sorular da sordu, KYK'ya karşı olan Kavaklık mücadelesini anlattık, gündem ve devrim hakkında konuştuk. Eylemin en dikkat çekici kısmıysa rektörün her yıl yaptığının tersine konuşmaması, bir süre sonra DEVRİM stadyumunu terk etmesi oldu. Üniversitelerde devrimin neyi var neyi yoksa açığa çıkması için DÖB'e, DÖB'ün devrim isteyen, sosyalizm isteyen bizlere ihtiyacı var.

ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI!

ODTÜ'den Bir DÖB'lü

"Kavaklık, 50 Gün Önce Olduğu Gibi Hayat Dolu"

ODTÜ'lü öğrenciler, 1 ayı aşkın süredir engellemek istedikleri KYK yurdu inşaatına dün başlanmak istenmesi üzerine bir dayanışma çağrısı yaptı.

"2 Temmuz günü öğle saatlerinde, KYK yurdu yapılması planlanan Kavaklık ormanının kenarındaki ŞOK marketin taşınacağı ve Faika Demiray Yurdu karşısındaki alanda ağaç kesme ve kazı çalışmaları başlatıldı" diyen öğrenciler, haberi alır almaz çalışmanın yapıldığı alana ulaştıklarını, bazı ağaçların kesildiğine, bazılarının da kötü bir şekilde budanmış olduğuna şahit oldular.

Öğrenciler yaptıkları açıklamada olayın gelişimini şöyle anlattı:

"KYK yurduna ilişkin ve ODTÜ'nün doğasına zarar veren bu kazı çalışmasına izin vermeyeceğimizi belirttik ve çalışmayı engelledik. Çalışmayı yapan ekibe bu inşaat için ruhsatları olup olmadığını sordüğümüzda onlardan 'herhalde vardır' cevabını aldık. Bu noktada KYK yurdu inşaatı ve şantiyesinin de ruhsatsız olduğunu, bunun hukuka aykırı olduğunu, Mimarlar Odası Ankara Şubesi'nin Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunduğumu ve dün yaşanan olayla ilgili de incelemelerin başlatıldığını belirtmek isteriz. Bütün hukuki süreçlerin de takibindeyiz".

50 günün aşan eylemlerinin artan kararlılıkla, sivil toplum kuruluşlarının, sendikaların, hukukçuların, meslek odalarının, siyasi partilerin, muhalif basın ve yayın organlarının ve tabii ki mezunların ve hocalarımızın desteğiyle devam ettiğini söyleyen öğrenciler; "Kavaklık Direnişi, yapılmak istenen inşaatın BAŞLATILMAMASINA sebep olmuştur. Bu direniş sayesinde hiçbir ağacın dalına dahi zarar gelmemiştir ve şu anda Kavaklık, 50 gün önce olduğu gibi hayat doludur. Kavaklık Direnişi olarak, yalnızca Kavaklık'ta değil, kampüsün herhangisi bir yerinde KYK yurduna ilişkin çalışmalara izin vermeyeceğiz. Kavaklık'taki direnişimize devam edecek ve diğer bölgeleri korumak adına da nöbetler tutacağız. Hukuken ve vicdanen üstün olduğumuz bu durumda bu mücadeleden asla vazgeçmeyeceğiz" diyerek "Tüm ODTÜ'yi, Kavaklık'ı korumaya, doğasını ranta karşı savunmaya ve Truva Atı KYK'ya karşı mücadeleye çağırıyoruz. ODTÜ'de ODTÜ Yurdu İstiyoruz!" çağrısı yaptılar.

ODTÜ Geleneğini Bitiremezsiniz

30 Haziran sabahı yapılan ev baskınlarıyla ODTÜ'lü 4 öğrenci gözaltına alındı.

Yapılan baskın ve gözaltıların ardında yapılacak olan mezuniyet töreninde devleti ve rektörlüğü protesto eylemleri ve geleneksel hale gelen pankartlar korkusu var...

Avukatlar, aralarında DÖB'lü Fırat Çağlar Karabulut'un da olduğu Emrecan Konyalı, Meziyet Yıldız, Melike Balkan'ın durumlarının iyi olduğunu söylüyor.

Orta Doğu Öğretim Elemanları Derneği de gözaltılarla ilgili bir açıklama yaparak protesto etti.

ODTÜ'lü öğrenciler de gözaltıları protesto etmek için kampüste pankart astı, "Gözaltılarla Bitmeyiz! Sen Gitmeden Gitmeyiz!" dedi.

Gözaltına alınanlar, gece geç saatlerde serbest bırakıldı.

Hiçbir baskı politikası devrimci ODTÜ geleneğini bitiremeyecektir.

ODTÜ Ne Sermayenin, Ne İktidarındır; ODTÜ Öğrencilerindir

ODTÜ'de öğrencilerin Kavaklık eylemlerine destek olmak ve yoğunlaşan saldırılara karşı ODTÜ'nün yanında olduklarını söylemek için İstanbul'da öğrenciler, Kadıköy'de Süreyya Operası önünde buluştu.

"Direniş ODTÜ SeninleYZ" pankartı açan Üniversite Öğrencileri, "Ne sermayenin ne AKP'nin ne de kayyum rektörün; ODTÜ, öğrencilerindir" denilen eylemde "Bizler üniversite öğrencileri olarak ODTÜ'deki direnişi selamlıyor ve bu mesajı cevap veriyoruz: Faşist saldırılarımızın karşısında diz çökmeceğiz, barikatı birlikte güçlendirecek, üniversiteleri birlikte savunacağız ve mutlaka biz kazanacağız!" açıklaması yapıldı.

ODTÜ'de öğrencilere yönelik baskılara, gözaltılara, etkinliklerin yasaklanmasına, bursların kesilmesine kadar varan saldırıların sermayenin gençlikten korkusunun bir göstergesi olduğu söylendi.

DÖB'lü öğrencilerin de katıldığı eylem "İstanbul'da bizlerin sesine ses olan arkadaşlarımızı selam olsun! Bizler hiçbir üniversitede AKP zihniyetinde KYK'ları, onların baskılarını, gerici yöntemlerini ve cinsiyetçi uygulamalarını istemiyoruz. Kazanana kadar mücadeleye devam edeceğiz" denilmesiyle sloganlarla sona erdi.

Kriz Meclis Lokantasını da vurdu: Çorba 2 lira oluyor...**Malesef Zaytung Değil****Gençliğe Yönelik Baskılar Sökmeyecek!**

Yaşadığımız topraklarda iç savaş sert ve dışı dış bir şekilde sürmeye devam ediyor. Kavga sert ve acımasız, sermaye sınıfı işçi sınıfının, Kürt halkının, emekçi kadınların, gençliğin devrim yürüyüşünü durduramadığı için, en acımasız araçlarla en aşağılık yöntemlerle devrim cephesine saldırıyor. Yoğun polis operasyonları, devlet baskıları, işkenceler, tutuklamalar günlük yaşamın bir parçası haline gelmiş durumda.

Devrimin önünü alamadığı için faşist devlet, devrimin dinamik güçlerinden birisi olan gençliğe saldırılarını özel olarak yoğunlaştırıyor. Örgütlü gençlere yönelik ajanlık dayatmaları, kaçırmalar, tutuklama, işkence ve baskılar ile sonuç almaya çalışan faşist devlet, devrimci, sosyalist, yurtsever gençleri mücadeleden vazgeçirmeye, korkutup sindirmeye çalışıyor.

Gençlerin ailelerine gidip aileleri çocuklarını tutuklama, hatta ölüm ile tehdit eden polis, birçok örgütlü gence ve onlarla görüşen devrimci düşüncelere sahip gençlere işbirlikçilik teklif ediyor, devrimcilerle görüşmeyi kesmezse başına kötü şeyler gele-

bilir diyerek mücadeleden vazgeçirmeye çalışıyor.

Geçtiğimiz haftalarda Adana ve Ankara'da devrimci öğrencilere yönelik polis tacizleri, ajanlık dayatmaları, işbirlikçilik teklifleri gerçekleşti. Arkadaşlarımızın aile-

lerine gidip çocuğunuzu devrimcilerden uzaklaştırın, mücadeleden vazgeçirin yoksa biz yapacağımızı biliriz diyen polis, birçok arkadaşımızı okulunun tehlikeye gireceği, bursunun kesileceği, yurttan atılacağı, hakkında dosya hazırlanacağı şeklinde tehdit ediyor.

Bu saldırı dalgasının sadece devrimci öğrencilere değil ama bir bütün olarak bütün örgütlü gençliğe yapıldığı ve tekil bir saldırı olmadığı görülen bir gerçek. Faşist devlet devrim cephesini yıldırma için en aşağılık yöntemlerle devrim saflarını dağıtmak için elinden geleni yapmaya devam edecek.

Biz devrimci, sosyalist gençlerin bu saldırılara vereceği en büyük cevap ise kavgayı daha da büyütmek, örgütsüz gençlik kesimlerini saflarımıza kazanmak için daha fazla çabalamak olacaktır. Bu saldırı dalgası biz devrimci öğrencilerin kavgayı büyütmeye ile boşa düşürülecektir.

Gençliğin devrimci mücadelesi kazanacak!

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)**DEVİRİMDE KADIN**

Ekonomik ve politik bunalımlar sonucu oluşan devrimci durumun itici gücü olan proletaryanın yarısını emekçi genç kadınlar oluşturur. Kadın sınıflı toplum tarihi boyunca ezilmiş ve ikincil plana atılmıştır. Sınıflı toplum tarihi boyunca (köleciler, feodal ve kapitalist toplumlarda) kadın emeğinin karşılığı erkeğinkinden her zaman daha az olmuştur. Kadını baskı altına alan egemenler, uyguladıkları baskıların birçoğunu kadın bedeni üzerinden uygularlar. Kadını baskılamak için "namus, ahlak" kavramlarını, kadın üzerinden kurarlar ve burada burjuva toplumun çürümüş ahlak yapısını bir kez daha görürüz.

Kadının domestik (evcil) alana hapsedilmesi ev ve mutfak işlerinin, çocuk bakımının kadının sırtına yıkılması da kapitalist toplumun kadın üzerinde sürdürdüğü baskıların, eşitsizliğin göstergelerinden biridir. Kapitalist toplumlarda dünyanın neresine giderseniz gidin egemen sermaye sınıfı tacizi ve tecavüzü meşrulaştırır, çürümüş ahlak ve toplum yapısıyla tecavüzlerin önünü açar ve cesaz bırakarak artmasına sebep olur. Taciz ve tecavüzlerin, saldırıların ve cinsel istismarların arttığı bu dönemlerde, bu olayların çocukların ve hatta bebeklerin başına da geldiğini haberlerden vs öğreniyoruz.

Ülke genelinde ses getiren yakın zamanda yaşanan saldırı ise Ecrin bebeğe amcası tarafından tecavüz edilmesi ve katledilmesi oldu. Sosyal medyada paylaşılan tweet ve gönderiler dışında yapılan asıl ses getiren eylemsellikler oldu. Antakya'nın Samandağ ilçesinde liseli ve işçi gençlerin başlattığı yürüyüş, sonrasında halkın da desteğini alarak büyüdü. Samandağ Gençliği'nin yaptığı bu eyleme polis müdahale etmeye çalışsa da gençlik başta Ecrin bebek olmak üzere saldırıya uğrayan tüm kadınlar, çocuklar için t a c i z , t e c a -

vüze karşı yürümekten vazgeçmedi.

Bir eylem biçimi olarak yapılan bu yürüyüş ve eylemler, tartışmak ve bir araya gelmek için yapılan pratikler, aslında her yerde (okullarda, sokaklarda, fabrikalarda vb.) olması gereken pratiklerdir. Çünkü bizler kadına baskın, tacizin, tecavüzün, cinsel istismarın sebebinin kapitalist sistem olduğunu biliyoruzken bu sistemi yıkıp yerine sosyalizmi kurana kadar oturup bekleyemeyiz. Evet, bu yaşananlar bir sistem sorunu. Fakat şu anda yaşadığımız koşullar içerisinde kendi imkanlarımız doğrultusunda harekete geçmeliyiz.

Örneğin İran'da kadınların başörtüsüne karşı çıkıp, sokaklara döküldüğü ve söz sahibi oldukları gibi bizler de söz almamız. Bir başka ülke Japonya'da kadınlar, işyerlerindeki topuklu ayakkabı zorunluluğuna karşı bir hareket başlattı. Taciz skandalları için MeToo (Ben de) akımına benzer şekilde, KuToo (ayakkabı ızdırabı) akımı başlatan kadınlar, imza toplamaya başladılar. Başlattıkları bu hareketin sonrasında bu zorunluluğu kaldırabildikleri gibi kazanımlar elde ettiler.

Sudan'da 30 yıllık El Beşir diktatörlüğüne karşı eylemlerin başını çeken kadınlardan birinin "Kadının yeri devrimdir" sloganı atması gibi ve oradaki kadınların başkaldırması gibi harekete geçmeliyiz. Harekete geçmek için gereken enerji, deneyim, dinamik ve cüret biz kadınlarda mevcut. Sadece Özgecan'ın katledilmesinden sonra milyonlarca kadının sokaklara inip, devrimci mücadeleyi büyütmeye işçi, emekçi kadınların, genç kadınların faşizme karşı isyan bayrağını istediğinde yükseltilecek durumda olduğunu gösteriyor. Bunun için Gezi Ayaklanmasında barikatlar arkasında çatışıp sokaklarda örgütlenen, sokağı örgütleyen kadınların öfkelerini kuşanmalıyız.

En nihayetinde bizler neler başarabildiğimiz, birlikte mücadele ederek neler yapabileceğimizin bilincinde olmalıyız. Çünkü kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!

Antakya'dan Bir DÖB'lü Kadın**Öğrencilerden "Taşınma" Protestosu**

Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi (GSF)nde 28 Haziran Cuma günü yapılan mezuniyet töreninde öğrenciler Dekan vekilini sırtlarını dönerek alkış, zılgıt, ıslık ve sloganlarla protesto etti. Fakültelerinin "taşınma"sını protesto eden öğrenciler dekan vekilini konuşurmadı.

Dokuz Eylül Üniversitesi rektörlüğü, Narlıdere'deki Güzel Sanatlar Fakültesi binasını, Buca'da rektörlük idari binası olarak tasarlanmış olan binaya taşınmak istiyor. Binanın sanat eğitimine uygun olmadığını söyleyen öğrenciler ise, "asloan bina değil eğitimidir" diyor.

Öğrenci ve akademisyenler yeni binanın güzel sanatlar eğitimi için gerekli fiziki şartlara; sahne, atölye ve stüdyo gibi olanaklara sahip olmaması sebebiyle protesto yapıyor ve 1994 yılında Alsancak'tan Narlıdere'ye, şimdi ise Buca'ya taşınmak istenmelerini, "sanat alanlarının giderek kent merkezlerinden uzaklaşması" olarak yorumluyor.

Taşınma kararı hakkında bilgi vermek için 24 Haziran Pazartesi günü öğrencilerle bir toplantı yapan Rektörlük yönetimi, akademisyen, personel ve öğrencilerin sorularını cevapsız bırakarak salonu terk etmişti. Yönetim 2 sene sonra Narlıdere'deki binaya geri dönüleceğini söylese de, buna ilişkin bir teminat vermemişti. Binanın depreme dayanıklı olmadığını ve güçlendirme çalışması yapılacağını söyleyen yönetim, buna dair verilmiş bir belge de göstermemişti.

Boğaziçi Öğrencileri Mezuniyet Töreninde Rektörlüğü Protesto Etti

Gericici üniversite yönetimlerine, rektörlere karşı her yıl geleneksel hale gelen öğrenci protestoları bu seneki mezuniyet törenlerinde de gerçekleşti.

ODTÜ'de, kampüste eylem olmasın diye öğrencileri gözaltına alırdtan yönetime inat çok coşkulu ve kalabalık geçen mezuniyet protestoları, Boğaziçi Üniversitesi'nde de yaşandı. Boğaziçi Üniversitesi Rektörünün törende konuşma yaptığı sırada okul öğrencileri sırtlarını rektöre dönerek, alkış ve ıslıklarla gericici eğitim sistemini, okul yönetimini ve okuldaki baskıları protesto etti.

Yürüyüşte pankartlar ve dövizler açan öğrencilerden "Demirtaş ve Tüm Siyasal Tutsaklara Özgürlük" dövizini açan bir öğrenci ise gözaltına alınarak hakkında soruşturma açıldı

İstanbul /DÖB**GENÇLİĞİN GERÇEK KURTULUŞU DEVİRİMDE!****K.Taylan Kızıldağ**

31 Mart'ta iptal edilen ve 23 Haziran'da tekrar edilen İstanbul Belediye Başkanlığı Seçimleri, 23 Haziran/ Pazar günü gerçekleşti. 31 Mart'ta ortaya çıkan sonuç, bu seçimde de benzer şekilde tekrarlandı. CHP'nin başını çektiği faşist İYİ Parti'nin açıkça desteklediği burjuva düzen partisinin aday İmamoğlu seçimi açık farkla kazandı. Bu sonucu herkes kendi cephesinden yorumlarken, gençliği devrimci saflarda örgütlemeyi hedefleyen, gençliğin ileri kesimlerini simgeleyen bizler sonuçları nasıl yorumlamalıyız? Gençlik içindeki reformist ortalama sol bu sürecin kazanımın demokrasi cephesi olduğu, büyük bir mevzi kazanıldığı gibi komik ifadeler kullanırken, devrim iddiası olan devrimci güçler olarak halkın, gençliğin bilincini her zaman daha geri taleplerle sınırlandırmak, var olanla yetinmelerini kendilerine misyon edinene karşı gerçek kurtuluş yolunu nasıl göstereceğiz? Gençliğin geniş kesimleri burjuva düzenle bütünleştikleri, devrimden umutsuz oldukları için mi düzen partisinin aday olan İmamoğlu'nu desteklediler, gönüllülük kampanyalarında yer aldılar yoksa büyük bir değişim istedikleri halde doğru araçlar ve program etrafında birleşemedikleri için mi İmamoğlu'na oy verdiler, onun arkasından gittiler?

Bu soruların cevabını doğru verebilmek geleceğe doğru adımlar atarak hareket etmemizin önünü açacaktır ve elbette örgütlemeye çalıştığımız yarı aydın gençlik kesimlerinin siyasal eylemlerini, davranışlarını, ruh halini doğru kavramak zorundayız. Bugün ne dinci-faşizmin, ne de diğer burjuva partilerin, ya da sermaye sınıfının kendi durumunu sağlama alabildiği, devrim 'tehdidinden' kurtulduğu gibi bir durum söz konusu. İstanbul belediye başkanlığı seçimlerinin emekçi sınıfların, genç işçilerin, öğrenci gençliğin yaşamsal sorunlarında gerçek bir çözümü sağlamadığı ve sağlayamayacağı herkes tarafından bilinen bir gerçeklik. Genç işsizlik oranının %25'e vardığı, eğitimde dinci, gericici, pespayeleşmenin giderek arttığı, gençliğin devlet baskıları ile özgürlüğünden yoksun kaldığı bir süreçte neyin kazanımından söz edeceğiz? Dinci-faşizmin ve sermaye sınıfının iktidarı elinde tuttuğu, üretim araçlarının sermaye sınıfına ait olduğu, eğitim sisteminin sermaye tarafından şekillendiği, her gün yüzlerce işçinin işsiz kaldığı, hayattan kovulduğu bir toplumda esas sorun ne bir belediyenin dinci-faşizmin elinden alınmasıdır ne de İBB'de başkan koltuğuna kimin oturduğu.

Dinci-faşist iktidarın seçimleri kaybedişi bir çözümlüştür, dağılmanın göstergesidir, dinci-faşist iktidarın geniş emekçi yığınlar üzerindeki politik hegemonyasını kaybettiği de gün gibi aşikar. Artık toplumun ezici çoğunluğu dinci-faşizmin karşısında bir biçimiyle konumlanmış bulunuyor. Ancak AKP ile bütünleşmiş faşist devletin bir belediye seçiminin kazanılması ile gerileyeceğini, baskıların sona ereceğini söylemek gençliği aldatmaktır. Aslında bugün ortalama sol hareketlerin yaptığı tam da budur. Bugün gençliğe gerçek kurtuluşun bir devrimden ve kurulacak halk demokrasisi iktidardan geçtiğini yalnız Leninist gençlik anlatmaktadır. Seçimlerin genç işçilerin, öğrenci gençlerin, genç kadınların yaşamsal sorunlarında gerçek bir çözüm olmadığı ve olmayacağı herkes yaşayıp deneyimliyor. Hala milyonlarca genç işsiz, yoksul, geleceksiz... Sermaye sınıfının egemenliği devam ettiği müddetçe gençliğin geniş kesimlerinin hiçbir sorunu çözülemeyecek, tersine bu sorunların ve gençliğin yıkımının derinliği giderek artacak. Bu kadar köklü ve derin sorunların halkın, gençliğin yaşamında uzun vadede hiçbir değişiklik yaratmadığını, seçimden hemen sonra konulan zamlarda, artan gıda fiyatlarında, gericileşen eğitim sisteminde, kırsalalara çevrilen üniversitelerde görebiliriz. Bugün seçimlerde çoğunluğu alan İmamoğlu ne geniş gençlik kesimlerinin yoksullaşmasını engelleyebilir, ne de gençliğin ileri güçlerine yönelik baskı dalgasını durdurabilir.

Seçim sonuçları bugün gençliğin geniş kesimlerinin burjuva düzenle özdeşleşen dinci-faşizme karşı açık taraf olduğunu, dinci-faşist iktidara karşı nefret ve öfke dolu olduğunu ortaya koydu. Bugün İmamoğlu'nun seçim kampanyalarında koştuğu, seçim sonuçlarından sonra sokaklarda kutlamalar yapan kitlenin ezici çoğunluğunu öğrenci gençlik oluşturuyordu. Ancak bu kitlenin dinci-faşizmden kurtulmak istediğini, özgürleşmek istediğini, daha iyi bir geleceğe sahip olma özlemiyle hareket ettiğini de gözlemleyebiliyoruz. Bu yarı aydın gençliğin yarın gelececek bir kitle hareketinde sosyal patlamada sokakları dolduracağından da kimsenin kuşkusuz olması.

Peki ne yapmalı? Özgürlük isteyen, dinci-faşizmden kurtulmak isteyen geniş gençlik kesimleri ile bağlar nasıl daha sıkılaştırılacak, gençliğin devrimci öncüsü ile buluşması nasıl sağlanacak? Daha önceki yazılarımızda da bahsedildiği gibi, gençliğin aydınlatılması için yoğunluklu teşhir ve bilinçlendirme çalışmaları yürütmek gerekiyor. Her teşhir ve bilinçlendirme çalışması, devrimin güncelliğinin anlatılması, sosyalizmin propagandası ile birlikte yürütülmelidir. Liseler, üniversiteler, gençliğin yoğun olarak bulunduğu, vakit geçirdiği yerler tespit edilmeli buralara yönelik özel zaman ayrılmalı, program çıkarılmalıdır. Çalışmalarımızın hepsinde temas kurduğumuz her insana, her bölgeye devrimdeki ısrarımızı ve devrim iddiamızı taşımamızdır. Bugün politik yaşama üyanan liseli, üniversiteli binlerce genç var, bu gençliği örgütleyebilmek, öne atılmasını sağlamak için daha sıkı çalışalım!

Tüpraş İşçileri Koç Holding Önünde

Tüpraş işçileri, 26 Haziran Çarşamba günü Petrol İş Sendikası öncülüğünde İstanbul'a gelerek Koç Holding önünde bir basın açıklaması yaptı.

Petrol-İş ile Tüpraş patronları arasında toplu iş sözleşmesi görüşmeleri 18 Ocak'ta başladı ve bugüne kadar taraflar arasındaki müzakere süreci devam ediyor. Yapılan 16 oturumda, Tüpraş patronları 3 yıllık sözleşme, mazeret izinleri ve vardiya sisteminin değiştirilmesi gibi idari konularda işçilerin kazanılmış haklarını kırabilme için elinden geleni yapıyor.

TÜPRAŞ'ta toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde iplerin kopmasından dolayı TÜPRAŞ'lılar, Türkiye'deki dört ayrı rafineriden soluğu Koç Holding'in önünde, sermayenin merkezinde aldı. Üsküdar'da Koç Holding Genel Merkezi önünde bir basın açıklaması yapıldı.

Tüpraş'ta örgütlü Petrol İş Sendikası, Aliğa, Batman, Kırıkkale ve Kocaeli şubeleri yönetici ve üyeleri ile Genel Merkez yöneticilerinin de içlerinde olduğu yaklaşık 400

kişi sabah saat 11.00 civarında İstanbul Üsküdar'da bulunan Koç Holding ana binası önünde bir araya geldi. Burada işçiler alkışlar ve ıslıklarla Koç yönetimini protesto ettiler.

"İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Birlik, Mücadele, Zafer", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Hak, Hukuk, Adalet Petrol-İş'le Gelecek", "İşçi Gülecek, Bacalar Tütecek" sloganlarının yükseldiği alanda, bir an önce tarafların iradesiyle anlaşma koşullarının yaratılması talebi tekrarlandı.

Petrol-İş Genel Merkez Yöneticilerinden Genel Başkan Ali Ufuk Yaşar burada bir konuşma yaptı. Tüpraş işçisinin gayreti ve özverili çalışmasıyla Türkiye'nin bir numaralı şirketi haline gelen Tüpraş'ın, çalışanlarının sesine kulak tıkamaması gerektiğini ve bir an önce işçilerin kazanılmış haklarından geriye gidise sebebiyet vermeyecek bir tutumla sözleşme masasına oturması gerektiğinin altını çizdi.

Petrol-İş Genel Örgütlenme ve Eğitim Sekreteri Mustafa Mesut Tekik burada basın açıklamasını okudu ve 4 rafineride çalışan toplamda 4300 Tüpraş işçisinin ve Petrol-İş'in dayatmacı tavırlara boyun eğmeyeceğini vurguladı.

Eylem, sloganlar eşliğinde sona erdi.

Sibaş İşçilerine "İşe İade" Kararı

Sibaş Gıda Fabrikası'nda Tek Gıda İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan ve 5 Temmuz itibarıyla fabrika önünde 190 gündür eylemde olan Sibaş işçilerinin işe iade davası Söke Adliyesi'nde görüldü.

5 Temmuz günü görülen davada 51 işçinin işe iadesine ve tazminatlarının ödenmesine karar verilirken, sonradan işten çıkartılan 22 işçinin davası ise 17 Eylül'e ertelendi.

Sibaş işçilerinden Halime Ulutaş, "Bugün direnişimizin 190. günü ve işe iade davamızı kazandık. İşe iade davamızı kazanmamız, işe döneceğimiz anlamına gelmiyor. Öncelikle iki haftalık bir itiraz süreci var sonrasında da biz bu karar uygulanana kadar mücadeleye devam edeceğiz. Umarım direnişe gerek kalmadan, 80 arkadaşımızla birlikte işimize başlarız. Buradan bütün direnenlere; Cargill, Tüvtürk, Aydın, Tüpraş, Aliğa'ya selam gönderiyorum. Onlarında bizimle aynı duyguyu yaşamalarını umut ediyorum. Kazanacaklarına eminim ama en kısa zamanda gerçekleşir umarım" derken, Meral Yıldız da "Biz bu direnişi işe iade kararının uygulanması için başlattık ve uygulanana kadar devam ettireceğiz. Gerekirse 190 gün daha direnip işimizi alana kadar mücadeleye edeceğiz. Zafer hepimizin zaferi" dedi.

Zafer Savaşan İşçilerin Olacak

Ataşehir Belediyesi'nde Grev Kararı

Ataşehir Belediyesi'nde 2700 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine işçiler 5 Temmuz günü grev kararı astı.

DİSK'e bağlı Genel-İş sendikası, Ataşehir Belediyesi'nde taşeron olarak çalışan 696 sayılı KHK ile belediye şirketine geçiş yapılan 2700 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine, saat 13.00'de belediyenin kapısına grev kararını asarak basın açıklaması düzenledi.

Toplu sözleşmedeki uyuşmazlık nedeniyle grev kararını belediye binasına asan taşeron statüsünde çalışan 2000'i aşkın Genel-İş üyesi işçi, toplu sözleşme konusunda bir çözüm bulunamaması nedeniyle ekonomik haklar, sosyal haklar ve iş güvencesini içeren taleplerini haykırdılar.

Kendileri için en temel konular arasında yer alan asgari ücret farkının işçi ücretlerine yansıtılması, çalışma saatinin haftalık 40 saate çekilerek işçiler arasında eşitlik sağlanması ve taşeron sisteminin en

önemli sorunlarından biri olan iş güvencesi sorununun disiplin kurulu maddeleriyle işçi yararına olacak şekilde çözüme kavuşturulması taleplerinin yapılan görüşmede kabul edilmediğini söylüyor işçiler.

Sözleşme taslağı içinde yer alan idari ve sosyal hakları kapsayan 91 maddenin 36 maddesi işyeri tarafından kabul edilirken, birçok maddenin de belediye tarafından kabul edilmediği öğrenildi.

Belediye işçileri, toplu sözleşme sürecinin 12 Temmuz'da bitmesiyle greve çıkacaklarını duyurdular ve yaptıkları basın açıklamasının ardından dağıldılar.

Eylem boyunca polislin "belediye önüne geçerseniz müdahale ederiz" tehditlerine aldırış etmeyen işçiler birbirlerinden kopmadı ve belediye önünde sloganlarla grev kararının asılmasını belediler.

Kararın asılmasını tamarlar, akrepler ve polislerin yığıldığı alanda bekleyen işçiler basın açıklamasının okunmasıyla "Kurtuluş yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Sözleşme Hakkımız Söke Söke Alırız" sloganları ile eylemi sonlandırdılar.

TÜPRAŞ'ta Eylem Süreci

Tüpraş İşçileri Fabrikaya Kapanadı

TÜPRAŞ'ta TİS görüşmelerinin tıkanması üzerine işçiler fabrikaya kapanmaya kararı vermişlerdi.

İzmit,

İzmir,

Kırıkkale ve

Batman rafinerilerinde

çalışan

4.300 bin

işçi, 28 Haziran

günü

işbaşı yaptıktan sonra tesislerden ayrılmayacaklarını ve sadece "zorunlu" olan birimlerde üretim yapacaklarını duyurmuşlardı. İşçiler, TİS imzalanana kadar fabrikalardan çıkmayacaklarını söylüyorlardı.

TÜPRAŞ, grevin yasak olduğu işkolunda faaliyet gösterdiğinden dolayı, sözleşme süreci Yüksek Hakem Kurulu'na (YHK) intikal etmişti.

Patronlar toplu iş sözleşme sürecinde 3 madde öne sürüyorlardı:

Toplu iş sözleşme sürecini 2 yıldan 3 yıla çıkarmak;

Vardiya sistemini değiştirerek 40 saatlik çalışma süresini 42 saate çıkarmak;

İşçilerin 3 yılda sekiz defa olan mazeret izin haklarını 4'e düşürmek.

Toplu sözleşmedeki tıkanma noktası bunlardı... Ücret için ise ilk 6 ay %5 zam veriliyordu. "Mevcut haklarımızda geriye gidilecekti" diyen işçiler, bunlardan dolayı eylem sürecine girdiklerini söylüyorlardı.

Yüksek Hakem Kurulu

Patronların Şartlarını Kabul Etti

Koç Holding'e bağlı TÜPRAŞ'ta, KİPLAS ile Petrol-İş Sendikası arasında uyuşmazlıkla sonuçlanan TİS süreci Yüksek Hakem Kurulu tarafından 1 Temmuz günü sonuca bağlandı.

YHK aldığı kararla patronların tüm taleplerini onayladı. Buna göre, Petrol-İş'in kabul etmediği TİS süreci 3 yıla çıkarıldı. İlk altı ay %6 zam veren YHK, enflasyon farkını da vermedi.

YHK takip eden altı aylık periyotlarda %5 zam verdi. Vardiya sistemini Petkim'le aynı sistem getirildi. Mazeret izinleri 8 ay olarak kaldı ancak amirin onayına bırakıldı.

YHK sisteminin, kesinlikle işçilerin değil patronların çıkarına işlediğinin son göstergelerinden biri oldu Tüpraş süreci.

"Kazanacağız Başka Yolu Yok"

Sonunda o büyük gün geldi. 5 Temmuz yani işe iade davamızın karar günü. Gece uyuyamadığımız gibi, sabah erkenden kalkıp adliyeye gittik.

Eylemdeki diğer arkadaşlarla birlikte toplandık. Sonrasında bizi bugüne kadar yalnız bırakmayan direnişimizi destekleyen gönül dostlarımız geldi. O kadar güzel dostluklar biriktirmiş ki, Adliye bizi destekleyen dostlarla doldu. Davayı kazanacağımızdan emindik, tek endişemiz ertelenme ihtimalinin olmasıydı.

Ama istediğimiz oldu ve karar açıklandı.

51 arkadaşımız işe iade ve sendikal tazminata hak kazandı. 22 arkadaşımızın davası da 20 Eylül'e ertelendi. O davalar da kazanımla sonuçlanacak.

Hakim işe iade kararı verince çoğu arkadaşımız gibi ben de tarifsiz duygular yaşadım. Ve zafere giden yolda gözyaşlarına boğuldum. Kazanmıştık ve bunu uzun zamandır bekliyorduk. Haklı bir kazandı. Sevincimizi direnişteki arkadaşlarımıza ve bizi desteklemeye gelen dostlara sarılarak paylaştık. Ve mutluluğumuzu direniş çadırımızda

halay çekerek kutladık.

Biliyoruz bu daha başlangıç. Bu iade davalarından sonra direniş daha güçlü devam edecek. Bugüne kadar davaları kazanmak ve hukuk önünde haklı olduğumuzu ispatlamak için mücadele verdik. Bundan sonra da mahkeme kararı uygulanıncıya kadar işimize iade edilme için mücadele vereceğiz. Davaları direne direne kazandı, işimizi de direne direne geri alacağız.

190 gündür Sibaş fabrikası önünde verdiğimiz mücadelemizde mey-

veleri yavaş yavaş toplamaya başladık. Bugüne kadar bizi yalnız bırakmayan, çadırımıza gelecek ve adliyeye duruşmalarımızda bizi yalnız bırakmayan, sosyal medya üzerinden destekleyen, uzaklarda olup gelemeyen ama gönülleri duaları bizimle olan, direniş haberlerimizi yapan... kısacası bu eylem bir şekilde destek veren herkese çok teşekkür ediyoruz.

Eylemleri devam eden arkadaşlarımız var. Cargill, Tüvtürk, Aydın Efeler direnişi, Kale Kayış, İzmir Aliğa, Tefas direnişçisi Hasan Güneş, KHK direnişçileri vb... Diğer arkadaşlarımızın da bir an önce zafere ulaşmalarını diliyoruz.

Her eylem bizim eylemimiz. Kazanacağız başka yolu yok.

Sibaş İşçisi Halime Ulutaş

"Her Şey Çok Güzel Olacak" Diyerek İşçi Kıyımı

Belediye İş Sendikası, İstanbul 2 No'lu Şube üyeleri Bakırköy Belediyesi Tiyatro Müdürlüğü'nde çalışan 9, diğer birimlerde çalışan 34 işçinin işe re'sen emekli sayılarak iş akitlerinin feshedilmesine ilişkin Bakırköy Belediyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

4 Temmuz günü saat 12.00'de Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda toplanan Bakırköy Belediyesi işçileri "Atılan İşçiler Geri Alınsın, Emekli İşçilerin Kıdem Tazminatları Ödensin, Maaşlar Zamanında Yatsın, Sosyal Haklarımız Ödensin -Her Şey Çok Güzel Olacak" pankartı açarak Bakırköy Belediye Başkanlık binası önüne yürüdü.

Basın açıklamasını Belediye İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Erol Özdemir yaptı.

Belediye-İş Sendikası'nın Bakırköy Belediyesi işyerlerinde yıllardır örgütlü olduğunu ve gelecek kaygısından uzak, insanca yaşanılacak bir ücreti alma çabasında olduklarını belirten Özdemir, belediyede söylemlerle uygulamaların farklı olduğunu söyledi.

Bakırköy Belediyesi Tiyatro Müdürlüğü kadrosunda bulunan işçilere her yıl Mayıs ayında giriş çıkış işlemi yapıldığını ve bu hukuksuz uygulamanın işçiler üzerinde bir baskı aracı olduğunu, işçilere her yıl işsizlik korkusu yaşatılarak mobbing uygulandığını söyleyen Özdemir, maaşların da 2 aydır 5-6 günü bulan gecikmelerle ödendiğini, sendika üyelerinin toplu iş sözleşmesi ile kazanılmış olan 6 aylık sosyal haklarının da ödenmediğini aktardı.

Oyuncular Sendikası Yönetim Kurulu Üyesi Sermet Yeşil de, "Bu dönemde sanat faaliyetlerine özellikle tiyatroya çok daha fazla ihtiyacımız var. Lütfen gereksiz işten çıkarmalar son verin" dedi.

Basın açıklamasının ardından görüştüğümüz, işten atılan oyunculardan Muhammed Çetin "Hak, hukuk, adalet, demokrasi diyerek oy isteyen, 'her şey çok güzel olacak' diyen CHP böyle bir belediye başkanını görevde tutamaz. Eğer bu vaadlerde bulunup seçimin hemen ardından işçiler işten atılıyorsa o zaman bizim de şunu sormamız gerekiyor: 'Biz kime ne için oy verdik?'"

"Bize 'Her şey çok güzel olacak' deyip oy isteyenler, bu sorunu çözmezler. Ve şunu da eklemek istiyorum, demokrasiden, haktan adaletten bahsedip oy isteyenler, yıllarca hizmet verenleri işten atıyorsa kendileri de bunun karşılığını şimdi bulduklarını konularını kaybederek ödeyeceklerdir" dedi.

9 yıldır Bakırköy Belediyesi'nde oyuncu olarak çalışan Ayla Kaymak ise kendilerinin hiç bir gerekçe gösterilmeksizin işten atıldıklarını, çünkü işten çıkarılan işçilerin hiçbirinde disiplin kuruluna gitmiş bir uyarı, tutanak bulunmadığını söyledi.

Tiyatro Müdürlüğü'nün işlevsiz hale getirilmeye çalışıldığını söyleyen Kaymak, "CHP 'Her şey çok güzel olacak' sözünün arkasındaysa Kerimoğlu işten atılan işçileri geri almak zorunda. Kılıçdaroğlu ve İmamoğlu ve CHP bunun yapılmasını sağlamak zorunda. Bizler bu şekilde işten atılmayı hak etmiyoruz ve haklarımızın arkasında olacağız" dedi.

Kale Kayış İşçileri İle

*"Daha gün o gün değil
Derlenip dürülmesin bayraklar
Dinleyin, duyduğunuz çakalların ulumasıdır
Safırlar sıkıştım çocuklar
Bu kavga faşizme karşı
Bu kavga hürriyet kavgasıdır"*

Kale kayış işçileri 116 gündür (29 Haziran itibarıyla) fabrikaya yakın bir noktada eylemlerini ve bekleyişlerini sürdürüyorlar.

Bizler de Mücadele Birliği olarak işçileri ziyaret ederek, kendi elleriyle hazırladıkları kitaplıklar için getirdiğimiz kitapları verdik. Sohbetimiz mücadeleye atıldıkları ilk gündün bu güne değerlendirmeler üzerineydi. Coşkulu, umutlu olan işçiler, "içerde ölümler cebelleşip her dakika iş kazası geçirenleri göreceğimize burada bu soğukta beklemek nedir ki" diyordu. Silikozis hastası bir işçi "dışarı çıktığımızdan beri rahat nefes alabiliyoruz" diyor ve derin beri nefes çekiyor. Bir başka işçi yılların deneyimiyle nasıl zafer kazanabileceklerinin öngörülerini yapıyor. Kimileri güvensiz ve ilgisiz yaklaşıyor gelen ziyaretçilere kimisi güvensiz fakat ne duyacağına meraklı, kimisi ise neyi nasıl yapmak gerektiğini soruyor. Bir işçinin greve çıkarak, dışarıya attığı bu ilk adımından sonra, asla o adının öncesindeki gibi kalamadığını gözlemliyoruz. Yavaş veya sıçramalı ama her işçide bir değişim yaşanıyor.

Ekonomik ve güvenceli çalışma talepleri ile başladıkları mücadelede işçi sınıfı politikleşiyor. Eyleme geçtiğinde karşısına dikilen askeri görüyor. Geri adım atmadığında güne kadar tanımadıkları ve birbirine güvenmedikleri arkadaşlarıyla yoldaş oluyordu. Mücadeleyi yükselttiğinde ev kadınlarının yaptıkları el emeği yiyeceklerle moral buluyorlardı. Yol kenarından geçen araçlar korna çalıyor ve "sizinleyiz" diyorken tebessüm ediyorlardı.

İşçi sınıfı dostunu düşmanını tanıyor artık; kimlerin onları yarı yolda bırakıp kimlerin sonuna kadar yanlarında olduğunu görüyorlar ve kendilerince dersler çıkarıyorlar. Sermaye sınıfı da en örgütlü şekilde işçi sınıfının örgütlülüğünü dağıtabilmenin yollarını arayacak, bunu da çok iyi biliyorlar.

"Çiğli İşçisi Yalnız Değildir"

İzmir'de CHP'li Çiğli Belediyesine bağlı ÇİBEL şirketinde çalışan işçilerden CHP İlçe Başkanı Zeynel Mertoğlu, belediyenin önünde "Haksızlık Varsa Direniş Haktır İşimi Geri İstiyorum" pankartı açarak, kurduğu çadırda açlık grevine başlamıştı.

Ziyaretine gittiğimiz Zeynel Mertoğlu yaklaşık 5 yıldan bu yana belediye şirketinde çalıştığını, 13 sözleşmeli memur ve 15 şirket çalışanıyla beraber işten çıkarıldığını söyledi bizlere.

İşçi Temsilcileri Konseyi Girişim Gazırlık Komitesi, İstanbul Zeytinburnu Belediyesi'nden atılan Kenan Güngördü, Silivri Kale Kayış işçilerinden Alihan Altürk ile birlikte bugün Zeynel Mertoğlu'nun çadırını ziyaret etti.

"Birleşen İşçiler Asla Yenilmez", "Çiğli İşçisi Yalnız Değildir", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganları eşliğinde yürüyerek çadıra gelen işçiler, karşılıklı deneyimlerini anlattılar. 5 ile 10 yıl arası çalışan Çiğli Belediyesi işçileri, süreci anlattı. İşçi Temsilciler Konseyi adına konuşan bir işçi de işten atılmalarının giderek arttığı bu dönemde Türkiye'nin her yerinin eylem alanı haline geldiğini söyledi. Kale Kayış işçileri, Sibaş işçileri, Kenan Güngördü, Aliğa işçilerinin işçi kürsüsünden kendi sorunlarını tartışıp, kendi çözümlerini üreteceğini anlatarak, Çiğli Belediye işçilerinin de kendi sözünü söylemesini önerdi.

"Kim nereden atılıyorsa orasını eylem alanına çevirmeli" diyen Kenan Güngördü ise "ezilen ile ezen ilişkisinde güç birliği yapmazsak çocuklarımız bizim yaşadığımız zorlukları yaşayacak" dedi. "Kendi meclislerimizi oluşturarak sorunlarımızı birlikte tartışıp birlikte çözüm üreteceğiz" diyen Güngördü'nün ardından yeniden konuşan Konsey hazırlık komitesi, 7 Temmuz günü yapılacak olan İşçi Temsilcileri Konseyi Girişim toplantısına Çiğli Belediye işçilerini davet etti.

İşçiler "Birleşen İşçiler Asla Yenilmez" sloganlarıyla Belediye önünden ayrıldı.

İşçilere Silahla Tehdit ve Gözetli

Suudi Arabistan'ın Tebuk kentinde Baytur firmasına ait şantiyede çalışan işçiler, kötü çalışma koşulları ve ücretlerin ödenmemesi sebebiyle 17 Haziran günü greve çıktı.

Memleketini ve ailesini ekmek parası kazanmak için geride bırakan yüzlerce inşaat işçisi, birikmiş ücretlerinin ödenmemesi ve kölelik koşullarında çalıştırılmak istenmeleri sebebiyle şantiyede iş bıraktı.

İş bırakma eyleminin 2. gününde inşaatçı çalışan İnşaat İş Sendikası üyesi işçiler, "Aylardır ücretlerimiz ödenmiyor. Patronun baskalarına, Suudi polislin ateş açarak tehdidinde boyun eğmeyeceğiz. İnşaat İş Sendikası olarak greve devam edeceğiz" dediler.

En temel hakları olan sağlık, barınma ve beslenmenin insanlık dışı koşullarda sağlandığını söyleyen işçiler, ücretlerini de aylardır alamadıklarını anlatıyor. Turist vizesiyle 6 aylığına buraya getirilerek çalıştırıldıklarını söyleyen işçiler, yaralansalar da ancak paraları varsa hastaneye götürüldüklerini söylüyor. İşçiler ücretlerini alamadıkları için Türkiye'ye de dönemiyor.

İşçiler grevlerinin 10. gününde sorunlarına duyarsız kalan Türkiye Konsolosuna tepki gösterdi. Konsolosun işçiden değil patronun yanına geldiğini söyleyerek kendilerine sahip çıkılmamasını protesto etti.

28 Haziran günü de Türkiyeliler inşaat işçilerinin sözcüsü Hasan Hüseyin gözaltına alındı.

İşçiler, "Türkiye Cumhuriyeti Başkonsolosluğu, Sözcümüz Hasan Hüseyin'den şikayetçi olup Suudi polislinin eline vermiştir. Arkadaşımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Türkiye Dışişleri Bakanlığına sesleniyoruz: Bizleri burada esir mi bırakacaksınız? İnşaat işçileri köle değildir" açıklaması yaptı.

"Ne Kadar Sürerse Sürsün..."

İzmir Mücadele Birliği olarak 28 Haziran'da Aliğa Belediye-si'nden işten atılan işçileri ziyaret ettik. İşten çıkarılışlarının 41. gününde DİSK'e bağlı Genel İş 5. Şubeye ve Türk İş'e bağlı Belediye İş 5. Şubeye bağlı işçiler yaşadıklarını anlattılar.

Aliğa Belediyesi'nde 2. dönemdir MHP yönetiminde. Bu sürede toplam 400 işçi alınmış. Belediye 1980'den beş yıl öncesine kadar 600 işçi alınmış. İşten atılan işçilerin en azı 15 yıllık. 25'i emekliliği hak etmiş. Yani atılanların istisnasız hepsi eski kadrolar. Belediye başkanı alenen, "İster alırım ister atarım" diyor. 100'ü kadrolu, yetkin kadrolar olmak üzere toplam 180 işçi işten çıkarılmış. 400 işçinin işten çıkarılmasının planlandığı, çalışmaların yapıldığı söyleniyor. Resmi evraklara göre "Teknolojik gelişim" nedeniyle işten atılanlar, çalıştıkları Mayıs ayı maaş ve ikramiyelerini dahi alamamışlar. İşçilerin maaşları belediyenin genel bütçesine aktarılmış. 24 Haziran Pazartesi günü işe iade davalarıyla birlikte ceza davaları da açılmış. "Arabuluculuk aşamasını kesinlikle kabul etmiyoruz, işe geri dönünceye kadar mücadelemize devam edeceğiz" diyorlar. Aynı gün başkanlık katına çıkan elli civarında işçi somut bir açıklama istemişler ama başkanla görüşmemişler. Başkan yardımcılarını "talimat böyle" den başka bir şey söyleyememişler.

21 Mayıs'ta eylem destek için Fen işleri işçileri tam gün Park Ve Bahçeler yarım gün iş bırakmış. Belediye memurlarına da saldırılar bu süreçte yaşanmış. Memurlar ailelerinden uzak illere "görevlendirme" adı altında sürülüyorlar. On kadar memurun daha sürgününün hazırlanmış yapıldığı düşünülüyor. Bu konuda da KESK'e bağlı Tüm Bel Sen kamu emekçileriyle birlikte çalışmalar yapıyor.

Eylemdeki işçilerin hemen hepsi çocukluğundan beri Aliğa'da yaşayanlar. Bu nedenle ilçedeki değişimlerden hem haberdar oluyorlar. Son dönemlerde MHP'li olduklarını, belediyede işe başlayacaklarını söyleyen pek çok kişi başka illerden gelip ev tutmuşlar. Belediye başkanının şoförü ve yakınları olduklarını beyan eden kişiler tarafından işçilere fiziki saldırılar da olmuş. Mafyavari yöntemlerle işçilerin korkutulmaya çalışıldığı anlatılıyor.

Belediye başkanı tarafından işten atılan işçilere bir protokol önerilmiş. Küçük bir grup protokolü imzalamış. Protokolde, "siz dava açmayın ben size üç ay sonra tüm haklarınızı vereceğim" diyor. Bu protokolün hukuki haklarını zaman aşımıyla kaybetmeleri dışında bir hükümü yok tabii. İşe dönüşü için söz konusu değil.

İşçilerin sınıf bilinçli öncü olanları bizlere süreci nasıl değerlendirdiklerini anlatıyorlar; "Altı yıl öncesine kadar burada her hafta basın açıklaması yapardık. Ülke gündemine dair, her konuda. Sonra yavaş yavaş mücadele geri düştü. Ücret sorunlarına indirildi. Birçok saldırı karşılıksız bırakıldı, geri adımlar atıldı. Bugün burada olmamızın sebebi budur. İşçilerin bağımsız sınıf politikasıyla donanması gerek."

Eylemleri başladıktan sonra işten atılmalar durmuş. İçeridekilerin hala çalışıyor olmaları da bu mücadele sayesinde. İçerideki arkadaşlarını da mücadeleye çağırıyorlar. "Uzun süreceğimi biliyoruz. Pazar hariç her gün sabah 08.30'dan akşam 17.30'a kadar buradayız, herkesi desteğe bekleriz, ne kadar sürerse sürsün, ne yaparlarsa yapsınlar hiçbir yere gitmiyoruz" diyorlar.

İşten Atılan İşçiler Aliğa Meydanı'nda

İzmir'de 31 Mart Yerel Seçimleri'nde yeniden başkan seçilen MHP'li Aliğa Belediye Başkanı Serkan Acar, göreve başlar başlamaz 200'e yakın işçinin görev yerlerini değiştirdi; ardından işçi kıymına başladı. Toplamda 179 işçiyi işten çıkaran Acar, sadece Aliğa halkının değil, bütün İzmir'in tepkisini çekti.

İşten çıkarılan 179 işçi, Aliğa Demokrasi Meydanı'nda kurdukları çadırda 49 gündür eylemlerini sürdürüyor. İşçi Temsilcileri Kurultay Girişimi, İstanbul'dan gelen eylemci işçilerle birlikte bugün işten atılan belediye işçilerini ziyaret etti. Belediye işçileri eylem süreçlerini aktarırken çalışan arkadaşların

kovulmakla tehdit edildiğinden bahsediyor ve "faşist kavramının ne demek olduğunu bu süreçte öğrendik. Hamile, engelli, raporlu farketmeden işten atıldı" dediler.

"İşten çıkarıldıktan 5 gün sonra işgal gerekçesiyle polisler bizi belediye önünden ayırmaya çalıştılar. Yalan haberlerle halkın bize sunduğu desteği kesmek istediler" diyor işçiler.

48 yaşında olduğunu söyleyen bir işçi, "Bu yaşta sonradan ne bulacağım işi? Canımızı ortaya koyduk pasif bekleyen işçi olmayacağız. Ekmegimizi elimizden almışlar, bugün kavga etmeyeceksek ne zaman vereceğiz. Şimdi savaşmazsan ne zaman savaşacaksınız. İki üç kere yol kapatma kararı aldık, sendika bizi durdurdu. Kendi komitemizi kurduk biz de" diyor.

Kenan Güngördü söze katılarak "Asıl karar verici olan işçi olmalıdır. Ayak bağlarımızdan kurtulmalı, sendikadan bağımsız olmamakla birlikte sendikacı ileri gitmeye zorlamalıyız. İstedikimiz her şeyi yapabileceğimize sahibiz" dedi.

UPS'de çalışmış ve eylem sürecinde yer almış bir işçi de "başarı istiyorsak sendikamızın, yasanın belirlediği sınırlarla olamaz. Biz müdürlerin önünü kesip, taşeronları dövdük. Aliğa'da yaratılan tüm değerler işçilerin elleriyle kurulmuştur" dedi.

Kamuoyu oluşturmamın öneminden bahsedilen konuşmalar, ertesi gün Boyoz Akademisi'nde gerçekleştirilecek "İşçiler kürsü sizin" etkinliğinde buluşma çağrısı ile sonlandı.

BIENNIO ROSSO, YENİDEN!

Proletaryanın iki kızıl yılı: Biennio Rosso! İtalya işçi sınıfının dünya devrim mücadelesine kattığı büyük deneyim. 1919-1920 yılları, İtalyan burjuvazisinin deyim yerindeyse, ipten döndüğü iki yıl idi. Ekim Devrimi'nin yarattığı muazzam etkiyle, emperyalist savaşın sonuçlarına karşı dünya halklarının proletarya bayrağı altında kapitalizme devasa darbeler indirdiği yıllarda, İtalya'da proletarya milyonluk gövdesiyle devrim için ayağa kalkmıştı. Sendikalizme ve burjuva düzenin sınırlarına karşı fabrika konseylerinde bir araya gelerek İtalyan burjuvazisine ve emperyalist kapitalist sisteme dünyayı dar etmişlerdi!

1919-1920'li yılların yüzüncü yıllarındayız. İtalya işçi sınıfının iki kızıl yılı, Biennio Rosso; proletaryanın militan devrimci mücadelesiyle ortaya çıkan bir hareketti. 1918 yılının Kasımında Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sona ermişti. Derin siyasal, ekonomik krizlerin sarstığı Avrupa ülkelerinin pek çoğu proletaryanın devrimci atılımıyla karşılaşmıyordu. İtalya'da 1906 yılında ortaya çıkan, emperyalist savaş yılları boyunca, büyük fabrikalarda etkinlik gösteren işyeri komiteleri (iş komisyonları), binlerce işçinin katıldığı fabrika konseylerine dönüşmeye başlamıştı. Fabrika konseyleri, sendikacı, sendikasıız bütün işçilerin yer alabildiği ve sendikaların aksine işkoluna göre değil, işyeri temelli örgütlenen örgütlenme biçimleri olarak gündeme gelmişti. Devrimci sınıf hareketi burjuvazinin yasal hukuksal engellerine takılmadan mücadele ediyordu. Torino'da Mayıs 1919 yılında ortaya çıkan fabrika konseyleri ilk olarak FI-AT'ın bir fabrikasında iki bin işçiyi temsil eden 32 temsilciden oluşmuştu. Ekim ayında 30 bin metalürji işçisini temsil eden konsey konferansı gerçekleştirmiş, 1919 yılının sonunda farklı sanayi kollarından 150 bin işçiyi birleştirmişti.

1920 yılı Ocak ayında posta ve demiryolu işçilerinin hükümetle karşı grev kazanımları yeni grevlerin önünü açmış, özellikle Torino'da derinleşen ekonomik ve siyasal krizin etkisiyle konseyler neredeyse her yere yayılmıştı. Torino, İtalya'nın Petrograd'ı adını hak edecek ölçüde devrimci hareketin merkezi haline gelmişti. Mart 1920'de çalışma saatlerinin değiştirilmesine karşı koyan FI-AT'ın bir fabrikasındaki işçilerin işten atılması üzerine işçi sınıfı protesto grevlerine başladı. İtalyan burjuvazisi de protesto grevlerine lokavtla karşılık verdi. Nisan ayına lokavta karşı 500 bin işçinin grevi damgasını vurdu. İlerleyen aylarda işçi sınıfının gittikçe büyüyen bu örgütlü ve güçlü devrimci hareketinin örgütü olan fabrika konseylerinin dağıtılmasını isteyen burjuvazi Alfa-Romeo fabrikasında çalışan 2 bin işçiyi, lokavt ilan ederek işten attı. 30 Ağustos 1920 günü yaşanan bu olaya işçiler fabrikaları işgal ederek cevap verdiler. Roma, Napoli, Floransa, Palermo gibi kentlerde de işgaller gerçekleşti. Bu şekilde harekete geçen 400 bin işçiye diğer sektörlerde çalışanların desteği ile 500 bin emekçi, konseylerin etkisi altına girmiş oldu. Konsey hareketi ve işgaller Torino, Milano ve Genova'da kitlesel halk hareketine dönüşerek artık doruk noktasına ulaşmıştı.

11 Eylül 1920 günü yapılan ve yaklaşık 1.1 milyon işçinin katıldığı devrim referandumunda çıkan "hayır" kararı ile birlikte hareket sönümlenme yoluna girdi. Burjuva sınıfın alaşağı edilmesi, devrim perspektifine sahip olmayan; konseyleri bir devrim mücadelesi aracından ziyade özyönetim organları olarak ele alan bir anlayışa sahip olan PSI (İtalya Sosyalist Partisi) ve CGI (Genel Emek Konfederasyonu)'yi aşamayan İtalya işçi sınıfı, dar sendikal, ekonomik mücadele anlayışı ve reformizm bataklığına karşı büyük bir deneyim ve ders bırakmış oldu!

Yüzüncü Yılında Biennio Rosso Yol Gösteriyor!

Biennio Rosso, İtalya işçi sınıfının İki Kızıl Yılı; işçi sınıfının İtalya'da devrim için ayağa kalktığı günlerin yıl dönümündeyiz. Bu yıl aynı zamanda Alman ve Macar devrimlerinin de yüzüncü yılları! Aradan geçen yüzyıl! Ve ne hoş bir tesadüf ki, dünya halkları kapitalizme karşı bugün de devrim için ayakta! Hem de sadece gelişmiş emperyalist ülkelerde değil, tüm dünyada. Biennio Rosso'nun yüzüncü yıldönümü, Biennio Rosso'nun yüzüncü yıl dönümü, emperyalist kapitalist sistemin büyük buhran beklediği yıllara denk geliyor! Kapitalist üretim ilişkileri tarihsel sınırlarının sonuna vardı. Kapitalizm, milyonlarca insanın yoksulluğu pahasına varlığını sürdürüyor, yoksul halklara açlık, sefalet ve acıdan başka bir şey de vaat etmiyor. Bir yanda bilim ve teknolojinin geldiği gelişme düzeyi, bir yanda işsizlik, açlık, hastalıklardan kırılan insanlar...

Kapitalist üretim tarzı, hem iktisadi hem politik kriz içinde debelenmekte. Kapitalizmde krizler, artık sürekli hale gelmiştir. 2008 yılında gerçekleşen kriz süreklileşen kapitalist krizin doruk noktasındaydı. Ben anlamda, 2008 yılı tekelci sermaye sınıfı ve emekçi halklar için bir dönüm noktası oldu. Kitleler kapitalizme karşı "modası geçmiş" devrimler için ayağa kalktılar. Kapitalizme, faşizme, emperyalizme karşı artık sadece mücadele vermiyor, kapitalizme ve sonuçlarına karşı saldırı halindedir. 2010 yılında Tunus'ta başlayan yeni evrenin devrimleri, Mısır, Yemen'le devam etti. İspanya'da, Yunanistan'da, kapitalizmin kalbi ABD'de, Türkiye'de şanlı Haziran günlerinde... Emekçi sınıflar, burjuva egemenliğine karşı devrim yolunda. Süreç bugün de devam ediyor. Fransa'da sarı yelekliler, kapitalizmin final sahnesi için ilk giriş yaptı. Ceza-yir halkı, yılın ilk devrim liderini takdim ederken, Sudan halkı El Beşir, yetmedi, 8 saatte ikincisini "yolcu etti"; askeri darbeye geçiştirilmeye istenen devrimi kaldırmadı. Şimdi sivil bir hükümet ilan etmeye hazırlanıyorlar. Böylece burjuvazinin ve emperyalistlerin darbe tezgahını boşa çıkarmış oldular. Devrim büyüyor.

Türkiye'de ekonomik ve politik krizin derinleştiğini, burjuvazinin bu süreci çaresizce izlediğini, umutsuzca çırpındığını görüyoruz. Öyle ki seçimi bile bitiremeyecek kadar acz içindeler! 8 milyona yakın insan işsiz. Milyonlarca işçi sefalet ücretiyle -asgari ücretin altı ve civarı- çalışıyor. Şovenist kampanyalar, beka söylemi ya da seçim, hukuk, adalet masalları kitlelerde etki yaratmıyor. Biennio Rosso'nun yüzüncü yılları, proletaryanın bu toprakları sarsmaya başladığı, proleter eylemlerin nitelik ve nicelik açısından güçlendiği bir sürece denk geldi. İşte 8 Mart! Kitlelerdeki devrimci ataklık ve üretin ifadesidir.

Sonuç olarak, İtalya'da proletaryanın önce çıktığı, devrime yürüdüğü yılların yüzüncü yılında emperyalist kapitalizm, ekonomik, politik krizini çöze-bilmek, kapitalizmi ayakta tutabilmek için dünya çapında işçi sınıfına, emekçi halklara ilan ettiği savaşı sürdürüyor. Tüm dünya, burjuva sınıfla emekçi sınıflar arasındaki muharebe alanı. Kapitalizm ne iktisadi koşullarla müdahale edebiliyor ne de politik mücadeleyi durdurabiliyor. Bir zamanlar "tarihin sonu"nu ilan edenler bugün hata yaptıklarını söylüyorlar. Emekçi halkların, proletaryanın devrimci saldırısına karşılık veremiyorlar. Dünyanın her yerinde emekçiler kapitalist sistemin surlarını yıkıyor. Biennio Rosso'nun yüzüncü yılı, hem Türkiye halkları hem dünya halkları için kızıl yıllar olacaktır. Sudan halkı ilk adımı attı; perdeyi açtı. Sıra bizde!

DEVİRİM AVUÇLARIMIZIN ARASINDA

İ.Cevat Çetiner

Herhangi birine, havaya fırlatılan bir taşın yere düşme olanağı var mı diye sorsak, bize vereceği cevap, evet olacaktır.

Aynı şekilde, dünyadan kopmuş bir parça olan yani havaya fırlattığımız taşın büyükçeşesi olan ayın yere düşme olanağı var mıdır diye sorsak, olacağımız cevap yine, "evet olanaklıdır" olacaktır.

Ama açıktır ki, bu iki önermedeki olanak kavramı, aynı şeyi ifade etmemekte, aynı şeyi anlatmamakta, aynı anlam gelmemektedir.

Olanak kavramının ilk önermede bize anlattığı, havaya fırlatılan taşın asli hareket tarzının yere düşmek olduğudur. Hareketin gelişim eğilimi, yere düşme yönündedir. Gerçek, yani yaşadığımız doğa koşulları, bu önermenin gerçekleşmesi için zorunlu koşulları barındırmaktadır.

Yani buradaki olanak kavramı, nesnenin-olgunun-sürecin asli gelişme eğilimini, asli hareket tarzını anlatmaktadır. Olanak, gerçekliğin, önermenin gerçekleşebilmesi için zorunlu koşulları barındırmakta olmasıyla anlam kazanmaktadır. Buna soyut olanak diyoruz.

İkinci önermede ifade edilen olanak kavramı ise, önermenin, yani ayın yüzüne düşmesi fikrinin nesnel yasalarla çelişmediğini ifade etmektedir. Önermenin fantastik olmadığına işaret etmektedir. Başka bir ifadeyle, buradaki olanak kavramı, önermenin hangi koşullarda olursa olsun kesinlikle gerçekleşemez, bir iddia ortaya koymadığını gösteriyor. AMA, aynı zamanda, buradaki olanak kavramı ayın yüzüne düşmesinin onun asli hareket eğilimi olmadığını da

anlatmış oluyor bize.

Yani buradaki olanak kavramı, nesnenin-olgunun-sürecin asli olmayan gelişme /hareket eğilimini ifade ediyor. Ve olanak, gerçekliğin, önermenin somutlaşabilmesi için zorunlu koşulları barındırmamakta olmasıyla anlam kazanmaktadır. Buna da somut olanak diyoruz.

Olanak kavramının, böylesine farklı iki durum, önerme için kullanılabilir olması, siyasetle ilgilenenler için önemlidir. Hem dert anlatma çabasında hem de anlatılanın ne anlama geldiğini anlama çabasında olanlar için.

Şimdi soralım, içinde bulunduğumuz verili kapitalist toplumda, bu tarihsel süreçte, işçi sınıfının ve emekçilerin sermayenin iktidarını devirme yani devrim olanağı var mıdır yok mudur?

Kendini devrimci sosyalist olarak tanımlayanların bu soruyu evet diye cevaplayacağına kuşku yok. -Devrimi fantastik görenler ilgi alanımız dışında- Peki ama, buradaki olanak kavramından herkesin anladığı aynı mıdır? Yani herkes somut olanak şeklinde mi anlıyor yoksa kimileri bunu soyut olanak şeklinde mi anlıyor, mesele buradadır işte.

Ortalama sol (oportünistler) devrim olanaklıdır diyor, fakat bunu derken nesnel bir yasayı dile getiriyor sadece. Devrim diyerek, toplumsal gelişim yasasıyla, bir toplumsal düzenden diğerine devrimle geçileceğini anlatan yasayla çelişmemiş oluyorlar böylece. Fakat, içinden geçtiğimiz tarihsel süreçte, verili kapitalist toplumda bunun gerçekleşmesini, ayın yüzüne düşmesi ne kadar olanaklı ise o kadar olanaklı görüyorlar. Halkın asli olan hareket/gelişme eğilimi-

nin devrim yönünde olmadığını düşünüyorlar. Gerçekliğin, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki toplumsal durumun, bu olanağın somutlaşması için zorunlu koşulları barındırmadığını düşünüyorlar. Yaşamakta olan bir çok gelişmeye ne kadar övgüler düzüp, üzerinden hamaset yapsalar da, günün sonunda, bu yaşananların sürecin asli gelişme eğilimini oluşturmadığına; genel gidışatın üzerinde meydana gelen hoş ve devrimcilere umut veren sapmalar/istisnalar olduklarına inanıyorlar ve bu yüzden ısrarla halkın devrimci etkinliklerinin ve duygularının abartılmaması gerektiğini söylüyorlar.

Bunun içindir ki, haklar ve özgürlükler uğruna mücadeleyi, pratik politikalarının temel eksenini yapmaktan vazgeçmiyorlar. Politika ve taktiklerinde devrime, hep geleceğin sorunu olarak yer veriyorlar.

Bu yüzden, Gezi Ayaklanması yaşanırken, durumu abartmadıklarını, sermayeyi devirmeyi olanaklı görmediklerini göstermek için, "gaz bombasının yasaklanması", "direnışçilerin hakkında hiçbir takibat yapılmamasını" talep etmeyi devrimci politika olarak ileri sürebilmekte; geçici devrim hükümeti çağrısı, yani devrim çağrısı yapmaları ise, "ayaklanmaya çok büyük anlam yükliyorlar" diye eleştirmekte sakınca görmemekteler. (Yürüyüş)

Verili toplumsal koşullarda devrimi olanaklı görmedikleri için, politik duruma dair genel değerlendirmelerini yaptıkları en yetkin organlarında, genel politikalarını, "stratejik savunma" (Y.Demokrasisi) ve "aktif savunma" (Atılım) olarak belirlemekte sakınca görmemek-

teler.

Açıktır ki, ortalama sol, devrim olanaklıdır derken somut bir olanaktan değil, soyut bir olanaktan bahsetmektedir. İşçi sınıfının ve emekçilerin en mücadeleci kesimleri, kendilerine ve ortalama sola şunu sormalıdır: "Devrimci durum", "ayaklanma", "sıçramalar dönemi", "halka güven", "siyasi-ekonomik-sosyal kriz", "milli kriz" vb vb testpitler yapıp, diğer yandan da genel hareket tarzını savunma üzerine kurmak ne anlama gelmektedir. Bu devrimi uzak geleceğe ertelemek; devrimi, halkın etrafında dönen ve berrak gecelerde halkta hoş duygular uyandıran ama asla halkla buluşamayacak bir olgu haline getirmek değilse nedir? Ortalama solun devrimden umudunu kesmesi değilse nedir?

Leninistler ise, devrimci bir bakış açısıyla ele alıyorlar devrim sorununu. Devrimin olanaklı olduğunu söylerken, somut olanağı ifade ediyorlar. Türkiye ve K.Kürdistan'da halkın asli hareket tarzının, asli olan gelişme eğiliminin devrim yönünde olduğunu söylüyor ve gösteriyorlar. Bu olanağın/devrimin gerçekleşmesi için zorunlu koşulların bu topraklarda mevcut olduğunu; mevcut siyasal-toplumsal düzenden, devrim için zorunlu koşulları barındırdığını söylüyorlar. Farklı olgunluk düzeylerinde olsa da, gerçekliğin, bu önermenin gerçekleşmesi için zorunlu olan devrimin nesnel ve öznel koşullarına ve komünist partiye sahip olduğunu, denetlenebilir somut olgularla ortaya koyuyorlar.

Ve devrimi olanaklı kılan zorunlu koşulların olgunlaşma düzeyinden hareketle, bir adım daha ileri gidip, devrimin sadece somut bir olanak halinde değil,

gerçek olma sürecindeki bir olanak olduğuna dikkat çekiyorlar. Somut olanak olan devrimin, gerçek olma sürecini tamamlamamış olması ise, komünist partinin, devrimin nesnel ve öznel koşulları kadar güçlenmemiş olmasındandır.

Doğadaki bir olanağın gerçekleşme süreci ile topluma ilgili bir olanağın gerçekleşme süreci arasında temelinden fark vardır. Doğada bir olanak, tamamen kendiliğinden bir şekilde gerçekleşir. Toplumda ise böyle değildir. Toplumlarda olanakların gerçekleşmesi, insanların, devrimcilerin, komünistlerin iradelerini, bilinçlerini, tutkularını, girişkenliklerini vb vb. toplumsal gelişmeye katmalarına bağlıdır. Bu yüzden, devrimin somut bir olanak şeklinde var olması için zorunlu olan komünist partinin varlığı, devrimin gerçekleşmesi için yeterli olmuyor. Komünist partinin iradesini, girişkenliğini toplumsal gelişmeye katması, yön verecek düzeyde katması gerekiyor. Toplumsal gelişmeye yön verecek düzeyde bir etkinliğe ulaşabilmek ise, devrimci kitlelerle olan bağların güçlenmesini gerekli kılıyor. Bu yöndeki başarılar, devrim olanağının gerçekleşme sürecini kısaltacak olan. Öte yandan, uzun yıllardır iradelerini ve girişkenliklerini toplumsal gelişmeye katan devrimci kitlelerin de, istedikleri sonucu, devrimi elde edebilmek için, şimdi devrim zamanı diyen ve bunun yolunu gösteren leninist partinin deneyim, birikim ve iradesiyle buluşmaya ihtiyacı vardır. Ortalama solun ay kadar uzağa götürdüğü devrim olanağını reddedip, devrimin elle tutulacak kadar yakında olduğunu gösterenlerin yanında saf tutmasıdır; devrim olanağının gerçekleşme sürecini kısaltacak olan.

G-20 ZİRVESİNİN ARDINDAN

2019 yılı G-20 Zirvesi, Japonya'nın Osaka şehrinde 28-29 Haziran tarihlerinde yapıldı. "Sorunlara çok taraflı ve ortak çözümler bulmak" düşüncesiyle yapılan Zirve, adeta "kelin merhemi olsa kendi başına sürer" sözünü doğrularcasına doğru dürüst hiç bir ortak sonuç alınmadan bitirildi. Zirve sonuç bildirgesinde, uluslararası ticaret ve küresel ısınmaya dair hiçbir şey yer almadı.

Zaten zirve öncesi Rusya Devlet başkanı Putin, Financial Times gazetesine verdiği röportajda liberalizmin "hükümsüz hale geldiğini" söyleyerek adeta başlamadan zirveye tüy dikmişti. Fazla değil, bir kaç on yıl önce artık dünyada her şey liberalizmin hükmedeceğine karar verenler, şimdi onun mezarına son çivileri çakmak için toplanıyorlardı.

En basitinden Zirvede Nükleer Silahların Sınırlandırılması Anlaşmalarının (ABD ve SSCB arasında Gorbacov döneminde imzalanan SALT I ve SALT II anlaşmaları) ABD tarafından tek taraflı sonlandırılmasına dair tek kelime bile edilmemiş olması bir göstergedir. Yine adı son dönemde İstanbul'daki Suudi Konsolosluluğunda vahşice katledilen Kaşıkçı cinayetinin emrini veren kişi olarak sıkça duyulan Suudi Prens Salman'ın "Zirve resmi" çekilirken Trump'ın hemen yanında yer alması ve Trump'ın Prens'in elini hararetle sıkması bir diğer göstergedir. Yani emperyalist-kapitalist dünyanın çivisi çıkmış durumdadır ve durumu toparlamak için yapılan zirveler artık birer zirva olmanın ötesine geçememektedir.

Burjuva liderlerin bir çok konuyu, zirve genel oturumunda değil, ikili görüşmelerinde halletmeye çalışmaları bunun en açık kanıtıdır. Kısa süre öncesinde Çin'in Huawei şirketinin kendi topraklarında tüm faaliyetlerini yasaklayan ABD'nin, Çin'e karşı başlattığı ticaret savaşına ara verdiği görüntüsü yaratması için ABD başkanı Trump ile Çin devlet başkanı Xi Jinping'in ikili temasta bulunması gerekmiş, bu görüşme sonrası Trump, "Çin mallarına ek gümrük vergisi konulmasından şimdilik vazgeçtiklerini" açıklamıştı. Herkesin "Çin-ABD ticaret sava-

şında ateşkes" olarak duyurduğu bu haberin gerçeklik süresinin ne kadar olacağını yaşayarak göreceğiz ve bu aynı zamanda zirvenin kullanım süresini de gösterecek.

Yine Zirve'de Trump-Putin görüşmesinde İran ve Suriye başta olmak üzere Ortadoğu konuşuluyor; Ukrayna ve Venezuela konuları ele alınıyor. Bunlar hakkında ne konuşulduğu, ne tür kararlara varıldığına dair hiçbir açıklama yok; çünkü aralarında diplomasi denilen sakızın çin-nemesinden başka bir şeyin yapılmadığı ve bilinen durumun karşılıklı idare edilmeye çalışıldığı bir sır olmasa gerek. Zirvede karşılıklı nabız yoklamadan sonra, bu konularda yarın herkesin bildiğini okuyacağımızdan hiç kimsenin şüphesi olmamalı.

Türkiye-ABD görüşmesi ise, faşist burjuva basın ve TV'lerde özellikle "başarılı" yansıtılmaya çalışıldı. Zirve fotoğrafında bir yanında Prens Salman'ın durduğu Trump'ın öteki yanında durabilmek için epeyce gayret harcadığı gözlemlenen RTE'nin mutluluğu gözlerinden okunuyordu! Tartışmalı "S-400 ve F-35 meselelerinde olumlu yol alındığı", ilişkileri "kallıcı bir hasara yol açmadan" sürdürmek için hem-fikir olduğu yansayan haberler arasındaydı. Trump topu Obama'ya atmış, Obama'yı Türkiye'ye patriot hava savunma füzesi satmama konusundaki tutumu yüzünden eleştirmişti; "Türkiye'ye adil davranılmadığını" söylemişti. İşin aslı ise, Trump'ın Türk heyetiyle görüşürken medya önünde sarf ettiği sözde görmek mümkündü; adeta dalga geçmesine "Şuraya bakın! Hollywood'da böyle harika çocukları gösteremezsiniz" deyivermişti. Ve heyetkilerin yüzüne yerleşen pişkin gülümsemeler, basının gözünden kaçmamıştı. "Başarı" hikayesinin mumu bu kadar yanıyordu! Gerçekler ise ABD Kongresi'nin zirveden hemen sonra Türkiye ile ilgili aldığı kararda gizliydi. Buradan anlaşılacağı üzere ABD, CAATSA (ABD'nin Hasımlarıyla Yaptırımlar Yoluyla Mücadele Etme Yasası) yoluyla baskıyı devam ettirecekti.

Evet, bir zirve daha sonuçlandı. Ve dünya üzerinde devam etmekte olan 3.Dünya Savaşı ve bu savaşa göre konuşulanlar, hiçbir şekilde hız kesmiş değil. Zirve'nin bir zirvaya dönüştüğünün esprisi de burada saklı.

Çorlu Tünel Şantiyesi'nde İşçiler 2 Aydır Ücret Alamıyor!

Türkiye'nin en büyük çevre yatırım projelerinden biri olduğu söylenen ve 3,7 milyar TL değerindeki Ergene nehrinin ıslah edilmesi projesi kapsamında yapılan tünel inşaatında çalışan işçiler iki aydır ücretlerini alamadıkları için iş bıraktı.

Tünel inşaatını yürüten şirketlerden Bayburt Group'un taşeron şirketinde çalışmakta olan E-Berg Mekanik A.Ş. işçileri, Mayıs ve Haziran maaşlarını alamadıkları için işe çıkmama kararı aldı.

Ücretlerini alamadıkları için zor durumda olduklarını ve bu nedenle de iş bıraktıklarını, 2 Temmuz itibarıyla üç gündür çalışmadıklarını söylediler.

E-Berg Mekanik A.Ş. bünyesinde çalıştıklarını, fakat Özgün Mekanik adına iş yapıldığını onun da bir üst firma olarak Bayburt Group'a bağlı olduğunu bu nedenle de ücretlerini almak istediklerinde alt/üst işveren karmaşasında sonuç alamadıklarını söylüyorlar.

Yaklaşık 200 işçinin ücretlerini alamadığı için koşullarını terk etmeyecek bekleşeye geçtiğini, patronun "Maaşlarımızı ödeyeceğim" diyerek direnişi kırmaya çalıştığını belirten işçiler, "İki gün boyunca bekledik, fakat bugün bize Bayburt Group'tan ödeme alınmadığı için maaşlarımızın ödenmediği" söylendi.

Çorlu Tünel İnşaatında 12 saatlik sürelerle çalıştıklarını belirten işçiler tünel inşaatında, ödenek verilmediği için çalışmanın durduğunu ve Türkiye'nin ilk yerli tünel açma makinesinin de çalışma durduğu için yerin 50 metre altında tünel girişinden 5 kilometre ileride böyle kaldığını, eğer çalışma yapılmazsa çok büyük bir yatırım olan makinenin orada çürüyüp kalacağına dikkat çekti.

Çalışma koşullarının güç olduğunu 2,80x2,80 genişliğinde lokomotiflerle tünel içine girerek, bazen sürünerek ilerlemek zorunda kaldıklarını, çamurun içinde çalışmak zorunda olduklarını anlatan işçiler, "Başka da koşulu yok zaten şu an. Fakat bizim derdimiz ekme parası, iki aydır maaşlarımız ödenmiyor. Bölgenin en büyük yatırımı' denilen devlet kontrolünde yapılan bir projede 'Ödenek yok' denilerek işçinin emeği, alınteri sömürülüyor. Yani ekono-

mik sıkıntı oldu mu hemen işçinin maaşı, tazminatların gasp ediliyor. Bunun başka bir izahı yok ki" diyorlar.

Çalışma koşullarını sordukumuz işçiler, "12 saatlik vardiyalar halinde çalışıyoruz, 4 ve 6 kişilik koğuşlarda kalıyoruz. Yemek, kahvaltı açısından sorun yaşamıyoruz. Yemek ihtiyaçlarımızı karşılamak için mutfağlar var. Vardiyalarımıza göre yemeklerimizi alıyoruz. Tünel içinde çalışmada olan işçilere de sabah kahvaltı, gün içinde yemek, gece çalışmasında mesaiye kalan olursa saat 24.00'de kahvaltılık malzeme gönderiliyor. Fakat iki aydır maaşlarımızı alamamış olmak bizi ciddi olarak yıpratıyor. Şimdi buradan çıkıp gitmek istesek daha şantiyenin önüne çıktığımızda önce yol parası lazım" diyorlar ve bir an önce ücretlerinin ödenmesini istiyorlar.

Ödenek olmadığı için işin durdurulduğunu bu nedenle de işçilerin maaşlarının ve tazminatlarının verilmemesi, günlerdir koğuşlarda kalan işçilerin muhatap bulamadığını belirten işçiler, "Bizlere tek bir koşulda ödeme yapılacağı söyleniyor. Özüne getirilen evrakları imzalayıp maaşını alacaksınız. Fakat ödenek para sadece bir maaş, belki biraz fazladır. Geri kalan paranın ne olacağına ilişkin bir açıklama yok. Ama o evrakları imzaladığımızda bir daha hiç bir şey alamayız. Çünkü iş akdinin bittiğine, ilişkimizin kesildiğine ve haklarımızı aldığımızda dair evrakları imzalamamız istiyorlar. Bir-iki ay çalışan işçi imzalar belki; ama 4 yıldır buraya emek vermiş işçi arkadaşlarımız var. Onlara resmen '4 yılını yok say' diyorlar. Bu işçinin emeğinin, alınterinin gasp edilmesidir" diyerek isyan ediyor.

2 Temmuz'da iş bırakma eyleminin üçüncü gününde olan işçiler maaşları ödeninceye kadar koşullardan çıkmayacaklarını, buna mecbur bırakıldıklarını söylüyor ve "Fakat burada uzun süre kalmamızı da kabul etmezler; o zaman da jandarma ya da polis çağırıp zor kullanacaklardır. Umarız olumlu bir şekilde çözümler ve biz bunları yaşamak zorunda kalmayız. Tek derdimiz alınterimiz, ekme paramız olan maaşlarımızın ödenmesi" diyorlar.

Özsüt'te Eylem Ve Kazanım

5 Nisan'da Özsüt'ün Emaar Alışveriş Merkezi'ndeki şubesinde işe başlayan Halil Umur Marangoz, maaşlarının ve yemek ücretlerinin geç yatırıldığını ve tazminatsız işten atılmalarıyla belirterek Özsüt'ün Kadıköy nırtında bulunan şubesi önünde basın açıklaması yaptı.

3 Temmuz günü yapılan açıklamada Marangoz'a kendisi gibi maaşları geç ödendiği için işten çıkarmak zorunda kalan Özsüt çalışanları ve aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da olduğu emek dostları destek verdi.

İş görüşmesinde, çalışma şartlarını ve maaşları sorulduğunda "maaşlar her ayın 1 ile 5'i arasında İş Bankası hesaplarına yatırılır" denildiği için işsiz kalmamak maksadıyla işi kabul ettiğini aktaran Halil Umur Marangoz, ancak verilen sözlerin yerine getirilmediğini uygulamaların hiç de söylendiği şekilde yapılmadığını belirtti.

"Çalıştığım 2,5 ay boyunca hatta 3 ay boyunca kendimi, maaşlarımın ve hakedişlerimin verilmemesi, yemek kartımın da her ay geç yatırıldığı bir ortamda buldum. Defalarca görüştüm ancak ovalandırdım gördüm. Aynı şekilde Özsüt'te çalışan 50 ile 70 arasında personel de 3 aya yakın zamandır maaşlarını alamamakta" dedi. Marangoz, talepleri yerine getirilene kadar her akşam saat 18.00'de Özsüt önünde bir saatlik oturma eylemi yapacağını söyledi. Özsüt çalışanı diğer işçiler de taleplerinin ortak olduğunu söyleyerek ertesi gün yine saat 18.00'de Özsüt Kadıköy Şubesi önünde olacaklarını söyleyerek bir saatlik eylemi sonlandırdılar.

Halil Umur Marangoz, aynı gün tüm alacaklarının hesabına yatırıldığını basına duyurdu ve "Haklar gasp edilmediğinde direniş hakkı diyerek haklarımız için yola çıktık. Destek veren iş yerindeki arkadaşlarımıza, basın emekçilerine ve dostlarına teşekkür ederim" dedi.

Chavezciler Toplumsal Hareket Liderlerini Karakas'ı Savunmaları İçin Eğitiyor

ÇEVİRİ

Karakas bugünden itibaren halkın aktif katılacağı bir savunma duvarı ile çevrili hale geliyor. 10 gün boyunca, yaklaşık 1.700 kadın ve erkek savunma eğitimi aldı. Amaç, başkentteki 117 bölge merkezini kapsayan 22 mahalledeki eğitim merkezleriyle Ekim ayına kadar 100.000 savunma eğitimi almış kişiye ulaşmak ve Karakas'ın gelişecek olası her darbeyi püskürtebilecek bir kent haline gelmesini sağlamak.

İlk eğitim alanı şehrin güneyinde yer alan Macarao'da bulunuyor. 30 Nisan günü, bütün kameralar Juan Guaido ve bir avuç taraftarının giriştiği ve başarısızlıkla sonuçlanan darbeye odaklanmışken aşırı sağcılar burada, Macarao, mahalle komünü merkezine ait bir binayı ateşe vermişti. Bu eğitimlere toplumsal hareket liderleri ve Chavezci taban örgütlerinden her yaşta insanlar katıldı.

Eğitime katılanlar hayatlarında ilk defa ellerine bir tüfek aldı ve bölgesel keşif yapabilmek için teknikler öğrendi. Eğitime katılanları gelmeleri için kimse zorlamadı; onlar örgütlü mahallelerden gelen sradan insanlardı. Onlar günlük mücadele haline gelmiş olan gaz, ulaşım ve değişken gıda fiyatları ile uğraşmak zorundalar.

Eğitim çeşitli aşamalardan oluşuyor: katılımcıların yaşadıkları mahallelerinin haritalarını çıkarmaları, silahlı bir şekilde enerjik ve örgütlü olarak harekete geçebilmeleri, fiziksel egzersizler yapmaları, ilk yardım, tahliye ve kendini nasıl savunacakları gösteriliyor. Eğitimci, Ulusun Kapsamlı Savunulması Doktrininin bel kemiğini oluşturan 2,5 milyon kadın ve erkek üyesi bulunan Bolivarıcı Halk Milisleri'nin üyeleri.

Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi (PSUV) liderleri, eğitim planının politik liderliğinin öncüsü konumunda. Hareketin yöneticilerinden Erika Fariás "Karakas bir barış şehri, bir yaşam şehridir ve şehrimizi halkımızın örgütlü gücü, sivil-asker birliği ve bu kapsamlı eğitim çabasında geliştirmekte olduğumuz hazırlık ve bilgi birikimimiz ile savunacağız" açıklamalarında bu-

lundu. Erica Farias, Karakas'ın Kuruluş Belediyesi belediye başkanı ve PSUV (Venezuela Birleşik Sosyalist

Partisi) ile Francisco de Miranda Cephesi'nin lider üyesidir.

Birleşik Savunma Planı Kitleleri İçeriyor

Eğitim tatbikatları birkaç örgütü içermektedir: Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi (PSUV), müttefik partiler [Venezuela Komünist Partisi (PCV) ve Özgür Vatan Partisi (PPL)], toplumsal ve komünal hareketler ve Ulusal Kurucu Meclis üyeleri.

Eğitim tatbikatlarının üç amacı var. Birincisi, her bölgede bir çekirdek oluşturmak için farklı katılımcıların arasında sürekli ve düzenli bir planın tasarımı ve yürütülmesi yoluyla savunmanın düzenlenmesi. İkincisi, bu gibi eğitimleri sürekli devam ettirmek ve gerçekleştirmek. Üçüncüsü, 22 mahallenin her birinde eğitimlerin yapılabilmesi ve gıda üretimi için bir merkezin oluşturulmasıdır.

414 Caricua Kapsamlı Savunma Alanının komutanı Albay Boris İvan Berroterán de Jesús, "Anayasamızın 326. maddesinde yazıldığı gibi, bütün Venezuelalılar vatan savunmasında ortak sorumluluk sahibidir. Bu sadece bir silah meselesi değil. Çok önemli bir lojistik ağı yaratacağız. Burada eğitilmiş her savaşçı için onunla birlikte sekiz veya dokuz kişi olmalı; talimatlar sürekli olmalıdır ve tüm bileşenlerin her bölgedeki kapsamlı savunma için hazır olması gerekir."

Eğitim, olası iki çatışma durumuna cevap vermeye yöneliktir. İlk iyi bilinmektedir; aşırı sağcı kesimin 2013, 2014, 2017 yıllarında ve bu

yılın başında gerçekleştirdiği saldırılarla ilgilidir. Bunlar, Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi (PSUV) ve komün ofislerine, sağlık ve çocuk bakım merkezlerine ve Chavezci liderlere yapılan saldırıların yanı sıra kışkırtıcı gece eylemleri ve işçi sınıfının yaşadığı bölgelerde karışıklık yaratma girişimlerinden oluşuyordu. Aşırı sağcı kesim, işçi sınıfı mahallelerindeki günlük hayatı yaşanılmaz hale getirmek ve saldırı zamanlarında gerici unsurlarını konuşlandırmak için birkaç yıl boyunca silahlı grupları işçi mahallelerine sızması için para karşılığı tutuyordu.

İkinci senaryo, hükümetin kınadığı bir senaryoyu içeriyor: aşırı sağcı kesimin paramiliter unsurları, mahalle çetelerini ve özel silahlı güvenlik şirketlerinin elemanları gibi çeşitli ajanlardan oluşan paralı kuvvetleri kullanmaya çalışması olasılığı. Bu durumda, Karakas'ın - aşırı kalabalık tepeleri, yolları, merdiven ve balkonlardan oluşan labirentlere benzeyen bölgeleri düzensiz kuvvetler için bir savaş alanı olabilir. Örgütlü halk bundan kaynaklı düşman hareketlerini tespit etmeye ve onları nasıl durduracaklarını bilmeye hazır olmalı.

Ne Gelişecek?

Müzakere mi, Savaş mı?

Karakas'taki eğitim planı, Chavezci hareketin Ocak ayından bu yana yaptığı büyük seferberlik ile eşgüdümlü ilerliyor: muhalefet ile bir anlaşmaya varmak için diyalog yürütmek. Diyalogda ilk girişimler aylarca gizlice gerçekleşti. Geçtiğimiz iki hafta boyunca, Norveç'in başkenti Oslo'da yapılan görüşmeler ise halka açıldı.

Chavezci hareket, diyalog arayışı etrafında ortaklaştığını kanıtladı ve bir anlaşmaya varmakta ısrar edeceğini vurguladı. Öte yandan muhalefet bu konuda bölünmüş durumda. Bir taraf, ABD emirleri doğrultusunda ilerleyen ve Un Nuevo Tiempo [Yeni Bir Zaman] partisi ile birlikte

hareket eden Juan Guaido'nun temsilciliğini yaptığı diyalog girişimi ile de ilgileniyor.

Ancak muhalefetin bir başka tarafı artık konuşacak ya da müzakere edecek bir şey olmadığı konusunda ısrarcı. Bu grup, Chavezci hareketten ancak uluslararası bir güç eylemiyle kurtulabilecekleri tartışmasında kararlı durmaya çalışıyor. Örneğin bu amaçla Venezuela'yı Ulusal Meclis aracılığıyla Karşılıklı Yardım Antlaşması'na tekrar sokma planı üzerinde çalışıyorlar.

ABD hükümeti, herhangi bir çözümün devlet başkanı Nicolás Maduro'nun görevi bırakmasına bağlı olduğunu açıkça belirtti ve Başkan Yardımcısı Mike Pence aracılığıyla Guaido'yu desteklemeye devam edeceğini ifade etti. Guaido'nun kendini devlet başkanı ilan etmesinden bu yana ortaya çıkan soru, ABD'nin bu konuda ne kadar ileri gitmeye istekli olduğudur?

Bunlar kamuoyuna yansıyan tartışmalar olsa da, kapalı kapılar ardında ne hazırlanıyor? ABD'nin direktifini izleyen ve onun finansmanına bağlı olarak hareket eden aşırı sağ kesim Ocak sonunda Guaido'nun kendini devlet başkanı ilan ettiği günlerde şiddetli eylemler gerçekleştirdi. Aşırı sağcılar, 23 Şubat'ta Venezuela'ya Kolombiya sınırından zorla girmeye çalıştılar, elektrik şebekesine saldırdılar ve 30 Nisan günü sabah saatlerinde bir siyasi-askeri darbe girişiminde bulundular.

Ya aşırı sağcılar henüz Maduro'nun iktidarda kalmasını kabul eden Oslo'daki bir süreç üzerinde hemfikir olmaya istekli değillerse? Chavezci hareketin tüm olası senaryolara hazırlıklı olması gerekiyor. Karakas, darbeci güçlerin Bolivarıcı Devrim güçlerinin asıl güçlerini devirmeye çalıştığı hareketin merkez üssü. Dolayısıyla Chavezci hareket şehir içinde ve çevresinde gelişebilecek saldırılara karşı ön saflarda hazırlanıyor.

Arjantinli gazeteci Marco Teruggi'nin 06/06/2019 tarihli www.workers.org sitesinde yayınlanan makalesinden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

Gezi Yargılanamaz!

Gezi Ayaklanmasına katılan 2'si tutuklu 6'sı firarî, 16 kişinin yargılandığı davanın duruşması 24 Haziran günü İstanbul 30'uncu Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı. Davanın duruşması Silivri Ceza İnfaz Kampüsü karşısında bulunan duruşma salonlarında görüldü.

Gezi eylemlerini ve katılanları savunmak üzere yüzlerce avukat Silivri'ye gelerek davaya müdahil oldu. İnsan hakları savunucuları, doğa savunucuları, demokratik kitle örgütleri siyasi partilerden temsilciler ve "Gezi Yargılanamaz" diyen yüzlerce kişi duruşmayı izlemek için Silivri'deydi.

İddianamede yer alan 16 kişi "Cebir ve şiddet kullanarak Türkiye Cumhuriyeti Hükümetini ortadan kaldırmaya veya görevlerini yapmasını kısmen veya tamamen engellemeye teşebbüs", "Mala zarar verme", "Nitelikli mala zarar verme", "Tehlikeli maddelerin izinsiz olarak bulundurulması veya el değiştirilmesi", "İbadethanelere ve mezarlıklara zarar verme", "6136 sayılı yasaya muhalefet", "Nitelikli yağma", "Nitelikli yaralama" ve "2863 sayılı yasaya muhalefet" ve "Gezi olaylarını finanse etmek" suçlamalarıyla, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası ile yargılanıyor. Davada 16 sanığın çeşitli suçlardan ayrı ayrı 606 yıldan 2 bin 970 yıla kadar hapisleri de isteniyor.

Dosya kapsamında, Mücella Yapıcı, Tayfun Kahraman, Av.Can Atalay, Pınar Ögün, Can Dündar, Çiğdem Mater, Mehmet Ali Alabora, Mine Özerden, Gökçe Yılmaz, Handan Meltem Arkan, Hanzade Hikmet Germiyanoglu, Ali Hakan Altınay, Yiğit Ali Emekçi ve İnanç Ekmekçi, Osman Kavala, Yiğit Aksakoğlu hakkında dava açılmıştı.

Sanıklardan Osman Kavala yaklaşık 20 aydır, Yiğit Aksakoğlu ise 7 aya yakın bir süredir tutuklu. Can Dündar, Pınar Ögün, Gökçe Yılmaz, Handan Meltem Arkan, Hanzade Hikmet Germiyanoglu ve Memet Ali Alabora hakkında da yakalama kararı var.

İddianamede sanıklar olayların tepe yönetiminde yer alarak ülke genelinde meydana gelen şiddet olaylarından sorumlu tutuluyor...

İlk gün kimlik tespitleri yapıldı, iddianame okundu. İkinci gün ise savunmalara geçildi. Av.Can Atalay, Tayfun Kahraman, Mine Özerden, Yiğit Ali Emekçi ve avukatlar savunma yaptı. 2 gün süren duruşmanın sonunda mahkeme heyeti ara kararında Yiğit Aksakoğlu'nun adli kontrol ile tahliyesine, Osman Kavala'nın tutukluluk halinin devamına karar verdi.

Duruşma 18-19 Temmuz günlerine ertelendi...

Gezi-Haziran ayaklanmasına katılan, Türkiye'nin 80 ili ve ilçelerinde yaşanan baskılara "yeter" demek için, "Hükümet İstifa" diyerek sokaklara çıkan, bu uğurda günlerce süren eylemlerde biber gazı ve tazyikli su ile tanışan, yaralanan, organlarını yahut hayatını kaybeden, gözaltına alınan, tutuklanan milyonlar varken, bu satırları okurken ne düşündünüz? Muhtemelen "bunlar kim" veya "daha ne senaryolar duyacağız bakalım"... İddianameye göre ayaklanmayı hazırlayan ve yöneten isimler bu isimler ve ayaklanmanın üzerinden geçen yılların ardından "kahramanca operasyonla yakalandılar ve devletin bekası kurtarıldı".

"3 günde sadece 5 saat uyudum. Sayısız biber gazı yedim, 3 defa ölüm tehlikesi atlattım. Ve insanlar ne diyor biliyor musunuz? 'Boş yer ülkeyi sen mi kurtaracaksın' Evet kurtaramazsak da bu yolda öleceğiz. (O kadar yorgunum ki, 3 gündü 7 tane enerji içeceği 9 tane ağrı kesici ile ayaktayım. Sesim kısık vaziyette ama gene saat 6'da alanlardayım sadece devrim için)..."

Gezi için dört bir yanda sokaklarda olan bizzat biliyoruz ki, ayaklanmanın sahibi bizleriz. Bu ayaklanmanın sahibi, yukarıdaki satırları yazan gençcek insanlar. Hayatında ilk defa soğaka çıkmış, kolektif yaşam örmüş gençler. Çocuklarının önüne geçen anneler, tencereleri tavalarıyla sokakları dolduran kadınlar. Ekmek almaya giderken çatışmaları izleme merakıyla bından vurulan çocuklar.

İstediginiz kadar "Gezi tepeden emirle yönetildi", "Gezi Soros projesiydi" deyin. Hepimiz biliyoruz. Vücudunda hala plastik mermilerin izini taşıyanlar, gözlerini kaybedenler, Gezi'de taş attığı için 49 yıl ceza alıp F tiplerinde yatıyorlar... Gezi biziz. Biz Halkız. İşte bu yüzden diyoruz: Gezi Yargılanamaz!..

Kim Kahraman Kim Suçlu?

Sibel Deniz

Göçmenlik...

Her birimizde karma karışık duygular uyandıran bir kavram... Bir taraftan yerlerinden yurtlarından edilmiş insanların, denizlerde, sınırlarda yaşadıkları drama acırız, vicdanımız kanar; diğer taraftan yeni yerleştikleri topraklarda işlerimizi ellerimizden aldıkları ya da ayrıcalıklara sahip oldukları gerekçeleriyle aynı insanlara düşmanlık besleriz...

İŞİD saldırılarını nedeniyle Suriye ve Rojava'dan göç etmek zorunda kalan milyonların yaşadıklarına tanık olduk son yıllarda. Kara sınırından girmek için çorak araziden geçen tel örgüler arkasında yaşananlar; Akdeniz'de, Ege'de derme çatma botların içinde yaşanan can pazarlığı, karaya vuran cansız bedenler; "medeni" Avrupa ülkelerinin sınırlarında tel örgüler altında yaşanan vahşetler; Meksika-ABD sınırında orduların namlularının hedefi olan insanlar...

Son günlerde göçmenler farklı farklı haberlerle geldi yine gündemimize. Hayır, "falanca mahallede küçük kıza taciz eden Suriyeli linç edilmek istendi" ya da "plajlarımızda günlerini gün ediyorlar" değil... Bunlar, şovenist histeriye nasıl kıskırtılmak istendiğimize, halkları birbirlerine düşman etme çabasına örnekler.

Ortadoğu, Afrika ve Asya ülkelerinden sonra göçün en yoğun yaşandığı bölgelerden biri Latin Amerika... Ve halkların sevinçlerinde olduğu kadar, acılarında da nasıl kardeş olduklarının bir göstergesi... Bir fotoğraf karesi... Nehir

kıyısına vurmuş iki cansız beden... bir baba ve 2 yaşındaki küçük kıza... Üzerinde kırmızı pantolonu, -görür görmez size Alan Kürdi'nin kırmızı tişörtü içinde suda yatan cansız bedenini çağırıştırıyor-korumak ya da sularda kaybolmamak için babasının tişörtünün içine girmiş birlikte suda yatan minik bir beden...

26 Haziran günü El Salvadorlu Oscar Ramirez ve kızı Valeria'nın Rio Grande Nehri kenarında çekilmiş resmi bu...

Aylardır yoksulluk nedeniyle ABD'ye gitmek isteyen bir "migrant caravan (göçmen konvoyu)" var Güney Amerika topraklarında. Ülkelerinden ayrılan, Meksika'yı boydan boya yürüten ve ABD kapılarına dayanan bu göçmen konvoyunun yaşadıklarını, karşılarına çıkarılan ABD ordusunu ve sınırlarda çocuklarından ayrılışlarını geçtiğimiz aylarda izledik hepimiz. Ve özellikle göçmenlerin çocuklarından ayrılma-

ları, çocukların sınırlarda ki "kafes"lerde tutuluyor olması, dünya çapında tepki yarattı. Ve bir göçmen çocuğun sınırı aşabilmek için sularda boğulması, göçmen çocukların güvenliğini yeniden gündeme getirdi. Meksika hü-

kümeti üzüntülerini ifade ederken, ABD Kongre üyeleri sınırlardaki çocukları kurtarmak için bir şeyler yapılması gerektiğini söylediler. Trump ise "sınır muhafızlarımız hastane çalışanı değil" diye tweet attı utanmadan!

Gerek hükümetler, gerek burjuvazinin herhangi bir temsilcisi, bu yaşanan göçlerin sorumlusu olduklarından, çözmek adına hiçbir şey yapamazlar. Daha fazla kar, daha fazla güç için halkları yaşadıkları topraklarda aç bırakanlar, açlıkla-yoksullukla yüz yüze bırakanlar, savaşlarla evleri başlarına yıkılanlar, yaşamı çaresizce başka topraklarda arıyorlar. Başka coğrafyalarda kendisinin ve ailesinin can güvenliği ve karın tokluğu uğruna ezilenin ezilene, dışlanan ve hor görüleni olmak pahasına evlerini terk etmek zorunda kalıyorlar.

"YA BİR YOL BULACAĞIZ YA BİR YOL AÇACAĞIZ!"

"Kapitalizmi ancak mücadelesini kendi emeği ile yoğuran örgütlü insanlar yıkabilir"

İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi olarak, İzmir Karşıyaka Boyoz Akademi'de "Ya Bir Yol Bulacağız Ya Bir Yol Açacağız!" şiarıyla gerçekleştirdiğimiz 2.Serbest Kürsü'de işçi sınıfı olarak sorunlarımızı ve çözüm önerilerimizi konuştuk. İstanbul'dan gelen işçiler de benzeri bir çalışma yaptıklarını söylediler. İşyerlerimizde, mahallerimizde, iş kollarımızda, şehirlerde bir araya gelip komitelerimizi oluşturmak ve yaşamımızı, geleceğimizi bizim belirleyeceğimiz örgütlenmeler yaratmak üzere kararlar aldık.

İzmir'de çalışan ve yaşayan işçiler olarak 28 Nisan'da "Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri" konulu Serbest Kürsü gerçekleştirmiştik. Bu etkinlik sonunda maddeler halinde neler yapmamız gerektiğine ilişkin somut hedefler belirlenmiş ve "İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi olarak yolumuza devam edelim" kararı almıştık. Kararlarımızdan biri de Serbest Kürsü'nün 2. etkinliğini yapmaktı.

İşyerlerinde, mahallelerde semtlerde, sanayi bölgelerinde çalışmalarımızı yoğunlaştırdık.

7 Temmuz Pazar İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi olarak İzmir Karşıyaka Boyoz Akademi'de "Ya Bir Yol Bulacağız Ya Bir Yol Açacağız!" şiarıyla 2. Serbest Kürsü etkinliğimizi yaptık.

Toplantı salonumuzun giriş kısmındaki panoya eylemde, direnişte olan, grev kararı asan işçilerin resimlerini astık.

Kimileri yanbaşımızda gidip gördüğünüz konuşup kucaklaştığımız bir emek yoldaşlığı kurduğumuz işçilerdi.

Sibaş, Aliğa, Çiğli işçileri, İstanbul'dan gelen Kenan Güngördü gibi...

Kimileri ise başka şehirlerde bizim gibi yaşamak için mücadele eden işçilerdi. Tüpraş gibi... Kimisi ise greve çıkmak üzere olanlar... Resimlere baktım.. Kimisi gülen, kimisi öfkeli, kimisi yumruğu havada kararlı... Resimlere bakarken o duygular insana geçiyor haliyle. Bu görünümünü dışında ortak tek bir mesaj vardı. **"Üretiyoruz, emek veriyoruz ve yoksulluk ve yoksunluğun, gelecek kaygısının olmadığı insanca bir yaşam istiyoruz!"**

Etkinlik saatimiz geldiğinde İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi Hazırlık Komitesi'nde görev alan arkadaşlar bizi salona davet etti.

Salona girdiğimizde sahnenin üzerine yine "İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır" sloganı yazılı pankart asılmıştı.

Bunun 200 yıl öncesine ait bir slogan olduğu yazıyordu ilk etkinlik çağrısında... 200 yıldır dünyanın her yerinde açlık, sefalet, yoksunluktan kurtulmak için çabalyoruz...

Sahnenin yan duvarında büyük

boy etkinlik afişi asılıydı. Bunun üzerine daha küçük bir Afişte "Dünya Emegin Olacak" sloganı yazılıydı.

Yani biz işçilerin sefalet yoksunluk içinde değil, insana yaraşır bir yaşamı olan bir dünya...

İşte o dünyayı kurmak için bir araya gelmeye güçlerimizi birleştirmek için buradayız.

Hazırlık Komitesi masada yerini aldı. İşçi sınıfının kurtuluşu mücadelesinde yaşamını yitirenler için saygı duruşuna davet ederek etkinliği başlattı.

İlk olarak Sibaş işçisi iki kadın arkadaşımız Meral ve Halime "Sibaş'a işçiler hallerle girecek" sloganıyla geldi kürsüye.

Sendikacı oldukları için işten 80 işçinin atıldığını ve 192 gündür fabrika önünde olduklarını, 5 Temmuz'da işçilerden bir kısmının işe iade mahkemesini kazandığını bir grup arkadaşlarının da gelecek ay mahkemesi olduğunu söylediler.

Bir çok zorlukla karşılaşmalarına sayıca azalmalarına rağmen morallerini bozmadan mücadele ettiklerini anlatan Sibaş işçileri, "Sendikacı olduğumuzda, eyleme başlayınca bir çok şey öğrendik. Ama ne yazık ki şunu da gördük. Sendikalar bilinçli işçi istemiyor. Sendikayı zorlamayan, sendikanın istediği her şeyi kabul eden işçiler istiyor. Tüm yaşadıklarımıza rağmen kararlılıkla devam edeceğiz ve kazanacağız" dediler.

Çiğli Belediyesi işçisi Baransel Güler, "İşçilerin mücadelesinde örgütlülüğün karşısında hiçbir güç duramayacak. Çalışarak akciğerini kaybeden bir babanın oğluyum ama onurlu bir babanın oğluyum. Devrimcilerle tanışmamı sağlayan polisler oldu. Zeynel Mertoğlu arkadaşımız açık grevine başladı. Bir masa iki sandalye koyduk. Polis müdahale etmeye çalıştı. Bir masamıza tahammül edemediler. Düşünabiliyor musunuz polisin müdahalesi sonucunda devrimci işçilerle tanışabildim. İyi ki tanışmışız, bugün bizim gibi işçilerle buluşuk burada" dedi.

Zeytinburnu Belediyesinden KHK ile ihraç edilen Kenan Güngördü: "Mücadeleye başlarken bir işçiydim, milyonlarca işçiye ulaştım. O kadar zalimler ki mücadele ettiğim yerdeki ağacı bana gölge veriyor diye kestiler. 464 gündür her yerdedim. İl il, fabrika fabrika geziyorum. Binlerce işçiyi ziyaret ettim. Hepsi öfkeli" dedi. "13 yıldan sonra aniden işten atıldım ve neden atıldığımı söylemediler" diyerek nasıl işsiz bırakıldığını anlattı. Eyleminin ilk günü polis kaldırmaya geldiğinde "Siz benim burdan cesedimi alırsınız ancak" dediğini söyleyen Güngördü, "Son nefesime kadar onlarla mücadele edeceğim. Onlar benim huzurumu kaçırdı, ben de onları rahat bırakmıyorum. Evlerinin önüne kadar gittim ve teşhir ettim. Birlikte hareket edelim, samimi olalım. Tarihe adımı onurlu bir şekilde yazdıracağım. Ta-

rihe onlar ise alçak ve onursuz olarak geçecek" dedi.

İstanbul Silivri Bölgesinden Kale Kayış işçileri adına Alihan Artürk, "Biz fabrikadaki koşullar nedeniyle sendikacı olduk. Bir çok şey de öğrendik" dedi. Sendikanın işçinin çıkarlarından yana olması gerektiğini söyleyen Artürk, "Greve çıkanların kendi içlerindeki birliğini korumaları gerek biz sendikayı zırh olarak gördük ve yanıldık. Güç işçilerin kendi birliğinden gelir, kendi gücümüzün farkında olalım" dedi.

Makine imalatı işçisi de dayanışma ağları kurulması gerektiğini vurguladı. "Kapitalizmi ancak mücadelesini kendi emeği ile yoğuran örgütlü insanlar yıkabilir" dedi. Bir tekstil işçisi ise "Sınıf yoldaşlarımla birlikte olmak için buraya geldim. Sendikacı değilim. 15 yıllık tekstil işçisiyim. Mesleğimi bıraktım. İşçinin emeğine saygı yok. Çalışma kapasitemiz günlük çalışma kapasitesinin çok üzerindeydi. Çalışma koşullarından bitmek üzereydim. Psikolojik baskı yapan patron yüzünden işimden oldum. Özgüvenimiz olsun ki özgür olalım" dedi.

İnsaat işçisi Yusuf "Hani çöken sektör var ya" diyerek inşaat sektöründeki çalışma şartlarını anlattı. "İhtiyaçtan fazla üretim olması, yatırım yapacak kişilerin olmaması sonucu şirketler iflas gösteriyor ve bunların sonuçlarına biz işçiler ödüyoruz. İşçi sınıfı olarak milyonlar. Bazı siyasi partileri desteklemek zorunda kaldık.

Umudumuzu onlara bağladık. Buradaki komite, siyasi partilerden daha çok umut veriyor bize. Bilinci örgütleyebilecek kadar güçlüyüz. Nasıl ki, 'kahrolsun emperyalizm' dediğimizde emperyalizm kahrolmuyorsa 'kahrolsun patronlar' diyerek de patronlar kahrolmuyacak" dedi.

Part-time çalışan kadın işçi arkadaşımız "24 yaşındayım. 9 Eylül Üniversitesinde İlahiyat Fakültesi öğrencisiyim. Emekçi bir ailenin 5 çocuğundan biriyim. Zorluklar nedeniyle ailemi göremiyorum. Şuana kadar hep mücadele etmek zorunda kaldım. Öğrenciler çalışmak zorunda değiller, köreliyor böyle. Ücretsiz eğitim istiyoruz" dedi ve sözlerini Mezapotamya kadınlarının sloganı olan zılgıta bitirdi.

Metal işçisi arkadaşımız ise "fabrikada çalışma koşulları zor, mobing var. Herkes ortak bir şekilde tepki vermeli. Birlikte ve güçlü hareket etmeliyiz. Birlikte olduğumuz örgütlülüğe dökemeyince her koşulu kabul etmek zorunda kal-

dosta güven, faşizme korku salandır. Bizden korkuyorlar. Onların istediği gibi bir işçi olmayacağız. Haklarımız gasp ediliyor. Kazalarda ölüyoruz. Tek kurtuluşumuz devrim. Ailemizi, arkadaşlarımızı örgütleyeceğiz. Bu işçi kıyımını durdurmazsak işçinin sonu olur" diyerek örgütlenmenin önemini vurguladı.

Otomotiv sektöründen Harun arkadaşımız "Sanayi işçisiyim. Hepimiz farklı sektörlerdeyiz ama işçiyiz sonuçta. Bir zamanlar çocuk işçiydim. Çocuk işçi olunca her şey daha zor oluyor. Dayak, küfür, düşük ücret. Şimdi daha iyi durumdayım ama bu çocuk işçilik bitti demek değil. Giderek artıyor üstelik. Diğer yanıla babam beni okutmadı, ben çalıştım. Ablam okudu, tarih öğretmenim oldu ama işsiz. Sorun çocuk işçilerin düşük ücretle çalışması ya da çok çalışması değil, asıl

sorun çocuğun çalışmak zorunda olması" diyerek çözümün de işçilerin örgütlenmesinde olduğunu söyledi.

Saya işçisi İbrahim, "Sendikasıız, örgütsüz, güvencesiz işçileriz. Patronlar işçileri bedava çalıştırmamanın yollarını arıyorlar. İşçi sınıfının bir bütün olduğunu aklımızda tutalım. Önyargıları bırakalım, nerede bir mücadele varsa orada olalım destek verelim, güçlendirelim, güçlü olalım" dedi.

Etkinlik, Şahin Başaraner arkadaşımızın ortaklaşan maddeleri aktarması ve okuduğu güzel bir şiirle ve tabii ki toplu bir fotoğraf çekimiyle sona erdi.

Bir işçi

yoruz. Ortalıkta dolaşan sözlere barksak; 'Suriyeliler geldi işimizden olduk, daha uzun çalışır olduk'. Sorun Suriyelilerin varlığı değil biz birlik halinde ve bilinçli olmadığımız için iş gücümüz elimizden gitti" dedi.

Ağaç mobilya işçileri komitesi adına gelen işçi arkadaşımız ise "İşçi,

